

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 12

Dimecres, 12 d'abril de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 11, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06) (punt únic de l'ordre del dia.) (10:03)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia, Finances i Planificació. 4

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i dos minuts i es reprèn a les onze.

Esmenes a la totalitat

– Esmena a la totalitat núm. 1 (IC-V), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Ribó i Massó. 10

Intervenció del Govern: conseller d'Economia, Finances i Planificació. 15

Rèplica: Sr. Ribó i Massó (IC-V) 17

– Esmena a la totalitat núm. 2 (S-CC), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Maragall i Mira. 19

Intervenció del Govern: conseller d'Economia, Finances i Planificació. 22

Rèplica: Sr. Maragall i Mira (S-CC) 26

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

– Esmena a la totalitat núm. 3 (ERC), de retorn del Projecte al Govern
Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca. 29

El president es reincorpora al seu lloc.

Intervenció del Govern: conseller d'Economia, Finances i Planificació. 33

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 35

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 37

Intervenció del Govern: conseller d'Economia, Finances i Planificació. 41

Rèplica: Sr. Fabregat i Vidal (P). 43

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 44

Votació de les esmenes a la totalitat de retorn al Govern del Projecte de llei núm. 1, 2 i 3 (17:14): rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. 00

DEPARTAMENT DE PRESIDÈNCIA

– Esmenes núm. 4, 7, 9, 12, 15, 17, 19, 21, 24, 27, 29, 31 i 33, a la totalitat (IC-V)
Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra. 46

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà. 49

– Esmenes núm. 5, 8, 10, 13, 16, 18, 20, 22, 25, 28, 30, 32 i 34, a la totalitat (S-CC)
Torn a favor: Sr. Vallès i Casadevall. 50

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn a favor: Sr. Ferran i Serafini. 53

Torn a favor: Sra. Valls i Llobet. 54

– Esmenes núm. 6, 11, 14, 23, 26, a la totalitat (IC-EV)
Torn a favor: Sr. Bargalló Valls. 55

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 57

Torn a favor: Sra. Porta i Abad. 58

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU). 59

Torn en contra conjunt: Sra. Tarruella i Tomàs (CiU). 61

Torn en contra conjunt: Sr. Rull i Andreu (CiU). 61

Votació de les esmenes núm. 15 a 20, 27 a 30, 33 i 34 (19:09): rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions. 63

Votació de la resta de les esmenes (19:10): rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. 63

DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ I RELACIONS INSTITUCIONALS

– Esmenes núm. 35 i 40, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó, que, tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena núm. 38. 63

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

– Esmenes núm. 36, 39 i 41, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

64

– Esmenes núm. 37 i 42, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

67

Torn a favor: Sr. Oliveras i Maristany.

69

Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza i March (CiU).

70

El president es reincorpora al seu lloc.

El Sr. Huguet i Biosca (ERC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 42.

73

Votació de les esmenes núm. 39 a 41 (20:27:28): rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

73

Votació de la resta de les esmenes (20:27:58): rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

73

DEPARTAMENT D'ECONOMIA, FINANCES I PLANIFICACIÓ

– Esmena núm. 43, a la totalitat (IC-V)

Torn a favor: Sr. López Bulla.

73

El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.

– Esmena núm. 44, a la totalitat (S-CC)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

74

El president es reincorpora al seu lloc.

– Esmena núm. 45, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

78

Torn en contra conjunt: Sr. Curto i Forés (CiU).

81

Torn en contra conjunt: Sra. Martínez i Barderi (CiU).

82

Votació de les esmenes núm. 46 i 47 (21:44): rebutjades per 50 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

83

Votació de la resta d'esmenes (21:45): rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Preseïdeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, les conselleres de Justícia i de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000. Tram. 200-00008/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El president

S'obre la sessió.

— **Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000**
(tram. 200-00008/06)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2000; debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació
(Sr. Artur Mas i Gavarró)

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, compareixo davant d'aquest Ple del Parlament per presentar el Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2000 i per demanar la seva aprovació.

He de començar dient que, per primera vegada, es presenta aquest Projecte de pressupostos en el Parlament de Catalunya amb la confirmació oficial estadística dels següents punts, que són especialment importants per a l'economia catalana. Primer: el PIB *per capita* català ha igualat la mitjana dels països de la Unió Europea, d'acord amb les estadístiques de la mateixa Comissió Europea —hi insisteixo: és la primera vegada que, de forma oficial, les estadístiques determinen que el PIB *per capita* català ha igualat la mitjana de la Unió Europea—, i segon: la taxa d'atur a Catalunya és una taxa d'atur, també d'una forma estadística, homogènia i comparable amb la dels països comunitaris —concretament, a finals de l'any 99, es dona aquesta homogeneïtat.

Aquests dos objectius, PIB *per capita* igual a la mitjana de la Unió Europea i taxa d'atur igual, també, al nivell mitjà de la Unió Europea, s'han assolit gràcies, lògicament, al dinamisme econòmic de Catalunya durant aquests últims anys, durant els quals l'economia catalana ha crescut a un ritme del 4%, i, gràcies a aquest creixement del 4%, hem arribat a assolir aquests objectius que ara els comentava.

Tenim, per tant, des d'aquest punt de vista, unes bones bases per aspirar a uns objectius més generals durant el transcurs d'aquesta legislatura, uns objectius més ambiciosos. Per exemple, un d'aquests objectius més ambiciosos que ha definit el Govern, i que hi volem arribar en el transcurs d'aquesta legislatura, és, concretament, la plena ocupació a Catalunya, és a dir, arribar a finals de l'any 2003 amb una taxa d'atur registrat inferior al 5%. I l'altre objectiu ambiciós que ens podem plantejar durant, també, aquests propers quatre anys és anar avançant cap a una mitjana de PIB *per capita* a Catalunya amb relació a la Unió Europea que es vagi apropant a aquell objectiu del 110%. Ara, com els deïa, de forma oficial, estem ja en el 100%, és a dir, just a la mitjana europea —són dades de l'any 97, per tant, fins i tot és possible que en el 98 - 99 hàgim millorat una mica aquesta posició—; l'objectiu final, d'aquí a deu anys, és arribar a aquest 110%.

Aquests objectius d'ordre més general no poden fer oblidar que també tenim altres objectius intermedis, que són fins i tot alguns més a mitjà termini; alguns d'aquests objectius intermedis lligats, per exemple, a l'economia productiva. Posem-ne alguns exemples: equilibrar el desfasament que hi ha en inversions de recerca i desenvolupament respecte als països econòmicament més avançats —aquí tenim un repte clar—; un altre exemple, lligat a aquesta economia productiva: millorar les infraestructures físiques del país i adequar-les a les noves necessitats de les empreses i dels seus treballadors; un altre exemple, en aquesta mateixa línia: incrementar la inversió educativa.

Altres objectius d'aquests de fase diguem-ne intermèdia estan lligats no tant a l'economia productiva, sinó que estan lligats, concretament, a la cohesió cívica i social. També aquí en posaré alguns exemples. Primer: suport a les famílies —aquest pressupost va clarament en aquesta línia—, consolidar el que en podríem dir un espai cultural català, promoure la societat de l'acolliment i promoure també, o intensificar, la societat de l'aprenentatge. Tots aquests, lligats a l'economia productiva uns i a la cohesió cívica i social uns altres, són objectius que també té plantejats el nostre país de cara a aquests propers anys.

Analitzem ara, encara que sigui d'una manera molt sintètica, quin és l'entorn econòmic i social —vaja, social: laboral— en el qual es mou Catalunya en aquest moment, i això en tres àmbits diferents. En primer lloc, des del punt de vista del creixement econòmic, quines són les dades que, més o menys, defineixen el nostre entorn en aquest sentit. Doncs, mirin: segons l'OCDE, s'estima, per a aquest any 2000, un creixement del 3,5% davant del 3% de l'any 99; segons la Comissió Europea, s'estima un creixement, per a la Unió Europea, del 3% davant del 2,1 de l'any 99, i segons el Ministeri

d'Economia i Hisenda, s'estima un creixement del 3,7% aquest any 2000, que, pràcticament, és el mateix que es va definir per a l'any 99.

Quin és l'entorn no ja de creixement del PIB, sinó del mercat de treball? En la recent cimera de Lisboa s'han enfocat els temes de creixement i ocupació a Europa des de l'òptica de la modernització i de la liberalització econòmica. Amb quin objectiu, a nivell europeu? Doncs, amb l'objectiu d'assolir la plena ocupació a la Unió Europea l'any 2010 i fer-ho, al mateix temps, compatible amb augmentar de deu punts la taxa d'ocupació, fins al 70%, i tot això –van dir a la cimera de Lisboa– sense incrementar la despesa pública. Això és el que van determinar el conjunt dels països de la Unió Europea. Doncs, bé, en aquest sentit, la Comissió Europea preveu, per a aquest any 2000, un creixement de l'ocupació, a la Unió Europea, de l'1,2%.

I finalment, respecte a aquest entorn econòmic, un parell de comentaris sobre la inflació i els tipus d'interès. Tenim, en aquest sentit, que l'evolució a l'alça del preu del petroli i de les primeres matèries, en general, planeja sobre tota l'economia internacional, i això, evidentment, té efectes, també, sobre la nostra pròpia economia, i origina unes tensions inflacionistes que hem anat veient, també, durant aquests darrers mesos. En aquest sentit, la previsió de la Comissió Europea, per a l'any 2000, és d'un creixement de la inflació de l'1,5%; per cert, superada ja, aquesta previsió, per la realitat d'aquests primers tres mesos de l'any.

Aquesta pressió diguem-ne inflacionista, d'increment de l'IPC, pot portar, durant aquest any 2000, a un cert..., a un petit increment dels tipus d'interès a l'àrea euro, concretament, al llarg d'aquest any 2000, i això, lògicament, també és un factor a tenir en compte.

Bé, situats en aquest entorn econòmic, laboral, de tipus d'interès, de previsions de creixement de la inflació, quines són les previsions que fa aquest Projecte de pressupostos per a l'economia catalana de cara a l'any 2000? Doncs, bàsicament, em referiré a tres aspectes. El primer: nosaltres preveiem, des del Govern, que l'economia catalana creixerà, com a mínim, el 3,9% aquest any 2000; és a dir, el mateix increment que va tenir l'any 99 i substancialment més alt que el creixement mitjà de la Unió Europea i també que el creixement global espanyol.

Dos comentaris respecte a aquest creixement de l'any 2000: és molt probable que assistim a una petita desaceleració de la demanda interna, del consum, en general, i que, en canvi, aquesta petita disminució del consum sigui substituïda per una evolució més favorable de la demanda exterior, concretament de les exportacions, que s'estan recuperant des de fa alguns mesos, i, a més a més, preveient, una vegada més, que tindrem un notable èxit en la temporada turística en què estem.

L'altra previsió important d'aquest Projecte de pressupostos és la que afecta el mercat de treball. Concretament, aquest creixement econòmic de Catalunya durant aquest any 2000 pot portar a la creació de 70.000 nous llocs de treball en el país, cosa que significa una taxa de creixement de l'ocupació del 2,9%, que duplica la que preveu la Comissió Europea per als països de la Unió

Europea –el context de creació d'ocupació a Catalunya per aquest any 2000 duplica les previsions que fa la Unió Europea per al conjunt de la mateixa Unió Europea. És evident que aquestes taxes de creació d'ocupació i aquest dinamisme econòmic que té el país..., és evident que això està comportant conseqüències des del punt de vista de la recuperació del fet migratori a Catalunya, amb totes les conseqüències que deriven, també, d'aquest mateix fet.

I finalment, quant a la previsió d'inflació per a l'any 2000, la situem en el 2,4%. Algú dirà: «massa llunyà de la realitat d'aquest moment», és veritat; en aquest moment la inflació a Catalunya i a Espanya està clarament per sobre d'aquest 2,4%, però, de tota manera, nosaltres pensem que concretament la revisió a la baixa dels preus del petroli pot incidir en una disminució d'aquesta inflació en el transcurs de l'any 2000.

Bé, situats ja en aquesta perspectiva, diguem-ne, de les previsions econòmiques que esperem per al nostre país i les seves conseqüències en el mercat de treball, passem ara a analitzar les característiques generals del Projecte de pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2000. Voldria fer un parell d'advertiments previs: en general, quan faci aquesta anàlisi, que procuraré, a més a més, que sigui poc numèrica, en general, em referiré al nivell de consolidació que se'n diu el sector públic administratiu, és a dir, la Generalitat de Catalunya, tots els serveis vinculats a la sanitat i als serveis socials i els organismes autònoms de caràcter administratiu. En queda fora, per tant, en la majoria dels casos, el que en podríem dir el sector públic empresarial de la Generalitat de Catalunya.

Segon advertiment: enguany –i això passa per primera vegada després de molts anys–, la comparació que es fa del pressupost 2000 no es pot fer només, ni principalment, sobre el pressupost inicial de l'any 99, donat que en el mateix moment que hem tramitat aquest Projecte de pressupostos, el mes de març de l'any 2000, també el Govern ha tramès al Parlament la liquidació de l'any 99. Per tant, és lògic que nosaltres elaborem aquest pressupost i comparem aquest pressupost sobre la realitat de l'any 99, aspecte que vol dir que aquest pressupost de l'any 2000 té un alt grau de fiabilitat des de molts punts de vista. Normalment, quan el Govern elabora el pressupost, queden encara pràcticament tres mesos fins al seu tancament final. Aquesta vegada l'hem pogut fer sobre xifres definitives i, per tant, hi insisteixo, aquest pressupost de l'any 2000 té en aquest sentit un alt grau de fiabilitat.

Fets aquests dos advertiments, he de dir que el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2000 s'eleva a 2 bilions 109.000 milions de pessetes, és a dir, 12.678 milions d'euros. I significa, respecte als crèdits definitius de l'any 99, un increment del 6,2% en el seu apartat de despeses. Per tant, és un pressupost que creix bàsicament amb la mateixa intensitat, amb el mateix ritme que creix la nostra economia.

Aquests pressupostos –com després demostraré– suposen un nou compromís de rigor i disciplina pressupostària, ja que avancen clarament en l'objectiu que tenim fixat de l'equilibri pressupostari, redueixen la pressió

fiscal i, alhora, presenten unes prioritats de despesa molt definides que es concreten en el reforçament de determinades polítiques que s'estan duent a terme, o fins i tot en la incorporació de polítiques noves.

Quins són els grans objectius, sintèticament llistats, d'aquests pressupostos de l'any 2000? Doncs, bàsicament, sis: el primer, el reforçament de la despesa social; el segon, el foment de l'economia productiva; el tercer, l'augment de les inversions; el quart, l'Administració de justícia i el desenvolupament del model policial català; el cinquè, la moderació de la pressió fiscal, i el sisè, la reducció del dèficit públic i la reducció de l'endeutament mesurat en proporció al PIB de Catalunya, que és com ordinàriament es mesura l'endeutament d'una administració, que és, òbviament, en relació amb la riquesa que genera el país.

Jo entenc que el pressupost de l'any 2000 dona resposta a aquests objectius, sortint de la base, evidentment, que tenim encara un sistema de finançament que no respon ni a les necessitats ni a les expectatives que la societat catalana té plantejades, ni té prou en compte, aquest sistema de finançament, l'esforç fiscal que fa Catalunya, que fan els catalans, i això, evidentment, el fet que no tingui prou en compte aquest esforç fiscal, limita d'una forma molt important les nostres capacitats d'actuació des del sector públic. És evident que durant aquests últims anys hi ha hagut millores, fins i tot algunes d'elles qualitativament substancials en el sistema de finançament, i –això no ho podem oblidar– ha estat exactament així, però, de tota manera, això no ens ha de fer perdre de vista que estem encara lluny del que podríem considerar un sistema de finançament just i, sobretot, definitivament just per a Catalunya.

No es pot, hi insisteixo, fer l'anàlisi dels pressupostos de la Generalitat obviant, deixant al marge que tenim el sistema de finançament que tenim. Hi insisteixo, millor que el que teníem, però encara, clarament, insuficient.

Bé, seguint l'ordre d'aquests objectius que jo els deia que persegueixen aquests pressupostos, el primer era el reforçament de la despesa social. He de dir, en aquest sentit, que la major part de l'augment del pressupost, concretament un 46,4%, s'adreça a despeses de naturalesa social: ensenyament, sanitat, serveis assistencials i treball. L'augment, en aquest sentit, de la dotació pressupostària d'aquestes àrees palesa la voluntat del nostre Govern de reforçar i garantir la despesa de tipus social. Després ho analitzarem amb una mica més de detall.

Dins d'aquest objectiu del reforçament de la despesa social, Sanitat i Ensenyament segueixen tenint un tractament prioritari. Concretament, en termes absoluts, l'increment més significatiu dins de l'àmbit social el té el Departament de Sanitat, que creix de 33.926 milions de pessetes, pràcticament 34.000 milions de pessetes. Aquest augment permet seguir treballant en la consolidació d'un sistema sanitari sostenible i de qualitat, així com millorar la prestació dels serveis sanitaris a Catalunya. Un afegit, en aquesta línia de la sanitat, que és especialment important: vostès recordaran que jo mateix l'any passat vaig defensar, i així es va aprovar finalment, que, des del pressupost de la Generalitat de

Catalunya, al marge de les transferències que es reben de Madrid per a la sanitat, hi hagués un esforç especial que es va concretar en la transferència de 15.000 milions de pessetes. Hi insisteixo: des del pressupost central de la Generalitat cap a l'àrea sanitària. Això no havia passat mai; l'any passat es va començar a fer. Doncs, bé, aquest any, en el Projecte de pressupostos que avui presentem, hi segueixen figurant aquests 15.000 milions de pessetes, és a dir que hi ha una voluntat del Govern d'atendre tant com es pugui, de dotar tant com es pugui el que és l'àrea sanitària de la nostra Administració, i aquest esforç d'aquests 15.000 milions de pessetes demostra que aquesta voluntat no són paraules sinó que és una voluntat que respon realment als fets.

A l'àmbit de l'ensenyament no universitari s'hi destinen globalment 391.000 milions de pessetes, és a dir, un 19% del total de les despeses de la Generalitat i 15.000 milions de pessetes més que no pas l'any 99. També aquí he de fer dos advertiments, perquè he vist algunes reaccions en aquest sentit d'alguns grups polítics que deien que el Departament d'Ensenyament creixia poc. Vostès han de tenir en compte, quan facin aquesta anàlisi, que el Departament d'Ensenyament està situat ara en un punt en què l'aplicació de la LOGSE ja ha avançat molt i, per tant, és lògic que els pressupostos d'Ensenyament, una vegada aplicada la LOGSE en pràcticament tota la seva intensitat, és lògic que els pressupostos d'ensenyament tinguin ritmes de creixement més moderats en el futur, entre altres coses perquè han tingut ritmes de creixement importantíssims en aquests últims tres, quatre, cinc anys. Ara el que es fa és consolidar aquest nivell de despesa, incrementar-la de 15.000 milions de pessetes més i situar, hi insisteixo, l'aplicació de la reforma educativa a dalt de tot en el mapa polític espanyol. Dic això perquè –com vostès saben– Catalunya, de molt llarg, és de les poques comunitats autònomes que ha aplicat amb decisió i amb fermesa la reforma educativa.

Un altre advertiment en el camp de l'ensenyament: vostès saben també que una part important de les inversions físiques que es fan en l'àmbit de l'ensenyament no es fa directament a càrrec del Departament sinó que es fa utilitzant empreses públiques, i així seguirà essent, també durant aquest any 2000. Per tant, quan s'analitzi el Departament d'Ensenyament cal afegir-hi tota aquella inversió que faran empreses públiques de la Generalitat i que no consta necessàriament en el Projecte de pressupostos que els hem presentat, com a conseqüència de l'efecte financer que té el pagament d'aquestes inversions, que es fan, que es fan en el territori, però que no necessàriament s'impliquen totes, s'insereixen totes en el mateix pressupost de l'any 2000.

Seguint en aquesta línia de la despesa social i del seu reforçament, i concretament dintre de l'àmbit dels serveis assistencials, vostès veuran que aquest Pressupost té una voluntat clara d'avançar en el que és l'enfortiment de les unitats familiars catalanes, a través de noves actuacions i a través d'algunes que ja hi eren i que ara el que es fa és donar-los més força. En citaré tres, d'aquestes actuacions, perquè ja he dit que no volia fer

tampoc una exposició exhaustiva de tot el contingut del pressupost –això seria clarament abusar de la seva paciència–, però sí que vull subratllar els aspectes que considerem més importants.

Tres exemples en aquesta línia del reforçament de les unitats familiars catalanes. Primer, la deducció en l'IRPF per naixement de segons o ulteriors fills, que estava xifrada en 25.000, ara passa a 50.000 pessetes; per tant, el doble.

Dos, dotacions inicials, que comencen a ser significatives, per tirar endavant el compromís de legislatura –de legislatura– de crear una oferta sòlida de places de llars d'infants a Catalunya. Aquest compromís comença a tenir traducció clara en el Projecte de pressupostos de l'any 2000, i, concretament, la consellera d'Ensenyament s'hi va referir, amb extensió, en una compareixença en aquest mateix Parlament de Catalunya fa algunes setmanes. Insisteixo una vegada més que aquest Pla de creació de noves llars d'infants es preveu de tal manera que es faci en col·laboració amb aquells ajuntaments que també hi estiguin disposats a col·laborar.

I tercer exemple, dintre d'aquest reforçament de les unitats familiars: vostès saben que fa un any, aproximadament, també es va crear aquell ajut especial per a determinades famílies que tinguessin un sostre d'ingressos limitat, un ajut de 55.000 pessetes l'any, per a aquelles famílies amb aquest sostre d'ingressos limitat que tinguessin fills menors de tres anys. Però això no es va poder fer tot de cop, es va fer l'any passat per a un quadrimestre –setembre - desembre–, i per a aquelles famílies que tinguessin nens en edat de dos a tres anys. Ara això s'amplia d'un a tres anys, i, a més a més, lògicament, per a tot el curs. Per tant, significa, pràcticament, quadruplicar la partida pressupostària que va adreçada a això que en podríem dir un xec escolar.

Bé, aquests són tres exemples concrets, diguem-ne, de precisió quant a programes adreçats a l'enfortiment de les unitats familiars. Un quart exemple que els podria citar, i que no té necessàriament a veure sempre amb la unitat familiar, són tots els programes relacionats amb la gent gran, amb la tercera edat, l'atenció a la vellesa, que representen, aquest any 2000, 23.000 milions de pessetes, amb un increment de pràcticament 2.000 milions de pessetes més respecte a l'any 99.

També aquí he de subratllar que una part de les inversions que es faran en aquest any 2000 i en els següents, per exemple, en matèria de residències de gent gran, no figura necessàriament en el pressupost de benestar social, sinó que es farà a través d'empreses públiques i, per tant, es farà igualment i tindrà incidència en els pressupostos dels anys vinents. Per tant, per avaluar exactament quina és la despesa real en tots aquests àmbits en molts casos s'hi ha de sumar la inversió física que es fa a través d'empreses públiques de la mateixa Generalitat.

Bé, anem, breument també, a l'àmbit de treball. En l'àmbit de treball –i cito només actuacions noves– hi ha un enfortiment clar del Pla de prevenció de riscos laborals, que es dota amb una partida addicional de 460 milions de pessetes, fet que suposa que aquest programa de prevenció de riscos laborals arriba a sobrepassar

els 1.500 milions de pessetes. Sé, en aquest sentit, que, tot i que sempre es demana més, el mateix conseller de Treball ha presentat aquestes xifres als interlocutors socials, i que han estat, en general, en línies generals, ben valorades.

Un altre esforç que farà el Departament de Treball aquest any 2000 és, concretament, la millora del servei públic d'ocupació a Catalunya, que va ser transferit per part de l'Estat, ara deu fer aproximadament un parell d'anys, o tres, i concretament es dota amb un import addicional de 776 milions de pessetes per poder, hi insisteixo, millorar el servei públic d'ocupació a Catalunya.

Són dues actuacions concretes en el Departament de Treball que s'afegeixen a les ordinàries, diguem-ne, a les habituals que porta a terme el Departament, sense oblidar –sense oblidar-ho–, lògicament, que es manté la línia de crèdit preferent de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari per a aquelles petites i mitjanes empreses que creïn ocupació, línia que nosaltres mateixos sempre hem dit que no s'està utilitzant amb la intensitat que caldria, però que, en tot cas, hi és i que cada vegada té una utilització més creixent.

Bé. Deixem de banda el que és aquest reforçament de la despesa social i anem a un altre gran objectiu, el segon que jo els deia, que és el foment de l'economia productiva. Les mesures relacionades amb aquest foment de l'economia productiva s'elevan a pràcticament 200.000 milions de pessetes en aquest pressupost de l'any 2000, amb un increment de 14.000 respecte a l'any 99. Aquest increment de 14.000 representa una taxa de creixement del 7,7%, que està per sobre de l'increment mitjà del pressupost. És a dir, a «Foment de l'economia productiva» es destinen més recursos, un increment de recursos superior al que significa l'increment del mateix pressupost.

Voldria, en aquest sentit, destacar també un parell o tres de coses: la primera, un esforç especial en l'àmbit d'Universitats i Recerca. El pressupost del Departament, del nou Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, creix d'una forma significativa, no tant com el mateix Govern voldria –ja ho sabem–, però, en tot cas, creix d'una forma significativa fins a arribar als 88.500 milions de pessetes.

Al sector agrari es destinen 22.624 milions de pessetes, també amb un increment respecte a la realitat i respecte a les previsions inicials de l'any passat. I aquí voldria destacar que s'incorporen al Departament d'Agricultura el cent per cent de les previsions del Pla de desenvolupament rural, del nou Pla de desenvolupament rural, que significa una gran inversió en tot el que són els sectors agraris catalans, als quals, lògicament, el Departament d'Agricultura ha de donar resposta. Doncs bé, les previsions que això comporta per a l'any 2000 estan recollides, totes elles, en aquest Projecte de pressupost.

I, finalment, en l'àmbit de la indústria, el comerç i el turisme destacar un fons especial de 1.050 milions de pessetes per millorar la situació del comerç tradicional. I –i això ha estat objecte de molts comentaris durant

aquestes darreres setmanes— la voluntat —vaja, la voluntat—, la decisió de crear un grup de treball en el Parlament de Catalunya que estudiï la viabilitat de crear un impost adreçat a les grans superfícies. Nosaltres sabem que per fer aquesta feina, si finalment la podem fer perquè trobem la forma d'encaixar aquest nou impost, sabem que comptem amb el suport d'altres grups parlamentaris d'aquest Parlament. I, per tant, estem absolutament decidits a caminar en aquesta línia, igual que estem absolutament decidits a aplicar els recursos que poguéssim obtenir d'aquest nou impost, concretament, al foment i a la millora del comerç tradicional i del comerç urbà.

També, lligat al que és el foment de l'economia productiva, subratllar un increment notable de les inversions, com després els comentaré, adreçades a molts àmbits diferents, però concretament a quatre que voldria destacar: un, la millora de la xarxa de ferrocarril i de metro; dos, la millora dels canals de reg; tres, la construcció de carreteres, i quatre, la construcció de depuradores i d'escoles.

Precisament en aquest àmbit de l'augment de les inversions, que és el tercer gran objectiu d'aquest pressupost, voldria que s'entengués que aquest increment important de les inversions es fa compatible amb una reducció del dèficit públic, amb una reducció important, com després diré, del dèficit públic. Gràcies a què? Gràcies al fet que el Govern de la Generalitat té una creixent capacitat d'estalvi, i aquesta creixent capacitat d'estalvi s'està precisament orientant cap a la inversió productiva en bona mesura.

Si agafem, en aquest cas, tot el sector públic de la Generalitat de Catalunya, és a dir, la mateixa Generalitat i totes les empreses, veiem com arribarem a una inversió, aquest any 2000, de 261.000 milions de pessetes, que representa sobre el pressupost global de tota la Generalitat un 11,3%. És a dir, en contra del que algunes vegades es diu, la Generalitat de Catalunya té capacitat —té capacitat— per destinar un percentatge significatiu del seu pressupost a l'àmbit de les inversions; no tant com voldríem, és evident, però sí que, en tot cas, aquest 11,3% demostra que aquesta voluntat de fer un esforç d'inversió hi és.

En aquest apartat de les inversions un comentari una mica al marge, però que té la seva importància, i és que es destina una partida important al finançament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, com se'n havia demanat i com nosaltres, de fet, volíem fer des de fa temps. De fet, les transferències a la Corporació passen de 4.200 milions de pessetes a més de 19.000, fet que subratlla també la importància que donem, nosaltres, a estabilitzar la situació financera de la Corporació i a prioritzar en el nostre propi pressupost el que és l'atenció a la Corporació per ella mateixa, però especialment com un instrument molt potent de normalització lingüística en el país.

I, finalment, subratllar que en aquest esforç inversor, com sempre, es té en compte la distribució territorial de les inversions de la Generalitat, distribució que, lògicament, respon a l'objectiu, que nosaltres perseguim des de fa molt temps i que anem aconseguint de mica en mica, de l'equilibri territorial de Catalunya.

Quart objectiu del pressupost de la Generalitat que avui presentem: millora molt clara de l'Administració de Justícia i desenvolupament decidit del model policial català. Concretament, el pressupost del Departament de Justícia creix un 11,9%, per tant, pràcticament el doble del que creix el pressupost en el seu conjunt, i pràcticament arriba a 69.000 milions de pessetes de pressupost que es destinaran a moltes coses, però molt prioritàriament al que és el desplegament de la creació de nous jutjats.

I, quant al desenvolupament del model policial català, que té, òbviament, com a objectiu la protecció i la seguretat ciutadana a Catalunya, la seva millora, dir un parell o tres de coses, també, en aquest sentit: primer, varem aconseguir en l'última legislatura, d'acord amb el Govern espanyol, millorar d'una forma molt substancial el finançament de la policia, i, per tant, avui el desplegament de la nostra policia es pot fer en condicions objectivament millors. Això, per exemple, aquest any 2000 vol dir que rebem de l'Estat per al desplegament de la nostra pròpia policia pràcticament 33.000 milions de pessetes, quan fa pocs anys en rebíem de l'ordre de 13.000. Per tant, aquí hi ha hagut una millora molt clara, fruit de la negociació d'aquests últims temps amb el Govern central.

Una altra dada del Departament d'Interior: el seu pressupost creix un 11% fins a situar-se a la ratlla dels 55.000 milions de pessetes. I un últim comentari: això permetrà, concretament, que el que és el Servei Català de Trànsit estigui absolutament desplegat a tot el territori a finals d'aquest any 2000.

El cinquè i penúltim objectiu del pressupost que avui presentem és la reducció de la pressió fiscal. Nosaltres, com a Govern, hem estat durant aquests últims anys impulsors o en alguns casos col·laboradors, junt amb d'altres, d'actuacions per reduir determinades tarifes d'impostos; per exemple, l'IRPF; per exemple, els impostos vinculats a la successió de l'empresa familiar. Hem estat actors, dic, molt clars, en aquest sentit, de la reducció de la pressió fiscal a nivell general.

Doncs, bé, en el pressupost que avui presentem hi ha algunes mesures que van també en aquesta línia —abans n'he citat una—: la deducció per a les famílies que tinguin segons o ulteriors fills, de 25 a 50.000 pessetes. Una altra mesura concreta seria en l'impost de successions i donacions, que s'hi ha introduït una deducció del 95% en la valoració dels béns integrats en el patrimoni cultural català i s'han actualitzat les deduccions de quantia fixa en el cas de persones discapacitades, en aquest impost de successions i donacions. Un altre exemple, després d'algunes converses, també, en aquest sentit, concretament, amb el Grup del Partit Popular, ha estat la congelació de les taxes per prestacions de servei públic de quantia fixa, inclosos, en aquest sentit, els consums domèstics d'aigua. I una altra millora introduïda pel Govern és, concretament, quant a la fiscalitat de l'empresa familiar, reduir el termini de deu a set anys per gaudir de la bonificació del 95% en els casos de transmissió d'actius empresarials *mortis causa*, que és allà on nosaltres podem legislar. És a dir, quan tenim capacitat normativa, nosaltres la utilitzem, més enllà fins i tot del mateix Govern central,

per afavorir —que ha estat la nostra política, i ho seguirà essent— el que és la successió, la successió exitosa de l'empresa familiar.

En sintonia amb aquesta política general d'anar, diguem-ne, moderant el que és la pressió fiscal, lògicament, en aquest pressupost no hi ha —no n'hi ha— increments en termes reals dels nostres tributs, i, concretament, l'increment dels nostres ingressos tributaris és inferior al creixement nominal de l'economia, cosa que ens permet fer aquesta afirmació: que la pressió fiscal global a Catalunya creix per sota, baixa, com a conseqüència que la recaptació d'ingressos tributaris estarà per sota, previsiblement, del creixement de la mateixa economia.

Bé. El darrer objectiu que els comentava abans —i que ara hi voldria destinar també uns breus minuts— és, concretament, la reducció del dèficit públic i, també, la reducció de l'endeutament en termes relatius.

La previsió del dèficit públic del nostre sector públic administratiu —aquell nivell de consolidació que els deia— és, per a l'any 2000, de 7.950 milions de pessetes; és a dir, pràcticament, res, si ho comparem amb termes històrics. No fa gaires anys —cinc, sis anys enrere, set anys enrere—, la Generalitat de Catalunya tenia dèficits del voltant dels 150, 160, 170.000 milions de pessetes cada any, exactament igual que el conjunt de les administracions públiques de l'Estat —no érem pas cap excepció en aquest sentit. Aquesta situació s'ha anat corregint d'una forma gradual, d'una forma creixent, i avui, aquest any 2000, jo els presento un pressupost en què l'objectiu de dèficit és 7.950 milions de pessetes, que és, pràcticament, un 20% inferior al que vam registrar l'any 99, i que també, en el seu torn, va estar per sota dels 10.000 milions de pessetes.

Anem, per tant, en la línia de l'equilibri pressupostari. Hi anem d'una forma clara, i el pensem, a més a més, assolir molt aviat, tan aviat com sigui possible.

Aquesta reducció del dèficit és conseqüència, com els deia abans, de la nostra capacitat d'incrementar l'estalvi corrent, cosa que, a més a més, ens permet, també com els ho deia abans, incrementar d'una forma significativa les nostres inversions. De fet, les nostres inversions creixen, aquest any 2000, respecte a l'any 99 en un 25%, si agafem crèdits definitius del 99 sobre pressupost del 2000. I aquest esforç inversor, òbviament, ve com a conseqüència d'aquesta major capacitat d'estalvi.

Aquesta reducció del dèficit, lògicament, té la seva traducció en el que és l'endeutament. Jo els donaré ara una estadística perquè vostès vegin que, moltes vegades, aquests discursos apocalíptics que es fan sobre l'endeutament de la Generalitat de Catalunya no tenen cap base real —cap ni una. Si mesurem el nostre endeutament sobre el PIB de Catalunya, que és com ho fa tothom —fins al punt que, quan es van delimitar els criteris d'accés a la unió monetària, es va dir que l'endeutament dels estats no havia de superar el 60% del seu PIB; per tant, aquest és l'ordre de comparació—, els diré que, l'any 97, el nostre endeutament sobre PIB era del 8,7%. L'any 2000, es preveu que sigui del 7,6%, és a dir que, en quatre anys, haurem reduït un punt sencer el

pes relatiu del nostre endeutament sobre el PIB de Catalunya.

Quin és l'efecte d'aquest endeutament? Què és, realment, el que pot condicionar l'execució d'un pressupost, el que en diem la càrrega financera, és a dir, la suma dels interessos i de les amortitzacions? Doncs, bé, aquesta suma, l'any 2000, són 140.000 milions de pessetes, que, si els veiem en xifres absolutes, poden semblar molts, però, òbviament, els hem de relacionar amb xifres globals del pressupost, no?

I, concretament, aquests 140.000 milions de pessetes representen un 7% de tots els ingressos corrents que té la Generalitat de Catalunya —7%—; recordin que la mateixa LOFCA determina com a límit, en aquest sentit, el 25%. I, a més a més, aquest any 2000, aquesta càrrega financera —suma d'amortitzacions i interessos— és un 8% inferior a l'any 99. Per tant, totes aquestes teories que la Generalitat de Catalunya té un endeutament que no li permet fer absolutament res i que la té completament ofegada són radicalment falses, com ho demostren aquestes xifres.

A més a més, hi ha una altra circumstància, que val la pena recordar, també, perquè, en aquest sentit, de vegades es formulen crítiques, i és que la gestió del deute que fa la Generalitat de Catalunya està comportant que sigui l'Administració amb un cost del deute més baix de tot l'Estat; concretament, comparat també amb el mateix Govern central: el cost del deute, el cost mitjà del nostre deute, a finals de l'any 99, va ser del 5,5%, mentre que per a l'Estat era del 6,1%.

Bé, fins aquí la presentació que jo els volia fer d'aquest Projecte de pressupostos —hi insisteixo—, sense detallar excessivament xifres que, per altra part, vostès coneixen molt bé, perquè els pressupostos porten dies ja en aquesta cambra, i destacar-ne, en canvi, els aspectes que entenem que són més, diguem-ne, prioritaris, del Projecte que nosaltres presentem per a la seva aprovació.

Òbviament, hi ha molts altres punts que s'haurien pogut destacar, que haurien pogut ser esmentats d'aquest Projecte de pressupostos, però no ho he volgut fer, conscientment, per no allargar excessivament aquesta presentació. Deixin-me, de tota manera, que n'esmenti un, per la seva importància, i és que, dintre dels reptes que nosaltres teníem i, especialment, dintre de les necessitats de donar resposta que teníem, en el pressupost d'aquest any 2000, hi ha una partida suplementària de 5.000 milions de pessetes per atendre la millora de les retribucions salarials dels empleats de la Generalitat de Catalunya; més enllà del 2% que hi va haver d'increment, ja a partir del mes de gener, es fa una previsió, que s'inclou en aquest Projecte de pressupostos, de 5.000 milions de pessetes per atendre aquesta millora de retribucions.

Bé, vostès hauran vist que aquests pressupostos, encara que sigui, lògicament, com sempre, d'una forma parcial, intenten donar resposta a objectius molt diversos, però tots ells molt bàsics per al futur del nostre país. Són, en aquest sentit, uns pressupostos que van en la línia del que Catalunya necessita, encara que, òbviament —i, això, no passa res per reconèixer-ho—, no amb

la intensitat que nosaltres mateixos voldríem; van clarament en la línia del que necessita Catalunya, però no amb la intensitat que nosaltres mateixos voldríem.

I queda clar –i amb això enllaço amb el començament d'aquesta presentació– que Catalunya no disposi d'un sistema de finançament més just i més estable en el temps, no podem donar plena resposta als reptes i a les aspiracions que, legítimament, té plantejats la societat catalana. En aquest sentit, tornen a venir mesos molt importants –molt importants. D'aquí a un any i mig, s'haurà d'acordar un nou sistema de finançament, i jo els demano, ja des d'ara, el seu compromís i la seva col·laboració per aconseguir un nou sistema de finançament que superi, tant com sigui possible, les mancances que encara té l'actual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. A petició d'un grup de la cambra, amb l'assentiment dels diversos portaveus dels altres grups, i per ordenar el debat, se suspèn la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i dos minuts i es reprèn a les onze.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin el seu escó.

Posem a debat la primera esmena a la totalitat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Remor de veus. Pausa.*)

Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó per a aquest primer punt d'esmena a la totalitat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, diputades, diputats, nosaltres presentem una esmena a la totalitat que intentaré explicar amb les seves raons polítiques, economicofinanceres i socials.

Jo agraeixo al conseller que, enguany, no ens hagi donat una classe, com l'any passat, de com és un pressupost, i que hagi anat molt directe al gra, fins i tot amb una introducció dels entorns, la qual també podríem discutir a fons, malgrat que no és al pressupost, com, per exemple, quan ens ha parlat de la cimera de Lisboa, i jo voldria que ens aclarís, si anem cap a la plena ocupació, com és possible plantejar-la avui a Catalunya, quan estem vint-i-quatre punts per sota de taxa d'activitat femenina i dotze de masculina respecte al que recomana la cimera europea per als països europeus, per exemple. No és una petita xifra, és una distància enorme.

Començo per la dimensió política. Senyor Mas, vostès han presentat un pressupost completament enxampats

pel Partit Popular, per dir-ho curt i ras. La raó de fons d'aquest pressupost és que vostès, avui, estan enxampats pel Partit Popular. Miri: els ha fracassat l'estratègia i les xifres del pressupost ho reflecteixen. O sigui, aquest any, el pressupost és transparent com un vas d'aigua per indicar com a quant no són decisius, com a quant no hi ha una viabilitat de finançament, com a quant no tenen marge de maniobra política.

A les autonòmiques del 99 varen combinar-s'ho per tenir dos possibles aliats: d'una banda, el PP, i, d'altra banda, Esquerra Republicana, si més no en el debat d'investidura, amb un sí i amb una abstenció, però van dir: «Esperem, no toquem res». Jo vull recordar que, en el debat d'investidura, vaig dir, com a gat vell, que en aquesta casa tindríem allò que a alguns diputats i diputades, els molesta: diguem-ne vacances, diguem-ne un parèntesi, des de l'octubre fins al març. «Esperem», perquè vostès volien, segons el resultat de les eleccions generals, triar definitivament un soci. Era una espera de partit, no era una espera de país, no hi havia cap necessitat que el pressupost trigués a arribar a aquesta casa tant com ha trigat; cap ni una, ni tècnica ni política, excepte de política partidista.

Els resultats del 12 de març, dissortadament per a vostès, donen un panorama molt diferent del que imaginaven; no decideixen res, depenen totalment del Partit Popular, fins i tot per salvar les esmenes a la totalitat que avui es presentaran en aquest hemicicle. Si vol obviar això, senyor Mas, obviem-ho, però és com obviar que ara és de dia i anem cap al migdia.

Han passat vint anys, senyor Mas, i, ara, què fem? Ara ens trobem enxampats pel Partit Popular. I ara què fem? El finançament no s'ha solucionat? Home, si han passat vint anys, potser que ens ho fem mirar, no? Com és que no està solucionat? I, a sobre, resulta que ara els fan les pessigolles amb el tema lingüístic. Ara ja no parlen català en la intimitat, com deien després del Majèstic. No, ara els diuen que canviïn la Llei de normalització lingüística i s'afegeixen a una bafarada de diversos moviments que volen significar fins i tot des del punt de vista ideològic o cultural, i d'identitat, quina ha estat la victòria.

Ahir em deia una persona de la universitat entesa en temes de pressupostos que vostès, senzillament, s'han abaixat els pantalons, per necessitat partidista, pel seu desori i pel que ha estat la seva cabuderia de governar a tot preu –en diuen estabilitat–, sols governar a tot preu, fins i tot al preu que ara veurem en el pressupost, fer-ho de forma prepotent, i ara, evidentment, han de presentar els pressupostos que presenten.

Miri: des de la perspectiva economicofinancera, la conjuntura és superpositiva. No podríem trobar una conjuntura, en els darrers anys, més positiva que l'actual per discutir uns pressupostos. En el món desenvolupat hi ha una conjuntura macroeconòmica molt positiva, un cicle econòmic expansiu, major activitat, majors possibilitats de recaptació, moltes administracions –i després els diré quines, perquè vostès les han obviades– estan tenint superàvit, que apliquen a netejar dèficit i deute.

El diner és més barat. Fa dos anys, parlaven de tipus de l'ordre del 8%; fa quatre anys, de l'11, i resulta que, després, surten compte amb estretors –vostè les ha dissimulat molt bé, en la seva presentació, ara anirem a les xifres, eh?–, uns comptes on no es disminueix el deute, uns comptes de: «Ai, ai, qui dia passa, any empeny». Que estrany! La majoria d'administracions homologables a la nostra i altres a les quals vostès es volen homologar, d'estats, fan comptes molt diferents, enguany. Què els passa? Per què, aquestes estretors?

Miri: primer, jo li diria que, com a mètode, tenim molt poc rigor per discutir el pressupost en aquesta casa. No hi ha cap similitud, ni de molt, entre les liquidacions que vostès envien i els pressupostos; és el desfasament més gran que es pot veure mai en termes comparables a les administracions. Les seves liquidacions pressupostàries són absolutament desfasades sobre el que s'ha aprovat. Fixi's que això es dona fins i tot en partides com «Compres», que serien les més programables, i també hi ha un desfasament enorme.

És clar, aquest Parlament aprova un pressupost que no té res a veure, després, amb el que gastaran; això ho sap perfectament l'opinió pública, perquè ho gastaran amb una gestió bastant, bastant desordenada –ara en parlarem– i, a més, sense cap programa –vostè ni l'ha citat, si el té, li demanaria que l'expliqués– de retorn de deute en un moment expansiu. És com discutir en fals, senyor Mas. No, ho discutirem, i parlarem de les xifres que tenim damunt de la taula, però sé que demà passat ja serà en fals, perquè ja tornarem a practicar el que han practicat vint anys. Però, ho torno a dir: per arribar a una estació d'arribada –valgui la redundància–, de dir: «I, ara, què fem?» Ara, depenem del PP i, a sobre, ens toquen el voraviu amb el tema lingüístic.

Miri: nosaltres no parlarem de les bones obres que plantegen –ho dic en sentit figurat, perquè, d'obres, en plantegen molt poques, i, de bones, ho discutiríem–; no parlem dels objectius, aquests, que vostè ha citat al principi, els quals no tenen reflectiment al document pressupostari. Senyor Mas, vostè ens pot parlar de Lisboa, de tot el que vulgui, però parli'ns del que diu el pressupost, no del que a vostè li agradaria que digués, possiblement, o d'aquells objectius que potser es marquen quan surtin d'aquesta casa amb el segell de l'aprovat del pressupost.

Per tant, nosaltres parlarem d'ingressos, parlarem de despeses, parlarem d'inversions, parlarem de deute –són temes pressupostaris– i d'aquí deduirem unes conclusions sobre el tipus de gestió que vostès fan, sobre el tipus de negociació que fan i sobre com depenen d'unes transferències, que ara són del Govern de l'Estat, a mans, per raó democràtica, del Partit Popular, i de com, en aquests moments, no aprofita la conjuntura favorable.

Miri: comencem pels ingressos. On són les famoses xifres que en Jordi Pujol i en Macià Alavedra prometien al país? Què ha passat? Vostès van negociar el sistema de finançament. On són? Li recordo les xifres, que li farien pujar els colors a la cara? On són? Vostè mateix, en el debat de l'any passat –novembre del 98, per al pressupost del 99–, deia: «No, no, els directes creixe-

ran un interanual del 6,1%»; enguany, el 3,63%, la meitat, fins i tot ni el que vostè deia en ple debat pressupostari de l'any passat, quan ja es notava que Jordi Pujol i Macià Alavedra havien venut una moto que anava avariada, per una raó molt senzilla: perquè l'IRPF no garanteix el finançament, perquè la reforma fiscal de l'IRPF, qualifiquem-la com vulguin, cadascú com la pugui qualificar, ha desactivat l'IRPF i els impostos directes fan llufa, no arriben a les expectatives que vostès van prometre davant del país.

Sort de la clàusula de salvaguarda sobre el PIB nominal que tant van criticar alguns dirigents nacionalistes quan algunes comunitats autònomes la van incloure, comunitats autònomes no del 151. Sort d'aquesta clàusula de salvaguarda que ens ha frenat la caiguda, perquè, si no, parlariem d'unes xifres molt per sota de les que estem parlant.

És evident que cal una cistella d'impostos, i, després, ja en parlarem d'acord amb el compromís que vostè, de nou, ha tornat a llençar en aquesta cambra, el va llençar l'any passat, o fa un any i mesos, i de moment no s'ha traduït en res.

Els indirectes, òbviament, puguen, perquè hi ha un increment d'activitat i en transmissions, actes jurídics documentals, per exemple, puguen molt, però correlativament al PIB nominal baixen algunes coses curioses –vostè ni n'ha parlat–, com el tema del joc, i no una baixada petita, el 8,3%. També ens agradaria saber per què.

Conclusions sobre aquest capítol, evidentment amb la rapidesa que hem de parlar els que tenim mitja hora per explicar-nos: és evident que fa falta un altre finançament, una altra política fiscal i, tornant a la primera argumentació política, menor dependència.

Anem a les despeses. Aquí no hi ha cap control, senyor Mas, porten unes despeses..., l'expressió potser no és catalana, però «desmadrades», sortides de mare. Li ho vaig a analitzar també pressupostàriament, per apartats. Vostè ens diu: «Hem previst l'augment salarial al personal», 8,17%; no ha dit que per als alts càrrecs es preveu un augment del 14%; no ha dit que els eventuals –vol dir més precarització– són un 10% més. És realista aquest augment que preveuen sobre el personal quan és solament un 1% sobre el liquidat del 99, senyor Mas? Vostè creu que és realista aquest augment que ens presenta l'apartat de personal, quan és només un 1% més que el del 99, quan ja ens parla d'un increment del 2 per cent i escaig de mitjana salarial? És realista?

Però, continuant amb el símil, el «desmadre» esplèndid està en la despesa corrent, com ens tenen acostumats. Creix un 24%. I la liquidació del 99 ens fa preveure que serà molt superior, aquest creixement; per això, li deia que és una certa discussió en fals, perquè, l'any vinent, li haurem de dir: «Escolti'm, se'n recorda, d'allò del pressupost i la liquidació?» Només que vostès haguesin controlat la despesa corrent del 98 amb els increments de l'IPC –només això–, avui tindríem de 30.000 a 40.000 milions per decidir si els apliquem a reduir dèficit, a ensenyament, a sanitat, a qualsevol de les partides que vostès tant anuncien; només que s'haguessin ajustat a allò que s'aprova en aquesta cambra sobre despeses corrents. Vostès, per exemple, han fet una cosa

que es diu molt vulgarment en català: han venut la casa i han anat a lloguer. És clar que sí!

S'han polit patrimoni i ara lloguen, i sap què vol dir, això? Que els lloguers, enguany, pugen un 36% sobre el 98, un 21% sobre el 99. Això és mala gestió –això és mala gestió. És a dir, quan, a més, hi ha una tendència popular –lògica, per com estan els tipus– de veure que els lloguers, de vegades, són autèntiques hipoteques per fer compres, vostès no; són molt originals: venen perquè així tapen forat, però venen patrimoni de tots. I, és clar, què han de fer, aleshores? Llogar. És que llogar vol dir increments importantíssims en el pressupost. Un increment d'un 26% en materials i subministrament, per exemple, que ens agradaria que ens expliqués a què és degut. És clar, en aquest apartat de despeses baixen els interessos; és clar, estem en un moment –o, possiblement, hi estàvem, ja ho veurem– de baixada d'interessos. Atenció, eh?, que el Mibor, fa un any, estava al 2,5 i ara està al 4 i escaig per cent, eh? Compte amb el deute a curt termini; després en parlarem, quan parlem de deute. Deixo aquest tema dels interessos per tornar-hi quan parlem de deute.

I, és clar, hi ha transferències corrents que sí que pugen; un 33%, per exemple, a famílies i institucions sense lucre; però, que curiós: això vol dir 32.000 milions d'increment a famílies i institucions sense lucre, 32.000 milions d'increment, quan la gran partida d'ajuts familiars, que vostè avui ha citat, és de 625 milions de pessetes. La gran partida que han inventat enguany és de 625 milions de pessetes, però la transferència, que vostès saben a qui va, augmenta 32.000 milions de pessetes. Però, que curiós: hi ha transferències corrents que mai citen en la presentació dels pressupostos que no pugen; que no pugen, si més no, sobre el PIB nominal i que, en alguns casos, baixen. Per exemple, és Catalunya o no una administració global de poder autonòmic i poder local? Què passa amb les corporacions locals, senyor Mas? Mai en parlen, vostès! Sembla que sigui esmentar-los la *bicha*, parlar del poder local! Si traiem les transferències de l'Estat, aquells diners obligats que reben i que han de repartir, els seus pressupostos baixen 0,73% les transferències als ens locals, ajuntaments o consells comarcals. Si hi afegeix el cost de la vida o el PIB nominal, baixa molt més, eh? Parlo en xifres absolutes. Al Fons de Cooperació, que puja un 2%, apliqui-li aquests reductors i el tindríem a la baixa. Partides que es transfereixen des d'alguns departaments als ens locals baixen espectacularment: d'Indústria, un 34%; d'Ensenyament, un 4%. És clar, és que no són Administració necessària per a tots aquests objectius del nostre país, els ens locals?

Però la part que ens ha sorprès més en el seu discurs, segurament perquè ens hi hem fixat poc i per això hi ha un debat, és la que vostè ha afirmat que enguany augmenten les inversions. Ha dit un 6% d'increment. Jo li pregunto, en què? En un any..., perdó, de 6% d'increment del pressupost, ha dit que augmentaven les inversions; perdoni, jo dic, en què? Anem a veure-ho. Aproximadament, entre inversions reals i transferències de capital, que és on hi ha acció política, parlem d'uns 180.000 milions de pessetes. És de molt, eh?, però de molt, la més baixa de totes les comunitats autònomes

del 151. Jo li donaré unes dades comparatives de PIB, també, senyor Mas, de PIB. La inversió total sobre pressupostos de la Generalitat de Catalunya és del 7,92; la mitjana, al 151, és el 15%, i som nosaltres que la fem baixar molt, perquè Galícia està al 20%; Canàries, al 19; Andalusia, al 15; País Valencià, al 18. La inversió sobre despesa corrent, a Catalunya, és del 9%. La mitjana és del 18,45; també la fem baixar nosaltres. La inversió per habitant, *per capita*, dels seus pressupostos, és 27.000 pessetes. La mitjana del 151 és 54.000, el doble. La inversió per PIB, a Catalunya, és del 0,94; la mitjana és el 2,43; quasi el triple. La despesa corrent sobre despesa total és vora set punts per sobre del que és la mitjana del 151.

La seva inversió, la que presenten, és molt baixa respecte al poder local. Parlem de 180.000 milions; l'Ajuntament de Barcelona sol, l'any 2000 invertirà 60.000 milions de pessetes, un terç del de la Generalitat de Catalunya. Les inversions reals pugen un 4,62%, molt sota el PIB nominal, però baixen coses tan curioses –que vostè ha callat– com «edificis i altres construccions», un 9%; com «béns d'ús general», que són carreteres, un 3 i escaig per cent; com inversions que depenen d'Ensenyament, un 21,20%, o que depenen d'Obres Públiques, un 3 i escaig per cent. I, és clar, pot dir: «No, però pugen les transferències de capital.» Sí, ja ens ho ha dit: 12.000 milions que de debò són un tapafors de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I anem al deute, i continuo el seu apunt pressupostari. No un Lisboa, no: Catalunya, Generalitat, any 2000. Presenten vostès com un èxit la reducció de dèficit, la reducció. Li he parlat d'administracions que tenen superàvit amb conjuntura favorable; caldria superàvit. Les xifres sobre el deute són, com sempre, absolutament imprecises, però no entre les que pugui treure el senyor Martí Carnicer, que és, segurament, qui més les treballa en aquesta casa, o el Grup del PSC, o el Grup d'Esquerra Republicana, o el del PP, o el de vostès o el nostre, no: entre el Banc d'Espanya i la Generalitat de Catalunya ballen les xifres del deute. I a qui ens hem de creure? Jo, la Generalitat de Catalunya, per descomptat, eh? Voldria que no rigués ningú; ho dic molt solemnement. Jo m'hauria de creure les xifres de la Generalitat de Catalunya. Senyor Mas, me les dona? Digui'm, si us plau, de debò, quant deu el Govern de Catalunya? Però no em digui el deute financer, només, eh? Digui'm tot el deute, proveïdors inclosos. I li faig la pregunta molt precisa: la xifra del deute global de la Generalitat de Catalunya, si la sap. Si els ordinadors no estan tancats, si les factures no estan massa amagades, si les han comptades, digui'm, si us plau, aquesta xifra, i em sembla que un diputat que representa la sobirania popular té dret a conèixer-la, i no ballem amb les xifres del Banc d'Espanya i les que ens donen vostès. I digui'm, si us plau, com està qualificat avui el deute de la Generalitat en els fòrums internacionals.

Li torno a fer la comparació del deute amb les comunitats autònomes del 151. El deute per habitant a Catalunya avui –parlo ara del deute amb dades del Banc d'Espanya, no de la xifra global que li he demanat, afegint-hi proveïdors– està..., el deute per habitant, a Catalunya, avui és de 237.935 pessetes. La mitjana de les

comunitats autònomes del 151 és de 171.035. Però el deute sobre el PIB és el 8,90; la mitjana, del 169. Els interessos per habitant a Catalunya són 12.300 i escaig pessetes; la mitjana són 10.000. Superem tots, tots els indicadors que vulgui; els superem tots. Sí, ja ho sé, perquè m'ho conec, perquè el senyor Pujol ho autoritzava sovint i ell ha fet bona escola: «No, no, ho hem de relacionar amb el PIB.» Amb el que vulgui: amb habitants, amb xifres d'inversions, amb el PIB, amb el que vulgui, i també amb termes internacionals, i també amb operacions que s'estan produint amb un cicle alcista de neteja de deutes, no pas en el seu cas. Com eliminar el dèficit del 2001, com vostè ha dit? L'evolució prevista de l'endeutament net, ja sap vostè millor quina és; ens l'ha donat per escrit. No hi ha cap política sòlida de control de despesa; continuen amb aquest «desmadre» –tercera vegada que els ho dic– de la despesa. No és un bon indicador per creure'ns les xifres, aquestes oficials d'avui, que ens donen sobre reducció del dèficit.

Segona pregunta molt precisa. Com és possible que comunitats autònomes com Madrid, amb un terç d'endeutament del que té la Generalitat, invertixin en cinquanta quilòmetres de nova xarxa de metro? Després parlarem de metro i parlarem de quilòmetres, perquè vostè ha parlat de metro; ha tingut la desvergonya de dir que posaven l'accent en la construcció del metro. La «desvergonya» ho retiro, si és desproporcionat, perquè ha donat una xifra, una visió absolutament grandiloqüent, i ara veurem quina és la xifra de millorar el metro segons els seus diners, eh?

Quan i com tornaran aquest deute, senyor Mas? Ho podem saber? Hi ha alguna previsió en aquest Govern de com tornar aquest deute? Els interessos ara són estables –poden anar a l'alça, eh? El principal també s'ha de tornar. Torno a l'Ajuntament de Barcelona, que enguany tornarà vora de 20.000 milions; porta diversos exercicis oscil·lant entre un retorn de 15.000 a 20.000 milions. Vostès, res; no tornen res. Redueixen dèficit però n'incrementen. Quants anys calculen vostès...? Primer, tenen o no tenen un pla de retorn de deute? Segon, quants anys calculen –caldria– per tornar el deute? Sap quina és la ràtio deute viu / estalvi brut corrent anual? Deixem-nos de romanços de termes tècnics: la ràtio que dóna els anys en què es pot tornar deute, la mitjana de les comunitats del 151 és menys de deu anys; la de Catalunya oscil·la entre quinze i vint anys. Si pugen els tipus d'interès –i no ho diu el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, ho adverteix una persona tan autoritzada com Rojo fa molt pocs dies en un debat sobre la bombolla financera–, què passarà, senyor Mas? És alarmista parlar d'aquest tema? És alarmista citar el senyor Rojo? És alarmista demanar-li quant devem? És alarmista demanar-li com ho tornarem? Això és fer alarmisme? O és posar realisme en un debat sobre el qual vostès volen passar com qui trepitja ous! Imaginin vostès que pugen mig o un punt els tipus d'interès; no vull ni pensar què succeeix si, al damunt, el cicle expansiu té algun moment recessiu; recordi l'any 93 i apliqui'm un model simulat, que té mitjans per fer-ho, què passaria en l'actual situació? Ho he posat en condicional, eh? Passaria una paraula molt senzilla: se'n diu «fallida».

Vostès tenen una altíssima dependència de les transferències de l'Estat, i per això dic que el PP els té ben enxampats. Si els problemes són el descontrol de la despesa, el finançament insuficient, un increment de l'endeutament amb els seus perills, unes inversions modestes, vol dir que, de debat macroeconòmic, en podem fer poc! Primer, perquè les xifres que avui es presenten no tindran res a veure amb les que ens liquidaran d'aquí a pocs mesos; segona, perquè totes aquestes partides sòlides, macroeconòmiques, ballen, no entre vostè i jo, senyor Mas, entre vostès i el Banc d'Espanya, per exemple. Per tant, debat macroeconòmic, deixem-ho una mica modestet i relatiu.

Anem, com a mínim, al debat microeconòmic. Quines prioritats fan vostès en aquest pressupost? Amb un cicle expansiu, de nova economia, que hi han econòmics que han anat..., no a la moderació fiscal: a la reducció fiscal, a l'increment de serveis, a eixugar deute i a la redistribució de riquesa, objectiu que mai es planteja, sembla ser, que és un instrument absolutament de política econòmica que està a molts governs. Quines són les seves prioritats per redistribuir riquesa o benestar, per modernitzar?

Miri, de sentit comú, si féssim una enquesta entre analistes econòmics i els demanéssim: «On posarien vostès l'accent avui per anar a una autèntica operació d'aprofitar la conjuntura en termes de prioritats pressupostàries?», ens dirien segur: infraestructures, educació, ocupació, recerca, medi ambient...

Infraestructures, senyor Mas, no gaires, eh? –després li'n donaré algun exemple paradigmàtic.

En educació, no tinc temps de..., si de cas, en el torn de rèplica li trauré totes les xifres del Departament d'Ensenyament, analitzant-les en detall. Escolti'm, baixen coses tan importants com la formació del professorat; continuen existint els barracons a Catalunya, senyor Mas! No d'ahir, no, ni d'abans-d'ahir, eh?, no d'ahir i abans-d'ahir. I baixa la partida de construccions dependent d'Ensenyament.

Després, en ocupació, senyor Mas, una altra pregunta ben concreta i ben senzilla de respondre. Pla d'ocupació, solemnement presentat i signat: on són les partides atribuïbles a aquest Pla d'ocupació?, ens les pot identificar en el pressupost i quantificar-nos-les?

Recerca, val més que no en parlem, no? Ja ho ha dit vostè: «Bé, en recerca no fem el que volíem fer.» Sap que estan molt per sota, però molt per sota, de la mitjana espanyola, i molt per sota de la mitjana de les comunitats autònomes? És clar que val més que no en parlem!

I de medi ambient? En tot el seu discurs, senyor Mas, l'ha citat una vegada, medi ambient, i amb una curiosa cita: ha parlat de depuradores i escoles a la vegada. No sé si l'ha traït el subconscient: depuradores i escoles, ha dit. És clar, ens amaga que en medi ambient anem endarrere, eh? Potser havien fet plans massa avançats de medi ambient? Quan es doten els PEIN enguany, senyor Mas? Quina és la dotació del PEIN en el pressupost de la Generalitat de Catalunya? Resisteix la comparació, ja no amb el Govern de França o amb el

Govern de la Baixa Saxònia, amb el que gasta la Diputació de Barcelona? Miri que és senzill: resisteix la comparació?, la del Govern de Catalunya? Quines són les seves prioritats, on estan reflectides? Fins i tot una prioritat nacionalista –i més quan, ho torno a dir, ara els treuen la brometa de la llengua; que no és tan brometa: és una advertència, eh?, la que els fan–..., quant pugem el Departament de Cultura i la política de normalització lingüística? M'ho vol respondre? Quant pugem? Que curiós!, enguany baixa el Departament de Cultura. Ni aquesta prioritat, la trobem.

I com les tirarem endavant, aquestes prioritats? Amb qui concerten? Amb el poder local? O ho faran tots sols? Com treballarem junts, totes les administracions? Expliqui'ns quin capítol pressupostari, quin punt d'agafament, on és l'entrada en el pressupost perquè hi hagi una concertació d'actuació de totes les administracions de Catalunya?

Cas paradigmàtic: la Fira de Barcelona. Vostès tenen una supina manca de visió d'estat en aquest tema. I no ho diu el Rafael Ribó ni el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds: ho estan dient empresaris de primer rengle avui a Catalunya que saben el que ens estem jugant quan Construmat o Alimentària estan pendent d'un fil en el que és la Fira de Barcelona. És la cara de Catalunya al món, i a vostès l'únic que se'ls ocorre ara és treure una sèrie de condicions..., això sí!, per tenir-ne el control, faltaria més!, per tenir-ne el control, és l'únic que importa!, com van fer amb el transport metropolità. Molts anys fent el ronso a invertir-hi un sol duro, ara els invertirem «si en tenim el control». On són les partides? Estem parlant alguns grups d'un mínim de 3.000 milions. Ja ho veurem, si això va endavant, a l'hora de discutir les esmenes concretes. Compari-ho amb Ifema, compari-ho amb la Fira de Madrid i amb el que inverteix la comunitat autònoma de Madrid. Això és tirar endavant un país, això és fer una prioritat, això és de debò modernitzar.

El seu pressupost –darrera reflexió– és un pressupost insostenible. Hi va haver uns anys que el senyor Pujol jugava amb el concepte de sostenibilitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, acabo; en un parell de minuts acabo, senyor president.

Com si fos un tema que s'aguantés amb els diners que es tenien. No, la sostenibilitat, com s'entén a escala mundial, és la solidaritat amb generacions futures, i els seus pressupostos són insolidaris amb les generacions futures. Ho són econòmicament parlant, com acabo d'explicar; ho són socialment parlant... Per cert, senyor Mas, si vol parlar d'atur –clar, li vaig dir l'any passat, i em sembla que no em va fer cap cas, pel que veig–, parli de l'EPA. Tots els governants europeus –amb els quals vostès m'imagino que es volen comparar– no parlen d'atur segons xifres Inem: parlen segons enquestes Eurostat, que és homologable a EPA. Digui'ns les xifres de l'EPA, digui'ns la ràtio de contractes indefi-

nits avui, de rotació en aquests contractes, parli'ns del tipus de treball i, sobretot –tornant a Lisboa–, digui'ns com arribarem a aconseguir la diferencial dels vint-i-quatre punts en el cas femení, i de dotze punts en el cas masculí, sobre la taxa d'activitat europea.

Insostenibles en temes tan clars i tan sentits a Catalunya com és el de la solidaritat. Miri, aquest quadre (*l'orador el mostra*) reflecteix el que aporten les diverses comunitats autònomes a solidaritat. Catalunya està aquí, la quarta començant per la cua. D'ajuda destinada al desenvolupament, el 0,009% del PIB. Els quarts començant per la cua, eh? No tinc temps de llegir-los quines comunitats autònomes van per davant nostre.

Són insostenibles des del punt de vista de medi ambient. Vostès inverteixen de 2,3 a 1 de proporció en transport privat sobre el públic. No parlem en absolut de model energètic; si vostè recorre, com fem nosaltres, les comarques de Catalunya, li diran, li demanaran, li suplicaran quin és el seu model energètic: parc eòlic, central tèrmica o la nuclear? Perquè, és clar, allà on ja hi ha la nuclear, ara no sabem si, d'acord amb el lliure mercat, vindran els americans i posaran centrals tèrmiques, o farem parcs eòlics; això sí, ben vist, a dalt de tot, de totes les carenes, de les serralades més maques d'aquest país.

Nosaltres, senyor Mas –i acabo–, ens prenem molt seriosament (*remor de veus*) l'oferta que vostè ha fet... Com que veig que alguns diputats diuen que no es poden posar els parcs eòlics a baix a les carenes, els diré que, per exemple, a Alemanya els parcs eòlics, els posen arran d'autopistes, posem pel cas, i les autopistes no van per dalt de les carenes, sap? És una agressió ambiental que ja existeix, al costat de la qual es poden fer parcs eòlics. Ho dic perquè semblava que era un raonament estrofolari.

Bé, jo acabo, senyor Mas, dient-li...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar, ja.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president. Acabo dient-li que nosaltres reitem la nostra proposta d'acord amb tot el que sigui negociat finançament. Vostè ha dit que proposa un compromís, tot el compromís. Quan i on? –quan i on? Esperar el 2001 per, segons com vagi la dependència del PP, armar el gran sarau? O començar-hi a treballar ara, llapis i paper –que en tenim molt, d'escrit–, perquè aquest compromís es tradueixi en dues coses: un compromís seriós de tots els grups, de tots, de com caldria que fos el nou sistema de finançament, i un pla de rigor de control pressupostari? Evidentment, on no podem anar d'acord és en les prioritats pressupostàries. En aquesta cambra, tota la legislatura anterior i el poc que ha funcionat aquesta, s'ha evidenciat que sobre aquestes prioritats –serveis públics, territori, concertació social, cooperació local, etcètera– hi ha, si més no, dues visions –diferents cadascuna d'elles, però molt integrables– que només poden ser assumibles amb un compromís.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El conseller d'Economia i Finances, en torn de rèplica.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Ribó, jo li he de confessar que encara..., i miri que costa això que li vaig a dir, eh?, però encara no perdo l'esperança que en el transcurs d'aquesta legislatura vostè trobi alguna cosa ben feta per part del Govern. Perquè miri que costa, eh?, costa fer un discurs tan llarg com el que vostè ha fet i no trobar absolutament res de positiu –absolutament res. Ja sé que vostè em dirà: «Home, és que aquesta és la meua funció», i a més a més la seva línia de sempre (*remor de veus*); això ja ho sabem, eh?, és la seva línia de sempre. Però jo no sé si, això, l'opinió pública catalana realment ho deu rebre d'aquesta manera. Em temo, veient algunes estadístiques –i no em refereixo exactament a quines– que no ho deu veure massa d'aquesta manera.

Vostè ha convertit la seva intervenció en un grup de preguntes. De fet, vostè fa moltes preguntes, no?, i, és clar, el que no es pot fer és contestar-les totes. Jo n'he recollit algunes que suposo que vostè hi ha volgut posar un èmfasi una mica especial.

Primer, ha començat dient que no hi havia cap raó per ajornar el pressupost. Bé, doncs això, senyor Ribó –i l'hi dic amb tota l'amabilitat–, això és desconèixer com es fa un pressupost; això és desconèixer-ho, eh? El Govern, vostè sap que es va constituir l'últim dia de novembre, si no ho recordo malament, i li asseguro que en tres setmanes de desembre no hi ha temps material ni per preparar –ni per preparar– ni menys per tramitar un pressupost. I també li he de dir –i això ja és més subjectiu, si vostè vol– que jo crec que a ningú li convé tramitar un pressupost mentre hi ha una campanya electoral, perquè el pressupost s'ha de tractar amb un mínim de tranquil·litat d'esperit, i és difícil fer-ho en plena campanya electoral. Per tant, hi havia raons més que objectives i més que sobrades per presentar el pressupost tal com l'hem presentat. I voldria també recordar-li una altra cosa: hi havia un mandat d'aquest Parlament que deia que l'havíem de presentar abans del dia 31 de març, i el dia 28 de març el Govern va portar el pressupost en aquest Parlament, complint, en aquest sentit, el mandat del Parlament.

Vostè ens diu també que no tenim el finançament resolt del tot, i a més a més diu que des de fa vint anys que és així. Escolti'm, doncs, té tota la raó, no l'hi hem pas negat mai, mai l'hi hem negat. Ara, sí que li diem dues coses: primer, el nostre sistema de finançament és objectivament millor que el que teníem abans, i cada vegada que s'ha fet una negociació ha estat millor. Per tant, en tot cas, crec que valdria la pena –si no tot ho veiéssim del color negre que vostè ho veu sempre– que reconeguéssim que, com a mínim des d'un punt de vista qualitatiu, i també des d'un punt de vista quantitatiu, home, les coses estan millor; les coses, senyor Ribó, estan millor. Estan tan bé com tots voldríem? No, aquí vostè té tota la raó. Però donar la impressió que aquí no

s'ha avançat absolutament res em sembla, sincerament, que és confondre la realitat.

Una altra cosa en relació amb el finançament: vostè ens n'atribueix tota la responsabilitat. Vostè es creu realment que un sistema de finançament el decideix *sol* el Govern de la Generalitat?, o hi deu haver algú altre que també decideix en aquesta matèria? Pots ser que de tant en tant se'n recordés també, d'aquest altre, no?, i que no atribuís la responsabilitat al cent per cent d'un sistema de finançament..., que, li ho repeteixo, és objectivament millor que el que hi havia abans, qualitativament millor que el que hi havia abans, i que, escolti, nosaltres tampoc considerem suficientment just per a Catalunya ni suficientment estable en el temps.

Vostè ens diu: «Quin és el programa de reducció de deute?» Jo ja l'hi he dit abans; no li he fixat un calendari perquè crec que tampoc és obligat fixar un calendari en aquest sentit, però, escolti'm, el nostre deute amb relació a la capacitat de riquesa que genera cada any Catalunya està disminuint. I no sé si això li sembla bé o no, però, escolti, això és així: el nostre deute disminueix amb relació al PIB, un punt en quatre anys. És una disminució important. Vostè tampoc la troba bé. Si m'hagués dit: «Escolti'm, nosaltres volem anar més enllà», doncs bé, escolti'm, en podem parlar, de tot això. Ara, escolti'm, això està disminuint, i tothom ho analitza d'aquesta manera –tothom, absolutament tothom.

Per altra part, senyor Ribó, home, jo crec que fer l'anàlisi de l'endeutament de la Generalitat oblidant-se del que ha estat el sistema de finançament de Catalunya durant aquests últims vint anys –vostè mateix ho deia– és completament absurd, i torna a ser completament irreal, perquè li hem dit moltes vegades, i vostè no ho vol acceptar, però les coses són així. Nosaltres no hauríem pogut fer, des del Govern, la transformació que s'ha fet de Catalunya, en aquests darrers vint anys, amb el sistema de finançament que teníem si no haguéssim emprat el recurs a l'endeutament per invertir. Des de la primera fins a l'última pesseta d'aquest endeutament està en obra física en el país, en escoles, en carreteres, en hospitals, en centres d'assistència primària, residències de gent gran, en obra hidràulica, en sistemes de regadiu, el que vostè vulgui, tot està en el país, tot ha servit per millorar clarament i per transformar profundament el nostre país.

També ens diu: «Van pactar un sistema de finançament i no n'han rebut absolutament res». Torna a ser fals, senyor Ribó, tampoc això s'ajusta a la realitat –ho sento molt, dir-l'hi d'aquesta manera–, no és veritat, sí que n'hem rebut, i n'hem rebut molt, n'hem rebut tant com, en el darrer any de referència, que és l'any 1999, 130.000 milions de pessetes més que no teníem. I això ha estat gràcies a aquest sistema de finançament i a la modificació del sistema de finançament de la sanitat, a aquestes dues coses. Que nosaltres voldríem un sistema de finançament encara millor? Òbviament, l'estem perseguint, més que ningú –més que ningú. Ara, escolti'm, amb aquest sistema de finançament, evidentment que hi hem guanyat.

I vostè diu una altra cosa, diu: «I, a més a més, van haver de pactar un sistema de garantia per no afèblir els

seus ingressos, i això ho van fer no sé quines comunitats». Tampoc és veritat, senyor Ribó. Això ho va promoure i ho va impulsar, d'acord amb el Govern espanyol, la Generalitat de Catalunya. Quan es va plantejar la modificació de l'IRPF, nosaltres vàrem impulsar aquest sistema de garantia que ha permès que els nostres ingressos tinguessin uns creixements importants.

Després, vostè ha destinat una part de la seva intervenció a criticar molt la despesa corrent. Vostè ens diu: «Vostès no estalvien prou, vostès gasten molt en despesa corrent», etcètera, etcètera. Però fixi's en una cosa: exactament en el mateix moment que vostè deia això, ens deia que l'increment de retribucions del personal de la Generalitat no és suficient. En què quedem, senyor Ribó? Les retribucions del personal de la Generalitat, quant a increment, vostè ha dit que s'incrementaven poc. Jo he fet referència a aquests 5.000 milions de pessetes de fons, i vostè diu: «No pot ser que s'incrementi només un punt més» –ha dit exactament això: «No pot ser que s'incrementi només un punt més»–, que és el que hi ha previst en el pressupost. Vostè diu: «s'han d'incrementar més». I, això, què és? És despesa d'inversió, incrementar les retribucions, o és despesa corrent? Com es pot fer aquest doble discurs i, a més a més, pràcticament en el mateix acte?

Això, senyor Ribó, és confondre. El que passa és que vostè –vostè– té un problema en el fons: que quan comença a sumar les diferents partides, aleshores qualsevol suma és bona, fins que s'arriba a la suma final, que aquesta és dolenta. Doncs, escolti, això no funciona així, això no pot funcionar d'aquesta manera –això no pot funcionar d'aquesta manera. Jo, el que li estic dient és que, des de fa temps, nosaltres estem fent un esforç important des del punt de vista de l'estalvi –i ho podem demostrar–, estem fent un esforç important des del punt de vista de la racionalització de la despesa –ho podem demostrar–, i això està comportant que els nostres ingressos corrents estan creixent més que les nostres despeses corrents, i això provoca aquest major estalvi. I, escolti, objectivament, les coses són així, senyor Ribó, encara que vostè les vulgui presentar d'una forma diferent.

També ha parlat del finançament local. Jo crec que, si vostè insisteix en aquesta línia, doncs, tornem una mica al principi. És a dir, escolti, el finançament local –vostè, millor que ningú, ho sap– és un finançament que depèn de l'Estat –de l'Estat. Nosaltres rebem uns recursos de l'Administració central i els transferim als ajuntaments. Però és que, a més a més, des d'un punt de vista legislatiu, és així. Nosaltres ja ens apuntaríem que, en lloc de fer-ho l'Estat, ho féssim nosaltres, que ens substituïssin aquestes transferències per impostos nostres i nosaltres ja farem la distribució entre les corporacions locals catalanes. Però, senyor Ribó, això no funciona així, d'aquesta manera; funciona de forma diferent.

Per tant, la conclusió és: tot allò que fa la Generalitat de Catalunya, a més a més del que rep de l'Estat, és un esforç addicional, cosa que vol dir que se li ha donat prioritats, perquè en pura lògica no hauríem de fer res; en pura lògica, hauríem d'obtenir els recursos de l'Estat i transferir-los a les corporacions locals. Doncs, no, a més a més, hi posem uns recursos addicionals; que

vostè dirà: són pocs. Escolti'm, però, en tot cas, signifiquen una prioritització per part del Govern, perquè –ho torno a dir–, objectivament, aquest esforç, nosaltres no l'hauríem de fer amb el sistema de finançament que en aquest moment tenim en marxa.

També ha fet una aproximació al tema de la inversió. Jo sento haver-lo de corregir en aquest sentit, perquè vostè ha donat una xifra que no és la real, i, a més a més, jo l'he citada en la meua presentació i li prego que se la cregui. Nosaltres, si sumem tots els organismes de la Generalitat i la mateixa Generalitat, invertirem aquest any 2000 un 11,3 de tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya, que són, exactament, 261.000 milions de pessetes; aquesta és la xifra. Ara, vostè, aleshores, ho compara amb altres comunitats autònomes. Home, si vostè ho fes des d'un punt de vista realment objectiu, hauria d'explicar, al mateix temps, altres coses. Per exemple: moltes d'aquestes altres comunitats autònomes tenen o no tenen fons de compensació interterritorial que es destina a inversions? La resposta és que sí. Moltes d'aquestes altres comunitats autònomes tenen objectiu 1, de fons europeus, que vol dir molts més fons europeus que en bona part es destinen a inversió, sí o no? La resposta és que sí. Totes aquestes comunitats autònomes han tingut les transferències amb la mateixa antiguitat que les hem tingudes nosaltres? La resposta és que no. Els serveis que s'ofereixen, per exemple, en sanitat i ensenyament, en aquestes altres comunitats autònomes, estan en el nivell que té Catalunya? La resposta és que no.

Per tant, escolti: és evident que nosaltres tenim un cost de competències important, més antic que els altres; dotem més aquestes competències, que són serveis personals a la gent –sanitat i ensenyament. Abans l'hi recordava, en la meua intervenció inicial: ningú com el Govern de la Generalitat, a Espanya, ha aplicat la LOGSE amb la mateixa intensitat, ningú. Escolti, això significa un esforç de prioritització. Vostè ens podria dir: no, si no feia falta aplicar la LOGSE. Bé, aleshores ja és un altre plantejament; però si feia falta, perquè a més a més era una llei, una llei que nosaltres enteníem que s'havia d'aplicar a fons, tan a fons com es pogués, aleshores, escolti, la prioritat, òbviament, també s'ha hagut d'establir en aquest nivell.

Per tant, escolti, nosaltres fem un gran esforç d'inversió, amb el sistema de finançament que tenim; el fem de forma creixent, perquè cada vegada estalviem més, i crec que, si vostè vol fer la comparació amb altres comunitats autònomes, el que ha de fer és posar tots els elements en el mateix sac, perquè, si no, tornarem al mateix: al final, la seva presentació serà una confusió important. Només es fixa vostè en allò que pot ser diguem-ne perjudicial des del punt de vista de la crítica del Govern, però hi ha d'haver més caràcter objectiu en la seva pròpia presentació.

Dues coses més, puntuals, o tres. Quant deu, el Govern de Catalunya? 1,370 bilions de pessetes, és el que figura en la memòria del pressupost. I escolti'm una cosa, senyor Ribó, aquest és el deute que computa a efectes dels escenaris de consolidació amb Europa. I som, pràcticament, l'únic govern, en tot l'Estat, que, quan presenta el pressupost, a més a més d'aquesta xifra, hi

posa també l'endeutament de les empreses públiques. Però aquestes empreses públiques, que no computen a efectes de l'escenari de consolidació amb Europa, no són tingudes en compte a efectes comparatius. I jo li prego que vostè, doncs, home, accepti aquest plantejament, perquè és el plantejament comú que està acceptat en el conjunt de l'Estat. I –hi insisteixo– som els únics que presentem les xifres d'endeutament consolidat. Ara, el que no es pot fer aleshores és que, sent els únics que ho fem, després vostè agafi aquesta xifra nostra i la compari amb altres coses que no tenen res a veure. No es poden comparar pomes amb peres, senyor Ribó, i vostè compara, en aquest sentit, pomes amb peres i, aleshores, evidentment, desnaturalitza completament l'objectivitat del debat.

Ens feia una pregunta molt concreta: com està qualificat el deute, internacionalment, de la Generalitat? Doncs, escolti'm, bé, i cada vegada millor –bé, i cada vegada millor. Hi han tres agències de *rating* que ens qualifiquen cada any i, en l'última anàlisi que han fet aquestes empreses de *rating*, dues ens han mantingut la seva qualificació, que és una doble *a*, i la tercera ens han canviat la tendència d'estable a positiva. I aquestes persones d'aquesta empresa de *rating* que ens han canviat d'estable a positiva, senyor Ribó, no s'ho miren amb cap mena de simpatia, tot això, s'ho miren objectivament, i és així –i és així. Per què? Perquè tothom que hi fa una aproximació objectiva reconeix que hi ha una millora clara en les finances de la Generalitat, excepte vostè, que, evidentment, segueix insistint a no reconèixer-ho.

Finalment, el tema del medi ambient. Miri, jo no m'hi he referit perquè ja he dit que no podia referir-me exhaustivament a tot. M'he referit, concretament, al tema de les depuradores, perquè, efectivament, a nivell d'inversió, hi ha un esforç, en aquest sentit, important. Ara, escolti'm, no em digui que nosaltres, des d'un punt de vista mediambiental, anem retardats respecte a altres comunitats de l'Estat; no m'ho digui això. Parli amb les empreses, i li explicaran fins a quin punt els seus condicionants de compliment mediambiental a Catalunya, a vegades, els significa un fre de competitivitat respecte a altres empreses de l'Estat espanyol. Parli amb les empreses, elles mateixes l'hi explicaran. I, escolti'm, ho seguirem fent així, perquè nosaltres hi creiem de veritat. I miri's, també, les estadístiques europees, i veurà, vostè, com situen Catalunya, des de molts punts de vista, en aspectes mediambientals. Ho hem repetit moltes vegades; jo li prego també, en aquest sentit, un cert esforç d'objectivitat.

I l'últim comentari per part meua, que potser no hauria de fer, perquè tampoc era l'objecte d'avui, però li faré amb molta brevetat, sobre la Fira de Barcelona. Miri, les coses sembla que estan ben orientades –sembla que estan ben orientades. Nosaltres hem dit moltes vegades, i no només ho hem dit, sinó que ho hem fet en qualsevol tipus de circumstància, fóssim més ben acollits o més mal acollits, que nosaltres hi donaríem suport, sempre. Ara, no oblidí, senyor Ribó, que vostè, no vostè personalment, però el seu grup polític, forma part d'un govern municipal que, en la Fira de Barcelona, desgraciadament, durant massa anys, no hi ha cregut massa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. En torn de contrarèplica té, per deu minuts, la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Mas, una de les coses que vostè ha millorat moltíssim del debat parlamentari és en l'antiguíssima tècnica de fer dir el que no ha dit el contradictori i, aleshores, lluir-se en la resposta. Fins i tot, ignorar, perquè, si vostè repassa el debat d'investidura, que és l'últim debat de què podem parlar, és clar que ja fa moltes setmanes que el vàrem fer, però és que aquesta casa no és que funcioni de forma molt sovintejada, hi trobarà una sèrie d'afirmacions del nostre Grup que parlen de l'acció de govern en conselleries concretes i amb termes positius. Si a vostè li interessa crear una imatge per poder discutir amb la imatge, faci-ho, però amb la imatge, no amb la realitat, eh?

Miri: anem al pressupost, que és el que ens interessa. Els venia de nou, el pressupost? Si s'ho van trobar de bell nou, si mai havien fet un pressupost, si eren novells que arribaven ara..., caram ara hem de fer un pressupost. Senyor Mas, digui-ho com vulgui, però avui en l'opinió pública, avui precisament, està més clar que mai que el motiu d'aquest retard està en aquests bancs de l'hemicicle, està en esperar saber què passa el dotze de març. Amb la sorpresa afegida que ara han de presentar uns pressupostos enxampats, perquè ha passat quelcom que no entrava en els seus càlculs. Aquesta és l'única explicació de retard, senyor Mas, i és l'única explicació d'haver posat al ralenti aquesta cambra. O és que no ens podíem reunir, el gener? Era molt mal mes per reunir-se per parlar dels comptes públics, el gener? No s'ho mereixien els comptes públics, a Catalunya, que haguéssim treballat el gener? Hi havia algun motiu no conegut per no poder entrar en aquesta matèria? Miri, a risc de dispersió, com que tinc deu minuts, voldria contestar-li coses molt concretes, algunes no corresponents a les altres.

Jo, en primer lloc, li he parlat de cicle alcista, en el qual tots els pressupostos que vostè em vulgui citar d'administracions similars a la nostra estan sense estretors –cicle alcista.

La pregunta que li he fet és: com és possible que la Generalitat de Catalunya sigui de les úniques administracions que, en un cicle amb expansió, passa estretors? I la resposta és molt senzilla, també. Jo li he dit això, eh? No li he dit que tot va malament, que... En un cicle alcista, i li he fet la pregunta, i vostè no hi ha entrat, en aquest debat, perquè no hi pot entrar, no hi pot entrar.

Miri: el finançament –ja ho vam discutir l'any passat– no depèn exclusivament de vostès; és clar que no. Però jo m'he referit, no que no hagin rebut res de finançament, és aquella tàctica de fer la imatge i debatre una imatge, no, jo no he dit això. He dit on són les previsions triomfalistes de Jordi Pujol i de Macià Alavedra sobre la recaptació a partir del nou sistema de finança-

ment. Li he preguntat només això. Si això és dir que tot va malament... Jo només he dit: «On són les previsions triomfalistes?».

Senyor Mas, vostès porten vint anys governant. Fa sis anys que deien que eren decisius a Espanya, no m'ho he inventat jo, tampoc, ho deien vostès. I ara què? Tornem a estar al mateix lloc? De què ha servit?

Miri: vostè sí que no sap sumar. Li lleigeixo el diari de sessions de l'any 98 –paraules del senyor Artur Mas: «El creixement interanual dels directes serà del 6%.» Digui'm quant creixen aquest any, senyor Artur Mas. No, jo sí que li ho diré, està a les seves partides: el 3,1%. Escolti: és vostè que no sap sumar, o que no té memòria per recordar-se de què va dir en aquesta cambra debatent el pressupost del 99 i ara presentant el del 2000. Això sí que és no saber sumar o perdre les xifres! Li torno a fer la pregunta: on són les previsions de Jordi Pujol i de Macià Alavedra?

El deute, tots els deutes, en estats, subestats i sistemes polítics homologables al nostre, baixen en període alcista, si més no per una raó molt senzilla, perquè baixen els tipus d'interès. Escolti'm: això és de calaix, és que és mecànic, diria. Per tant, no és aquest, el tema. El tema és que alguns –deuen ser els llestos– l'eixuguen. Jo no li demano la xifra de deute, que no correspon a la del Banc d'Espanya, la que vostè ha donat –li ho torno a dir, i crec la seva, li dic que crec la seva– no correspon al Banc d'Espanya. Li torno a demanar la xifra de deute real, la que avui escanya les finances de la Generalitat, la que està als calaixos, la que està als ordinadors que es tanquen, tot allò que no es vol confessar. Jo no puc comparar peres amb pomes perquè no ens ho diu. Sembla el màgic Andreu, quan parla del deute: vull dir: «Res per aquí, res per allà, i ja no n'hem parlat». Contesti-ho –ben senzill–: a aquest bilió tres-cents mil i escaig, què més hem d'afegir quan comptem tot el que ens passen una sèrie de cambres, una sèrie d'entitats, una sèrie d'associacions que estan esperant que la Generalitat els pagui? O és que no ho sap, vostè? I em temo que no ho sap, que això és molt pitjor. Em temo que no ho saben, que no ho poden donar ni aproximadament, i és clar que llavors hi ha especulacions, i especulacions que estan a diaris molt seriosos de circulació economicofinancera, no especulacions lleugeres de representants de la sobirania popular; no, estan en anàlisis econòmics molt seriosos, perquè ni vostès poden respondre a aquesta pregunta.

Miri: inversió. Jo ho sumo –pàgina 183 de la seva memòria, eh?, de la seva–, i em dona 181.000 milions. No ho sé, potser em falla la màquina de calcular. És la memòria que m'ha passat vostè, senyor Mas. Ah!, i hi ha altres coses que nosaltres no coneixem perquè aquí no es debaten. Ara les coneixerem. Bé, doncs, ja les coneixerem. Però anem a veure en què s'inverteixen.

Han parlat, vostès –i abans me n'he oblidat– del metro. Sap quant hi ha en aquest pressupost per al metro, no? No arriba als sis mil milions de pessetes. Sap què vol dir, això? Perllongar la línia 4 fins a Nou Barris i el tram Montbau - Canyelles. Li ho torno a recordar: Govern autònom de Madrid, 50 quilòmetres de metro. Què fan ells? Són molt més intel·ligents? O s'hi dedica

més, al transport públic? Això són les xifres del seu pressupost, potser també, de nou, ens falla la màquina de calcular.

Inversions en ensenyament: on és la qualitat i no la quantitat, senyor Mas? El conjunt del pressupost Ensenyament - Universitat, enguany, respecte a l'any passat, ha perdut un 2%. La comunitat educativa els reclama: millora de la qualitat de l'ensenyament, desplegament de la nova formació professional, oferta educativa de zero a tres anys, ensenyaments de règim especial. Les partides de formació del professorat, senyor Mas, baixen un 18%; les transferències als ens locals, un 10%; el que preveuen per a escoles bressols queda molt lluny, senyora consellera, del que va prometre el president de la Generalitat –no vostè, el president de la Generalitat–, però llunyíssim, a part que es xifra la plaça a 211.000 pessetes, quan, lògicament, una plaça, avui, està per damunt de les 800.000 pessetes.

És clar, potser tornem a fallar en els càlculs. Tornem a la trampa de la imatge: «Vostè ha dit que vol més diners per al personal, i, en canvi, diu que no gastem tant»; jo no he dit això, jo he dit que no era creïble –de nou, allò que estem discutint en fals– que em digui que augmentem només un 1% sobre el liquidat del 99 i, en canvi, que la mitjana de l'alça sigui el 8% quan ja els alts càrrecs se n'enduen el 14%. Per què li dic que no és creïble? Per què ho subratllo tant? Perquè d'aquí a poc parlarem de liquidació, i tornarà a dir: «Ah!, se'ns ha disparat». *Desmadre*. Un govern que actua sense control de la despesa, és això el que he dit jo, no allò altre que m'ha fet dir.

I el que em sembla clamorós –i amb això acabo–, senyor Mas, és que tingui –a veure, diguem-ho al més suau possible– l'atreuiment, l'atreuiment de parlar de l'Administració local, senyor Mas. És que no és Catalunya, l'Administració local? Rebatí'm que si treu vostè els diners que vénen de l'Estat i que vostès han de repartir mecànicament, baixen un 0,73; que si hi afegeix el cost o el PIB és molt més, la baixada. Parli'm del que estan dient avui els ajuntaments –convergens, populars, socialistes, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa, independents, etcètera– sobre la gasiveria de la Generalitat; de tots els colors. On som, d'aquells principis sobre la cooperació local, quan rebaixem els fons? Què passa amb els consells comarcals, que s'han de reunir fins i tot clandestinament, perquè les cúpules dels partits de la majoria no ho sàpiguen per exigir més finançament? Com té l'atreuiment de parlar com un exemple de bona gestió pública de la inversió en l'Administració local, senyor Mas? És de les coses que, evidentment –de les de menys quantia, per desgràcia–, posa més al descobert la desvergonya de l'exercici absolutament falsari que han fet amb els comptes d'enguany en el pressupost de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena a la totalitat és la presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt il·lustre senyor president, il·lustres diputades i diputats, he volgut defensar personalment l'esmena de retorn al Govern del Projecte de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000 per subratllar la importància que penso que té per al nostre país que entre tots plegats fem una anàlisi adequada de la situació econòmica i posem sobre la taula els instruments per fer front als reptes que aquesta situació ens planteja avui.

Cal dir, en primer lloc, que fem aquest debat amb retard, un retard de quatre mesos. Convergència i Unió, i el president Pujol –encara sotragats pel resultat de les eleccions d'octubre– varen decidir no decidir-se fins que no s'haguessin celebrat les eleccions generals del 12 de març. Com que la seva majoria d'escons –que no de vots– era precària i no volien casar-se amb ningú, varen preferir esperar. El president Pujol esperava, sens dubte, que els seus vots fossin decisius al Congrés dels Diputats per assegurar-se aquí una tranquil·litat de la qual ja no disposa. Érem molts els que dèiem que endarrerir decisions no era bo, i menys quan es tracta de decisions pressupostàries que tenen una traducció immediata en el benestar de molta gent, en la qualitat dels serveis prestats des del sector públic i també de cara als sectors econòmics i socials que han de prendre les seves decisions des del coneixement de les orientacions generals de la política econòmica del Govern. També vam dir que Catalunya volia una majoria parlamentària estable, sòlida, àmplia i amb prioritats clares, i que nosaltres estàvem disposats a parlar-ne.

El mes de desembre varen fer pública una proposta per avançar en la confecció d'un pressupost per a l'any 2000, però Convergència i Unió no sols no han volgut entendre el que dèiem i atendre la nostra disposició al diàleg, sinó que va preferir esperar, i són els únics responsables del retard amb què encetem aquest debat pressupostari. Hem mantingut permanentment un oferiment de diàleg sobre els grans temes, vàrem creure de veritat que en el discurs d'investidura aquí pronunciat per Jordi Pujol hi havia molts elements sobre els quals era possible que ens poséssim d'acord, i ho vam dir. Nosaltres també creiem que Catalunya necessita més i millor autogovern, i més i millor finançament. Òbviament, nosaltres hi afegim que cal, al mateix temps, una gestió més rigorosa de les competències, recursos i serveis de què ja disposa la Generalitat. No n'hi ha prou de demanar poder i diners; s'ha de demostrar que aquell poder que es té i aquells diners que es tenen es tenen a fi de bé, i que es manegen amb eficiència.

Tanmateix, hem constatat que no hi ha cap voluntat d'arribar a acords per part del president Pujol i de la majoria parlamentària en què se sustenta el seu mandat, però, com que creiem que l'interès pel país està per sobre del nostre interès partidari –el nostre interès polític, legítim, però partidari–, mantenim aquesta voluntat de diàleg.

Ara bé, avui ens trobem aquí per debatre els pressupostos presentats pel Govern, i vull dir-ho ras i curt: aquests pressupostos no defensen adequadament l'interès de Catalunya, no responen a la nostra situació real, no responen als reptes que tenim plantejats, no són els

pressupostos que el país necessita ni els que podria fer, tot i la situació de deficiència financera que tenim. És per això que he volgut defensar personalment el retorn d'aquest projecte al Govern, tot oferint la possibilitat de negociar uns pressupostos que sí donin resposta a les necessitats del país.

En la meua intervenció del debat d'investidura vaig plantejar quins eren, al meu entendre, els eixos de la política econòmica que Catalunya necessita. Deia –i ho recordo ara, si m'ho permeten– que hi ha d'haver una política econòmica, financera i industrial catalana. Catalunya necessita el seu pla estratègic, la seva estratègia de reacció. Hem de combatre la inflació que puja, la competitivitat que correlativament va baixant, la qualitat que es perd i la manca –o la manca, la manca, de vegades, a Madrid–, molt sovint, d'empreses mitjanes i grans. Per fer-ho s'ha d'impulsar no amb paraules, sinó amb fets, l'economia productiva. No amb paraules, sinó amb fets.

I això vol dir –ho deia aleshores i ho repeteixo, si m'ho permeten, ara–: primer, augment de la taxa d'ocupació mercès a l'entrada de dones i joves al món laboral i empresarial. Se sol dir, de vegades, «al món laboral»; no, no: al món laboral i empresarial. Als Estats Units la gran reacció dels anys vuitanta va ser, probablement, no deguda a una política d'austeritat reaganiana –no ho va ser, d'austeritat, va ser keynesiana, va ser, doncs, de despesa pública important–, sinó, en tot cas, va ser deguda a l'entrada de milers, de milers, de milions, segurament, de dones i homes, moltes dones, en el terreny de la petita empresa de serveis a l'empresa, concretament. Segon, més cultura informàtica que ens permeti fer front als reptes de la societat de la informació.

Tercer, més innovació de producte –no solament de procés: innovació de producte–, més capital risc i més suport als nous emprenedors. Quart, suport als processos de concertació entre ajuntaments, emprenedors i sindicats, i també amb les universitats i les escoles; aquest triangle que jo crec que és el decisiu, no només aquí, també arreu d'Europa: escoles, empreses i poder local. Cinquè, una ampliació del mercat interior gràcies a la millora de les infraestructures que ara estan inexplicablement pendents, el TGV, aquest TGV que ha d'arribar el 2004, però que ens hi hem de posar, senyor president, perquè arribi; Espanya i França, els estats, estan dient que sí, que ja compliran, però nosaltres hem de tirar d'aquest carro perquè realment arribi el 2004; ampliació de l'aeroport de Barcelona; Pla Delta del Llobregat; ampliacions del port de Barcelona i el de Tarragona, i el cablejat de fibra òptica, però també el sistema de comunicacions interiors per carretera i ferroviàries –estic llegint el que vaig dir aleshores, que crec que és d'actualitat, vist el pressupost que tenim. Sisè, increment de la inversió internacional de les nostres empreses. Setè, una política per a l'agricultura i la ramaderia catalanes que contempli, en primer lloc, la seva viabilitat empresarial i la seva capacitat d'exportació, però també la seva significació territorial, social i mediambiental. Tanco la cita.

Constatem, senyor president, amb preocupació que aquests pressupostos no van en la direcció que assenyàvem com a necessària en el debat d'investidura. Els

motius pels quals demanem el retorn d'aquest projecte al Govern no són només que no s'ajusta a les prioritats que jo assenyalava llavors; no és aquest l'únic problema d'aquest projecte. El principal problema del projecte de pressupostos presentat pel Govern és que no parteix d'una anàlisi adequada de la situació real de la nostra economia. L'economia catalana està creixent en els darrers anys a un ritme proper al 4%; aquest és un nivell relativament alt i molt proper al del conjunt espanyol. Aquest creixement, en els dos darrers anys, ve condicionat per l'aportació negativa del sector exterior, mentre que la demanda interna està creixent a un ritme que alguns experts consideren, fins i tot, massa elevat; el saldo exterior, tant amb la resta d'Espanya com amb la resta del món, ofereix taxes negatives.

Per tant, per consolidar el nostre creixement econòmic, el pressupost de la Generalitat per a l'any 2000 hauria d'incloure mesures per corregir els factors que poden esdevenir limitacions a mig termini. I bé, cal controlar el diferencial de preus amb Espanya i Europa, és necessari millorar la competitivitat del sector exterior, cal millorar –com he dit abans– la nostra taxa d'activitat i s'ha d'incrementar la productivitat de la nostra economia. El nostre increment de preus és més alt que l'espanyol i pràcticament el doble del dels països europeus més importants. L'índex de preus a Catalunya, de preus al consum, el passat mes de febrer era 0,6 punts més alt que l'espanyol, diferencial important; sembla poc i és moltíssim. Aquest diferencial ha anat creixent des de l'inici de 1998, quan estàvem al mateix nivell. En el passat, aquesta situació es justificava per un creixement del PIB més ràpid, però això, avui, ja no és cert. Amb un nivell de canvis fix, mantenir un creixement de preus més ràpid és una amenaça directa a la competitivitat del país. Els sectors més inflacionistes són la sanitat, l'alimentació i el lleure; tots ells dins del camp de les competències de la Generalitat de Catalunya. Però en el seu projecte de pressupost no hi ha cap mesura que tendeixi a millorar aquesta situació. Mentre les exportacions creixen de forma semblant al PIB, al producte interior brut, 3,8%, les importacions ho fan avui a un ritme tres vegades superior. La taxa de cobertura de les importacions per les exportacions ha passat del 78% el gener de 1998 al 70% en el passat mes de setembre. Les dues terceres parts del nostre comerç exterior tenen –com vostès saben molt bé– com a origen o destí països de la Unió Europea, per tant, no és estrany que amb la inflació diferencial que tenim perdem posicions en aquest comerç exterior.

Per millorar la nostra situació cal controlar els preus i cal millorar les nostres actuacions en aquells sectors que són clau per al futur: formació, educació –la primera prioritat–, recerca, infraestructures i cultura; cultura, sí, sí, com a factor econòmic. El projecte que el Govern ens ha presentat no va en aquesta direcció. Un altre indicador de la nostra evolució econòmica està lligat a la capacitat de generar llocs de treball. En el darrer any, segons l'enquesta de la població activa, s'han creat a Catalunya 89.000 llocs de treball; això suposa un increment del 3,8%. Doncs, bé, aquesta és una ràtio que queda molt per sota de la mitjana –5,2%– i, en tot cas, molt lluny de les comunitats que presenten els índexs

més dinàmics: Madrid –7,2%–, Andalusia –6,5%– o València –5,3%.

Ja a la meua intervenció del debat d'investidura vaig demanar un govern que no sigui simple espectador de decisions empresarials no sempre favorables al país en el seu conjunt, com ha estat el cas en determinades fusions i decisions sobre localització empresarial. I bé, doncs, el creixement –i això és el més greu, senyor president, senyor Mas–, el creixement de la productivitat global del país està sotmès a un alentiment perillós. A finals de 1997, la nostra productivitat creixia al voltant de l'1 i mig per cent, i en acabar 1999 aquesta taxa s'havia reduït pràcticament a zero. Jo estava als Estats Units els primers setanta quan van descobrir que estava creixent l'1% anual la productivitat per persona i que al Japó i Alemanya ho estaven fent al 2 i mig o el 3%, i va ser una autèntica revolució, un debat nacional. Que en parlem, aquí, del creixement de la nostra productivitat? Que sabem que estem creixent zero en productivitat en el darrer any? En aquest sentit, em preocupa seriosament la inhibició del Govern i la manca de propostes en aquesta direcció del Projecte de pressupost del qual parlem.

He donat ja dos tipus de raons per justificar la nostra petició de retornar el pressupost al Govern: no toca els temes importants, no s'ajusta a les prioritats que vàrem assenyalat en el debat d'investidura ni respon a una anàlisi rigorosa de la nostra situació econòmica. Afegiré encara un tercer tipus d'argument, el que es desprèn de l'anàlisi ja més detallada o més concreta que seguirà en les sessions de debat pertinents, perquè aquí el vull encetar del Projecte de pressupostos presentat. Parlem ara d'inversions –poques–, de despeses corrents –descontrolades–, i d'endeutament –importantíssim–, més que res per la incapacitat de doblegar el seu creixement. Com és possible que, en un pressupost que augmenta el 8,4% amb relació al de l'any passat i en el qual la previsió d'inflació és del 2,4%, les inversions previstes siguin solament de 262 mil milions de pessetes? Per tal de tenir una idea més concreta fem la comparació amb les altres comunitats autònomes de l'article 151 de la Constitució, és a dir, les que tenen competències semblants.

Mentre les despeses de capital *per capita*, per habitant, del pressupost consolidat del 2000 són 79.570 pessetes a Galícia, 74.000 a Canàries, 70.000 a València i 60.000 a Andalusia, a Catalunya –ho repeteixo– les despeses d'inversió per habitant són de 42.600 pessetes. Quins són els motius d'aquesta diferència sagnant? Són dos: el Govern és incapaç de controlar el creixement de les seves despeses corrents –després m'hi referiré– i el model de finançament pactat entre Convergència i Unió i el Partit Popular no respon a les necessitats del país. Ho veurem clarament amb ben poques xifres; les dades demostren la mala gestió de l'actual Govern de Catalunya, i és que les despeses de funcionament per habitant són més grans aquí –senyor conseller, si m'atén– que a qualsevol de les altres quatre comunitats de l'article 151. Les despeses de funcionament per habitant són aquí de 314.000 pessetes, mentre a Canàries són de 312; a Andalusia, 302; a Galícia, 289, i a València, 258.000. Sé que vostès em diran: «Doncs, tenim més

competències i, per tant, ens toca tenir més despeses generals», i jo els dic: «Ens toca tenir més despeses generals, som més govern, però també hi ha economies d'escala i també hi ha la capacitat d'una exigència de rigor que jo avui els estic formulant i que vostès haurien d'escoltar.» Com és possible que, mentre el pressupost s'incrementa –com he dit– en un 8,4%, el capítol dels càrrecs s'incrementi en un 15,3 o que la despesa de lloguer s'incrementi en un 24%? Ho ha dit el senyor Ribó. Segurament, perquè han venut per reduir aquest deute, que no pugi tant com el PIB, però aquesta és la realitat dels creixements que s'estan donant aquest any.

Donaré una altra dada comparativa. Índex de creixement del pressupost consolidat del 2000 amb relació al de 1996, fa quatre anys: València, 148 –València 1996, 100; any 2000, 148–; Canàries, 135; Andalusia, 135; Galícia, 128; Catalunya, 127. Com és possible que en aquests anys s'hagin produït diferències tan importants entre aquestes comunitats autònomes? La Generalitat ha perdut 8 punts d'increment amb relació a les altres comunitats del seu mateix nivell de competències; no és un bon balanç. Potser algú em podria dir que un deficient sistema de finançament –ja m'ho diran–, de finançament autonòmic, està al darrere d'aquests problemes, o almenys d'alguns d'aquests problemes, i és ben cert –i és ben cert. Però estic establint comparacions de l'any 96 amb l'any 2000 per deixar clar que són els anys del pacte Convergència i Unió - Partit Popular, quan se'ns parlava meravelles dels acords de finançament als quals aquests partits havien arribat. I haig d'afegir que, per molt que fos veritat –i és veritat, però el finançament és insuficient–, això no treu que nosaltres no hàgim de fer l'esforç de rigor en la despesa que a última hora farà que aquests senyors del *rating* –els quals ha citat bé el senyor Mas en la seva resposta al senyor Ribó–, realment, ens puntuïn bé. Depèn sobretot de la capacitat de doblegar la despesa corrent, d'un govern enèrgic, que sàpiga fer reformes administratives, que es plantegi seriosament que per incrementar la inversió s'ha d'estalviar despesa corrent. Això és veritat aquí, a Amèrica i a tot arreu. No ens empassarem dient que tenim el paraigua d'un finançament insuficient; és insuficient, però hem de fer l'esforç igual. El que ha passat i és dolent en aquest país és que el paraigua d'aquest argument ens ha servit per no fer, per no tenir l'excel·lència de gestió que hauríem d'haver tingut de tota manera.

Sé que em diran, també, que els pressupostos de les comunitats autònomes no sols es nodreixen dels recursos derivats del nou sistema de finançament, i és cert. Però no em negaran l'evidència que una comunitat que va negar-se a aplicar aquest nou sistema de finançament, Andalusia, perquè es creia perjudicada pel nou sistema, ha vist incrementar els seus pressupostos més que Catalunya. No em diguin que no és curiós.

Parlem ara de l'endeutament, encara que sigui breument, tot i que ens hi podríem estendre, si calgués, després. Per fer les escasses inversions que hi ha en el Projecte de pressupost, se'ns presenta un endeutament de 74.000 milions de pessetes més. Per tal de camuflar –sembla– aquest endeutament addicional, que no com-

pleix els criteris de convergència econòmica europea als quals ens havíem compromès –penso que hauríem d'estar arran dels 10 - 12.000 milions, si no m'equivo-co; són 74–, s'ha situat un 45% del nou endeutament, 33.536 milions de pessetes, en les empreses públiques que no consoliden, que no estan considerades en la xifra de 1,3 bilions de deute que utilitza el senyor conseller. Continua, doncs, el procés de centrifugació del deute que ja ha estat denunciat any rere any. Un endeutament global que a finals de l'any 2000 superarà els 2,2 bilions de pessetes, consolidat, és a dir, un volum igual al del pressupost que se'ns proposa aprovar.

Però no vull quedar-me tan sols en la crítica dels resultats d'una mala política. Així com el Govern és l'únic responsable de la seva incapacitat per reduir la despesa corrent i el deute acumulat i dels acords de finançament que se'ns van presentar a ritme de bombo i plateret, no és menys cert que totes les forces polítiques hem de portar els nostres plantejaments sobre el finançament autonòmic de cara al futur. El nou model de finançament de Catalunya i de la resta de les comunitats autònomes ha d'inspirar-se en els següents principis, i ho dic aquí perquè sé que vostès em diran que aquesta és la condició de tenir un bon pressupost. Hi estarem només parcialment d'acord –com acabo d'explicar–, però parcialment d'acord, sí.

Els governs han de poder decidir lliurement la distribució dels seus recursos; altrament, no hi ha autonomia. Si el Govern de Catalunya no pot decidir que gasta més en sanitat i menys en policia, o al revés, no és un govern autònom en el sentit ple de la paraula «autonomia». Una part important d'aquests ingressos han de procedir directament de tributs pagats pels ciutadans en cada comunitat. Els governs i els parlaments han de tenir capacitat de decisió normativa i administrativa sobre aquests ingressos. El finançament autonòmic ha de garantir raonablement l'objectiu d'igualtat d'ingressos per habitant entre les diferents comunitats, l'existència de sistemes diferents que la Constitució consagra i que nosaltres respectem –el concert, per exemple– no ha de significar, des del punt de vista dels seus resultats –una altra cosa és el sistema... «dels seus resultats», dic–, un privilegi o una desigualtat flagrant. És per això que cal establir els mecanismes adequats per tal que en aquest període de temps dilatat i de forma gradual –en un període de temps dilatat, si cal, i de forma gradual– es pugui produir aquesta aproximació entre el sistema general comú i els sistemes forals. En iguals condicions de pressió fiscal i de nivell de competències, totes les comunitats han de poder atendre els seus ciutadans amb les mateixes prestacions.

El resultat d'aquestes propostes implica la reducció del dèficit fiscal de Catalunya respecte a l'Estat, cert. Catalunya és una regió econòmica rica dins d'Espanya, i, per tant, és lògic que existeixi un dèficit fiscal, és normal que pagui més impostos del que rep en forma de despesa pública. Ara bé, aquest dèficit ha de ser el resultat de pagar en proporció a la renda i de rebre en proporció a la població, que són els criteris bàsics que han inspirat els objectius anunciats en els punts preferents.

Ja saben vostès que hi ha una enorme discussió sobre les xifres corresponents a aquestes asseveracions, i jo no hi entraré pas, però sí que els haig de dir que la xifra que ens ha d'importar no és el que paguem de més respecte al que rebem, sinó el que hauríem de pagar de més aplicant un criteri d'equitat en la distribució de la despesa en totes les comunitats.

Els poders públics tenen l'obligació de contribuir a reduir les diferències de renda entre territoris. Les polítiques adreçades a aquesta finalitat s'han d'aplicar a través de mecanismes específics del Fons de compensació interterritorial i els fons europeus, clarament diferenciats dels que tenen per objecte el finançament dels serveis autonòmics. Caldria definir, doncs, el tractament concret que s'ha de donar als fons europeus, importants per a nosaltres en el pressupost d'aquest any, en funció de les perspectives que s'estan generant. Però, sobretot, cal no tornar a caure en els mateixos errors polítics de l'anterior acord. El nou model no pot ser el resultat de l'acord entre dos grups polítics, ni tan sols entre dos governs. Les bases del finançament autonòmic, perquè siguin realment estables, i la seva concreció en propostes de futur, han de ser el resultat d'un acord polític d'ampli abast. La nostra responsabilitat és assolir un acord, primer aquí, a Catalunya, i traslladar-lo, posteriorment, al conjunt d'Espanya, i un acord que contempli la totalitat del problema.

Tampoc no voldria deixar de presentar les línies mestres d'un pressupost alternatiu que respon molt millor que el projecte presentat pel Govern als requeriments de la nostra situació econòmica i d'una política que impulsi un creixement equilibrat i sostingut. No els faré..., els faré mercè de la quantitat de xifres que podríem aportar sobre aquesta matèria. Sí que els vull dir els criteris. El mes de desembre –hem tingut temps de fer-ho i, per tant, ho hem fet– presentàvem els nostres plantejaments, que reitero avui: no incrementar la pressió fiscal, el creixement dels ingressos és el mateix del producte interior brut nominal; limitar el creixement de l'endeutament a 10.000 milions; controlar el creixement de les despeses corrents, que no superin l'increment d'inflació previst; increment de les inversions; solució dels greus problemes financers de la sanitat i de la Corporació Catalana de Radio i Televisió.

L'aplicació d'aquests criteris a les dades de la liquidació del pressupost de 1999 donaria lloc a resultats que representen millores substancials en relació amb el projecte de pressupost presentat pel Govern: un estalvi de tres punts en el creixement de les despeses de funcionament sobre pressupost preventiu, i, el pressupost preventiu, baixar del 8 al 5% d'increment de la despesa corrent. N'hi ha prou amb això. Un increment en les despeses financeres que el Govern ha previst a la baixa, i incrementar –decisiu– les inversions en un 46%.

La nostra proposta alternativa permet generar uns excedents que farien compatibles dos objectius: d'una banda, generar, entre el 2000 i el 2003, un volum d'inversions de la Generalitat proper al bilió i mig de pessetes, distribuïts d'acord amb les necessitats reals, i també es podria aconseguir un fons per a la creació de nous serveis i millora dels existents que anés creixent fins a situar-se, l'any 2003, en 250.000 milions de pessetes. La

distribució d'aquest fons hauria de ser, des del nostre punt de vista, un 50% per a l'ensenyament, universitats i recerca; un 25% per a sanitat, i, la resta, destinada a altres serveis.

Vaig acabant. El projecte que se'ns presenta no respon als reptes del futur ni a la situació econòmica real, i ens planteja gravíssims dubtes en matèria d'inversions, despesa corrent i endeutament. Un pressupost que no té ni marge per entrar en el tema de l'aeroport del Prat, per entrar en l'aeroport del Prat si cal, que és possible que calgui; expandir el metro de Barcelona i empènyer la fira de Pedrosa; que no té diners per estendre el cable a totes les capitals comarcals l'any 2002, com era el compromís del Govern; que no té diners per a la reforma autèntica de l'educació i l'impuls de la cultura; que rebaixa en un 6,7% els diners per a la salut mental, contra el que s'havia dit com a prioritat personal del president de la Generalitat actual en la seva campanya electoral; un pressupost que rebaixa les dotacions a les corporacions locals del 2,6% al 2,4%, quan estem parlant de devolució i estem demanant als ajuntaments que entomin una participació creixent en el camp de les guarderies i en el camp de l'educació, en general, i de l'ocupació, i de l'habitatge i dels serveis socials. Un pressupost que fa tot això no té res a veure, senyores i senyors diputats, amb la realitat econòmica i social de Catalunya.

Catalunya necessita un pressupost ben diferent. És per això que els demano que, amb el seu vot, senyores i senyors diputats, retornin al Govern el projecte de pressupost i, en nom del meu Grup, mantinc la nostra oferta de diàleg per a una política diferent, més eficaç en la defensa dels interessos reals dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Maragall, bé, jo crec que no cal que discutim més sobre si ha arribat tard o no ha arribat tard, perquè aquesta discussió ja l'hem tinguda amb el senyor Ribó, i els arguments nostres vostè ja els coneix.

Vostè ha començat la seva intervenció dient que vostès han fet una oferta de col·laboració i que no hi ha cap voluntat per part de Convergència i Unió de posar-se d'acord. Jo li he de dir, senyor Maragall, que nosaltres ens temem que la seva oferta de col·laboració la fa per pura tàctica (*remor de veus*), perquè, si, realment, vostès estiguessin disposats a col·laborar, per exemple, en el tema del pressupost, aleshores, jo em pregunto: què haurien d'haver fet, vostès? Si realment estiguessin disposats a col·laborar en el tema del pressupost, què haurien d'haver fet? No presentar noranta-cinc esmenes a la totalitat (*remor de veus*), que és el que han fet! Vostè ens diu que vol col·laborar en el pressupost i ens presenta noranta-cinc esmenes de la totalitat, que són totes les que podria presentar, ja no en falta ni una, no n'hi cap ni una més (*remor de veus*). Vostè m'ha d'ad-

metre que, home!, és una mica desconcertant, aquest plantejament –és una mica desconcertant–, tret que sigui per aquestes raons purament tàctiques, i li'n posaré un exemple, li'n posaré un exemple perquè no sembli simplement que aquesta és una actitud de parlar per parlar per part del Govern de la Generalitat.

Quan nosaltres, més ben dit, quan vostès, l'any 93, varen necessitar que algú col·laborés amb vostès per assegurar moltes coses, no només l'estabilitat del país –que també–, sinó moltes altres coses, algunes d'elles d'altíssima política i de gran projecció de futur, com, per exemple, un bon ingrés a la Unió Monetària Europea, nosaltres, senyor Maragall, no presentàvem esmenes a la totalitat dels pressupostos. Nosaltres anàvem a aquesta col·laboració amb un ànim obert i amb un ànim generós, aquell que vostè tantes vegades reclama, no? –«s'ha de ser generós». Escolti, nosaltres hi anàvem així, no hi anàvem prèviament amb el garrot de les esmenes a la totalitat. Per què? Perquè hi anàvem de veritat, hi anàvem de veritat. I ens temem, senyor Maragall, ens temem que la seva posició en aquest sentit és una posició que obeeix més a aquestes, diguem-ne, actituds tàctiques, que nosaltres hi podem confiar molt relativament, que no pas a una actitud de fons, a una actitud de veritat, que passés per aquesta col·laboració.

I, per altra part, jo crec, senyor Maragall, que tampoc es pot plantejar, avui dia, la col·laboració en termes de «o ho feu amb nosaltres o no hi podem ser», perquè nosaltres, concretament en el pressupost, no tenim cap motiu per no col·laborar amb el Grup del Partit Popular, cap motiu, perquè el Grup del Partit Popular, a Catalunya, durant aquests últims quatre anys ha estat donant suport a la política pressupostària del Govern i, per tant, s'ha fet coresponsable conjuntament amb el Govern d'aquesta política pressupostària, i si això ha estat així fins ara, i aquesta actitud no canvia, com no canvia, la nostra actitud, lògicament, ha de ser en aquest sentit d'obertura, perquè sempre hem actuat igual, no només amb el Partit Popular –com li recordava–, també ho vàrem fer amb vostès quan vostès ho necessitaven, i, més enllà de vostès, ho necessitava el conjunt de l'Estat.

Vostè ens diu que els pressupostos no responen a les necessitats del país, i ens parla, per exemple, que s'ha d'incrementar la taxa d'ocupació. Hi coincidim, hi coincidim totalment: s'ha d'incrementar la taxa d'ocupació. Per cert, en la població masculina, la taxa d'ocupació a Catalunya, avui dia, està pràcticament al nivell de la mitjana de la Unió Europea, pràcticament igual, taxa d'ocupació masculina; en la femenina anem una mica per darrere de la Unió Europea i bastant per davant de la resta d'Espanya. Hi coincidim plenament, és un dels objectius del nostre Govern: incrementar aquesta taxa d'ocupació. Però, escolti, això ho estem fent –això ho estem fent–, i en aquest pressupost hi ha polítiques de protecció a la família, algunes que ja hi eren i es reforcen, i altres de noves que aniran agafant cos i empremta en el transcurs de la legislatura, que van en aquesta línia, van en la línia, precisament, de facilitar la incorporació de les parelles al mercat laboral. Per tant, jo demano, reclamo la seva atenció sobre aquest esforç que està fent el Govern precisament en aquesta línia

que vostè reclama. Aquest esforç, l'estem fent; altra cosa seria que vostè em digués: «Escolti: és que no hi destinen ni una pesseta, a tot això», però sí que els hi destinem, i, a més a més, el nostre compromís és que, tant com puguem, n'hi destinarem més en el transcurs de la legislatura.

Ens parla, per exemple, de la cultura informàtica. Jo també li prego que aquí observi com el Govern ha tingut iniciatives molt clares com a sector públic, precisament per incidir en aquesta línia de l'assimilació i de la generalització de les noves tecnologies i del seu ús. Tant és així que som, en aquest sentit, dels que anem més endavant en el conjunt de l'Estat, per exemple, en la informatització de les escoles –de les escoles, tanta referència que hi ha fet vostè, doncs aquí hi estem insistint d'una forma clara– i de la mateixa Administració de la Generalitat. En aquest moment hi ha una prova pilot que està sortint, a més a més, bé, entre el Departament de la Presidència i el Departament d'Economia, que va, precisament, a poder relacionar-se dintre de l'Administració per correu electrònic i, a més a més, a validar la signatura dels funcionaris en aquest sentit, i aquí també hem estat capdavanters, i això és cultura informàtica que vostè reclamava. De la mateixa manera que és cultura informàtica posar aquest tema en un departament de nova creació, conjuntament amb universitats i recerca; clarament és un pas endavant en aquesta línia.

Ens deia, també: infraestructures. Jo no sé què hi té a veure el pressupost de la Generalitat, amb el TGV i amb l'aeroport de Barcelona; sincerament, no sé què hi té a veure. Vostè ens diu que aquest pressupost no respon a aquestes necessitats. Expliqui'ns, perquè jo no ho acabo d'entendre, què hem de fer que no hàgim fet per al TGV i l'aeroport de Barcelona a efectes pressupostaris; perquè el que sí li recordaré és una cosa: tot el que nosaltres podíem fer pressupostàriament per tirar endavant el tren d'alta velocitat a Catalunya entre Barcelona i la frontera francesa –que estàvem d'acord que era una prioritat–, nosaltres ho vàrem fer. El Departament d'Obres Públiques fa tretze anys, amb visió de futur, quan ningú parlava del TGV a Catalunya, o pràcticament ningú, i tothom pensava –i vostè recordarà perfectament quin govern i quins ministres ho defensaven– a fer el TGV entre Sevilla i Madrid, nosaltres vàrem fer el projecte constructiu que avui s'està aprofitant per portar el TGV des de Barcelona fins a la frontera. El vàrem fer fa tretze anys, aquest esforç, senyor Maragall; no ens el reclamí ara, perquè vostè sap perfectament –i millor que ningú, i millor que ningú per algunes responsabilitats de govern que ha tingut– que nosaltres mai hem posat bastons a les rodes del tren de gran velocitat; al revés, n'hem estat els principals impulsors. Una altra cosa és que aquells que en tenen la responsabilitat potser no s'ho han agafat històricament amb l'entusiasme que caldria.

I deixi'm dir també una altra cosa: aquests últims quatre anys, tant per al TGV com per a l'ampliació de l'aeroport de Barcelona, han estat absolutament decisius, perquè durant aquests últims quatre anys nosaltres, des del Govern de la Generalitat, el Grup Parlamentari Català, conjuntament amb el Govern espanyol, hem desencallat aquests projectes que molts d'ells dormien

en els calaixos, i vostè ja sap en quins calaixos dormien, perquè amb l'anterior Govern, vostè, lògicament, hi tenia majors afinitats. Per tant, no ens digui que aquest pressupost ha de donar resposta a coses que no tenen res a veure amb el pressupost, i, entre altres coses, on nosaltres, com a Govern, hem tingut una iniciativa absolutament indiscutible.

Ens parla de la promoció internacional de les empreses catalanes. Jo li he de recordar, senyor Maragall, que Catalunya té, dintre d'Espanya, i també dintre d'Europa, un dels nivells d'obertura exterior més significatius. És així, cada vegada més, i això demostra que en aquest país s'ha fet un grandíssim esforç durant aquests últims quinze, vint anys, per obrir l'economia catalana. I això, evidentment, passa per les importacions i per la inversió estrangera, però també passa per l'exportació. No hi ha cap economia, avui, en el conjunt de l'Estat, que tingui l'orientació exportadora que té l'economia catalana. I això, evidentment, ho han fet les empreses, lògicament, i ho han fet els empresaris, i ho han fet moltes institucions empresarials, i hi han ajudat també els treballadors, lògicament, però també hi ha fet alguna cosa el Govern de Catalunya, que va ser el primer de tot l'Estat que va impulsar un organisme de promoció comercial exterior amb clau moderna; el primer, l'any 87, o l'any 86.

Ens parla vostè, també, del diferencial de preus i ens diu que en aquest pressupost no troba mesures que vagin en la línia de retallar aquest diferencial de preus. Jo no tinc cap inconvenient a reconèixer que, evidentment, el diferencial de preus a Catalunya és alt, respecte, sobretot, al que passa a Europa, no tant respecte al que passa a Espanya, però sí respecte al que passa a Europa.

Ara, deixi'm fer-li, a mi, una pregunta a vostè: Què hem de fer en el pressupost per actuar en aquest sentit?; digui'ns-ho. Digui'ns-ho, perquè vostè ha posat tres exemples, si no ho recordo malament, que eren la sanitat, el lleure i no recordo quin altre... i l'alimentació. Escolti, quan vostè parla de l'alimentació no sé si vol dir que hem d'impulsar la llibertat d'horaris comercials, no ho sé –no ho sé–, però, si és això, jo li diré que nosaltres no ho farem, perquè a través de la defensa del comerç urbà, que vol dir el comerç de les ciutats i del centre de les ciutats; nosaltres estem defensant un model social, un model d'estructura social, i un model de mentalitat empresarial i de mentalitat emprenedora; hi ha d'haver gent en el país que tingui negocis propis encara que siguin petits, i no només hi ha d'haver assalariats. Defensem això a través del comerç tradicional, no sé si volia dir això.

No sé, en el camp de la sanitat, si posava en qüestió el model mixt a Catalunya entre sanitat pública i sanitat concertada. No sé si era això, però, en tot cas, ens ha de dir què hem de fer per lluitar eficaçment contra la inflació. Perquè, ja li ho dic, els exemples que ens posa molt genèricament, no sé exactament quin significat tenen. Si tenen aquests significats que jo li avançava, la resposta, evidentment, és que nosaltres aquí no hi entrem, entre altres coses, perquè estem convençuts que això no és un element inflacionista; ni la sanitat mixta, ni l'organització comercial que té Catalunya avui dia

són elements inflacionistes –n'estem absolutament convençuts.

Ens parlava, també, de la inversió, i ens deia que, comparat el nostre volum d'inversió amb altres comunitats autònomes de l'article 151, nosaltres, en termes relatius, anem per darrere. Deixi'm dir-li tres coses, aquí. Jo crec que vostè, a més a més, les pot acceptar.

Primer, de totes aquestes comunitats autònomes de l'objectiu 1 que vostè esmentava, crec que l'única –l'única– que no és objectiu 1 a nivell europeu és Catalunya. Galícia és objectiu 1, València és objectiu 1, Andalusia és objectiu 1: a què es destinen els fons de l'objectiu 1, que són immensament més importants que no pas els que rebem nosaltres? Es destinen a inversió. Totes aquestes comunitats que vostè esmentava –abans ho deia al senyor Ribó– reben recursos del Fons de compensació interterritorial. A què es destinen, aquests recursos? A inversió. Com estan aplicant, aquestes comunitats, la reforma educativa que, evidentment, té un cost important? Com l'estan aplicant? Vagi a València, vagi a Andalusia, vagi a Galícia; vostè veurà com estan aplicant la reforma educativa. O és que nosaltres no hi havíem de posar la prioritat, en una llei que, a més a més, van promoure vostès mateixos i amb la qual nosaltres varem estar d'acord a nivell del conjunt de l'Estat? Quin nivell de servei dona la sanitat catalana, comparat, també, amb aquestes altres comunitats? O és que no varem parlar d'això, i no varem discutir d'això, i no varem arribar a acords sobre això quan es va discutir el nou model de finançament de la sanitat? Evidentment que sí, perquè ens van haver de pagar aquells serveis que nosaltres oferim a molta altra gent d'aquestes comunitats que vénen a utilitzar la sanitat pública catalana i la sanitat catalana concertada. Tot això, evidentment, s'ha de tenir en compte quan es compara l'esforç inversor.

I una altra cosa: vostè sap, també, perquè ha sigut un home amb responsabilitat de govern, vostè sap que, a mesura que es va fent inversió en un país, i a Catalunya se n'ha fet molta per part de moltes institucions, s'han de destinar obligatòriament, si es vol un país de qualitat, recursos al manteniment. Vostè, això, ho sap, i això és despesa corrent; això, senyor Maragall, és despesa corrent. Recordo, concretament, que el senyor Felipe González deia això mateix quan era president del Govern. Vostè també ho deurà recordar, ell mateix deia que és un signe d'imaduresa –deia, Felipe González, eh?–, és un signe de imaduresa que, en un país que està cada vegada més avançat, no es destinin recursos addicionals al manteniment.

Jo no entenc, sincerament, aquesta batalla per part de tothom contra la despesa corrent, no l'entenc, perquè una despesa corrent suficient és un signe de maduresa, és un signe de maduresa. I d'on l'hem de retallar, aquesta despesa corrent? Si no és d'aquelles quatre partides absolutament, diguem-ne, poc significatives que hi ha en el pressupost i que vostè ens esmentarà. D'on l'hem de retallar? Del manteniment de carreteres? Del funcionament dels hospitals? De les residències de gent gran? Dels consums de gasolina per part de la policia? Ho hem de retirar de tot això? Perquè, escolti, al capítol 2, la despesa corrent és això –és això–,

també és personal, també és capítol 1, també són despeses de plantilla, per entendre'ns, no?

Li comentaré l'última estadística que ha sortit en aquests moments. Ocupats de les administracions públiques per ocupats totals. Última estadística. Fonts: Institut Nacional d'Estadística i Ministeri d'Administracions Públiques. De l'índex d'aquesta ràtio, ocupats a administracions públiques, per ocupats totals, Catalunya és la que està a la cua, que vol dir que és la que està més ben situada: índex 80,2. Segueixen La Rioja, amb 93,9; les Balears, amb 95,1, i, a partir d'aquí, per exemple, Madrid té 151, i la que pitjor està, que és Melilla, 259. Això també és despesa corrent i estem els més baixos, proporcionalment, de tothom, ei!, i amb un nivell de competències, a més a més, bastant més important. I això no és només la Generalitat de Catalunya; és també el conjunt de les administracions públiques catalanes –és el conjunt de les administracions públiques catalanes.

Per tant, escolti, quan hi ha aquesta croada contra la despesa corrent, nosaltres els hem de preguntar d'on es treuen aquests diners, que no sigui d'aquelles quatre partides que tots coneixem i que al final donen, senyor Maragall, per al que donen.

Vostè també ens deia que això, la capacitat de retallar la despesa corrent, és el que ens pot fer millorar les nostres qualificacions de *rating* internacional. Jo li insisteixo amb la idea que li deia, al senyor Ribó: ja les estem millorant. Ja les estem millorant. Les mateixes agències ens estan canviant les tendències d'estable a positiu. No ho fan perquè sí, ho fan perquè estan observant la realitat, ens segueixen cada any i saben que nosaltres estem fent un esforç en aquest sentit. I, òbviament, saben que, si un dia tenim un sistema de finançament objectivament millor que el que tenim en aquest moment, nosaltres, això, encara ho podrem fer més.

Ens diu, també, que s'ha de..., em sembla recordar que vostè ha dit que havíem d'anar només a l'endeutament de 10.000 milions de pessetes addicionals –em sembla recordar que ha dit això– i ens diu que anem a 74.000. No, senyor Maragall; no és així. Nosaltres anem a un endeutament nou de 74.000 milions de pessetes i a una amortització de 54.000. Per tant, l'increment de l'endeutament són 20.000 milions de pessetes –són 20.000 milions–, que compleixen els escenaris de consolidació pactats amb el Govern central. Com a Generalitat estricta i amb l'endeutament que computa, és exactament així.

Després hi afegeix: «No, però és que vostès estan centrifugant l'endeutament». Home!, tampoc és veritat; hi ha algunes empreses que puguen, perquè estan fent esforços d'inversió importants, i altres empreses que baixen. Per tant, no és veritat que, generalment, sigui d'aquesta manera. Ara, jo també li he de recordar una cosa, perquè, és clar, al final és una mica desconcertant que hi hagi administracions que puguin actuar d'aquesta manera –i que, quan actuen, ho fan bé– i altres administracions que, quan actuen així, ho fan malament.

Per exemple, Holsa. Què es va fer amb el Holding Olímpic? No es va centrifugar el deute de l'Ajuntament de Barcelona, quan vostè era alcalde, a través del Hol-

ding Olímpic? Per què? Per fer una inversió. Era bo quan ho feien vostès i és dolent quan ho fem nosaltres? Això no ho acabo d'entendre. O és dolent sempre o sempre és acceptable. I, home!, si vostès mateixos ho han practicat allà on han tingut responsabilitats de govern, em fa la impressió que actuar d'aquesta manera tampoc deu ser tan responsable com vostè vol fer entendre.

Un parell de comentaris més. Vostè defensa un sistema de finançament, i jo li agraeixo la seva disposició en aquest sentit. Jo crec que d'aquest tema n'hauré de parlar tots plegats, efectivament, com vostè deia. Ja n'hem parlat, tots plegats, de tota manera, però n'hauré de seguir parlant. Vostè ens deia una cosa amb la qual jo no estic d'acord, i crec que és molt important que ens posem d'acord. Vostè defensa, i el seu partit, també, que s'ha de pagar d'acord amb la renda i rebre d'acord amb la població. Això, senyor Maragall, és, crec jo, un greu error, i, a més a més, és molt contradictori amb una millora del sistema de finançament de Catalunya, perquè aquí ja, pràcticament, hi som gràcies a les millores dels sistemes de finançament d'aquests darrers anys. Per tant, si defenséssim aquest model, no tenim gaire més a guanyar, i, aleshores, estarem condemnant el projecte de Catalunya a una Catalunya poc ambiciosa, a una Catalunya secundària en termes europeus.

Per tant, jo li demano que, això, s'ho replantegi, perquè defensar aquest model avui dia no és apostar per una millora substancial i significativa del finançament de Catalunya. Els països que tenen més renda tenen, també, des de molts punts de vista, més necessitats. I això s'ha d'atendre, i només es pot atendre si es discrimina positivament en funció, també, de la renda que es paga. Potser no per arribar-hi, perquè llavors, com deia vostè, no hi hauria redistribució, però de cap manera d'acord, només, exclusivament, amb la població.

I, finalment, vostè ens havia anunciat un pressupost alternatiu. Jo no l'he vist, senyor Maragall; jo no l'he vist, un pressupost alternatiu. Si el pressupost alternatiu és el que vostè ha dit aquí, això –dit amb tota cordialitat– no és un pressupost alternatiu. Un pressupost alternatiu no és elaborar molts principis, posar-los en una llista, ordenar-los d'una forma concreta i dir que trauran tants diners d'aquí per posar-los allà. Això no és un pressupost alternatiu. Perquè, és clar, dir que vostès retallaran, com he llegit avui, en 45.000 milions de pessetes la despesa corrent de la Generalitat... Això queda molt bonic, algú s'ho pot, fins i tot, empassar, però escolti, això és absolutament impossible de fer, llevat que vostè no posi els serveis públics d'aquest país en perill de subsistència, i, a més a més, amb gravíssim perill de qualitat. És impossible. I el que és impossible, senyor Maragall, no es pot fer.

Per tant, jo, el que li demano és que vostè, si realment ens diu –i avui tota la premsa en va plena– que ens presentarà un pressupost alternatiu, home!, que ens digui exactament d'on traurà les coses i on les posarà, i, a més a més, d'allà on vostè treu coses que realment això tingui un nivell de credibilitat important.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall per disset minuts.

El Sr. Maragall i Mira

Gràcies, senyor president; ja ha vist que abans ni tan sols he esgotat el temps, de manera que ara també intentaré no cansar-los massa, però el tema, evidentment, és tan important que val aquestes reflexions, crec.

El senyor Mas, el senyor conseller, ha parlat de diàleg, i nosaltres el vam demanar i avui el reiterem, i vostè diu que això, en fi, no s'ho creu. Home, la veritat és que nosaltres avui estem demanant a la cambra que retorni el pressupost al Govern, perquè, de diàleg, no n'hi ha hagut, no perquè nosaltres no hem volgut, sinó perquè a nosaltres se'ns ha cridat «no per dialogar» –i cito quasi textualment unes declaracions seves en els mitjans de comunicació, en fi, en el mitjà a través del qual jo ho vaig saber– «sinó per informar-nos». Vostès van triar uns diàlegs possibles i no ens van triar. Van dir: «No, no, amb aquests senyors, no hi dialogarem; aquests senyors, els informarem.» Nosaltres estem informats i els diem: el que vostès han tret amb el diàleg que han fet amb altres no satisfà els interessos reals del país i demanem a la cambra que retorni els pressupostos al Govern. Després ens hi posarem i, potser, amb unes setmanes podríem fer molta via. I, com que una part dels retards dels pressupostos –admetem-ho, senyor conseller– és la virtut que té de retardar pagaments, en definitiva, d'incrementar aquest estalvi que li estem demanant, vostè em podria dir: «Doncs, miri, amb unes setmanes més i encara estalviarem més», perquè vostè pot anar als interlocutors socials i, fins i tot, als institucionals, i dir-los: «No tinc pressupost, no us puc pagar; per tant, espereu una mica més». I vostè sap que, al final de l'any, quatre mesos és una tercera part de dotze i, per tant, que estalviarà alguna cosa més. Doncs, molt bé, gastem-hi unes setmanes més, perquè no només estalviarem una mica més sinó que, segurament, ens acostarem al pressupost que Catalunya necessita. Cridi'ns per dialogar i dialogarem; aquesta és la nostra actitud de fons.

Vostès diuen que necessiten, també, el Partit Popular; doncs, que hi siguin. Em sembla fantàstic: en aquest diàleg, ja hi han estat, hi segueixen estant; per nosaltres, no és pas un impediment; això no ho hem dit mai –no ho hem dit mai. I ho aprofito per a adreçar-me als diputats populars –ja sé que, tècnicament, no sé si és correcte–: vostès ja saben que estan recolzant un pressupost que incrementa un 8% les despeses corrents? Aquests pressupostos, Convergència els presenta demanant-los a vostès un vot que és una mica un vot per la supervivència d'un govern que, si no pogués aprovar el pressupost, doncs, malament governaria; un govern que, segurament, en aquest sentit, a vostès no els acaba d'agradar del tot. Vostès el voten per raons més aviat cosmètiques. Vostès, sí que voten gratis: uns perquè volen sobreviure i uns altres, vostès, perquè, solament, volen somriure, es posen d'acord (*rialles*), però el país vol una altra cosa. Cap dels dos actuen per raons de principi i de prioritats compartides, que nosaltres sapiquem fins ara; uns, per necessitat, i uns altres, quasi

diria que per esport. Els demano que siguin conseqüents, mostrin per un cop, també aquí, la contundència en els principis que els han donat bons resultats electorals –ja ho veurem, al Govern. Altrament, l'opinió general serà que vostès actuen per interessos partidaris i perquè temen més la proposta catalana majoritària que, de CiU, la solitud dels seus cinquanta-sis vots, i s'equivoquen –s'equivoquen. En la proposta catalana, vostès també hi poden ser, si volen, però aquí faig apellació no a la seva ideologia, a què m'he referit abans, a la seva ideologia Popular, sinó a la seva condició de diputats catalans.

Taxa d'ocupació. Efectivament, senyor conseller, la taxa d'activitat femenina és baixíssima i els diferencials que es donen entre determinats països, els meridionals i els del centre d'Europa, són, sobretot, en aquest terreny, i els escandinaus, que estan molt més amunt, doncs, aquests estan amb taxes d'activitat iguals, masculines i femenines. I és d'aquí d'on plora la criatura; és aquí on hem, efectivament, d'actuar.

Vostè diu que estan fent, quant a l'ocupació i quant a la possibilitat, doncs, que la dona que té criatures pugui treballar, estan fent un gran esforç: 25.000 pessetes més per nano. Home!, no em faci fer demagògia, no em faci fer demagògia, però estic segur que, amb aquestes 25.000 pessetes, la natalitat, en aquest país, em temo que no pujarà, ni la quantitat de dones que entraran en el mercat del treball amb aquestes 25.000 pessetes més per nano, i d'un cop –*once and for all*, que diuen els americans–; una vegada 25.000 pessetes, escolti'm, no crec que això tingui un efecte molt positiu sobre la marxa del país; no en tindrà cap, ni positiu ni negatiu.

Cultura informàtica, correu electrònic dins de l'Administració. Felicitats! A la Diputació ja fa no sé quants anys que en tenen. Vostè em diu: «Home!, estem entrant la signatura electrònica»; doncs, això ja em sembla més positiu, ho avalo i penso que és important, però anem molt endarrerits en aquesta matèria, no perquè uns altres ho facin més lentament: jo crec que nosaltres no ens hem destacat prou. Aquest era el camp en què, tradicionalment, Catalunya destacava, no –com sol dir el president– en recursos naturals; fem una mica com el Japó, ens ho hem de guanyar amb la feina, i l'enginy i l'educació, la creativitat, la cultura, la tecnologia han sigut els nostres forts. Jo no veig que, amb això, aquest pressupost..., vostè em diu: «El pressupost no té res a veure amb això». Home, sí que hi té a veure –sí que hi té a veure–, perquè, si vostè posés en una partida «Programes per a la reconversió, immediatament, quasi futura, de la indústria de l'automòbil», el dia que canviïn els sistemes, en fi, de combustió i de propulsió de l'automòbil –cosa que a Califòrnia s'està anunciant per a l'any 2005–; si vostè tingués un programa que es digués així en el pressupost, jo diria: home!, la indústria auxiliar catalana, que s'està plantejant què farà d'aquí a deu anys, quan tot això sigui veritat, potser pensaria que té un govern que pensa en ella i que pensa en el futur d'una forma..., potser sí que els pressupostos haurien de ser una mica més per objectius, una mica més perfilats respecte..., i tenir els noms de les coses que compten, perquè, altrament, estem parlant de conceptes molt genèrics, massa genèrics.

I, parlant de cultura informàtica, no hem anat bé amb el cable –no hem anat bé amb el cable. Cable i Televisió de Catalunya ha anat lent, la configuració dels grups privats –d'acord, privats– que formen aquestes empreses... Doncs, no hi han tingut l'empenta que va tenir l'Ajuntament de Barcelona quan va crear Barcelona Cable, que va ser la mare dels ous d'això. Perquè, en definitiva, Barcelona Cable va ser l'inici, a través d'unes aliances amb empreses franceses i belgues –després, unes d'americanes, US West, que, com vostè sap, van marxar perquè, en el mercat americà, hi va haver un cop de vent i van haver de desinvertir, van vendre, va entrar Endesa, Telecom-Itàlia... Molt bé, però aquí hi hauríem d'haver estat; jo no sé exactament com, no em faci dir com el Govern hi hauria d'estar, però hi hauria d'estar, i sóc lliberal, jo, eh?, però sóc lliberal que pensa que hi ha d'haver un Govern fort i decidit.

Anem malament en cable, no estem complint l'objectiu d'arribar a l'any 2002 a les capitals de comarca; em temo que no hi arribarem amb el cable de fibra òptica, i això vol dir que perdrem, senyor conseller, una arma fonamental. Nosaltres som competitiu, per grandària; si agafem tot Catalunya, som sis milions. La Comunitat de Madrid, que en aquest moment ens supera en creació d'ocupació, masculina i femenina, en inversió, en creació de societats, etcètera, per raons que tenen a veure amb nosaltres i unes altres que no, que tenen a veure amb la globalització –Madrid sembla com una illa que se'n vagi anant cap a Amèrica llatina i que arrossega Espanya, la resta d'Espanya per una corda– és un motor que funciona i, en part, en tenim la culpa, pel bon creixement que vam tenir des del 1980 fins al 1992, salvant les crisis que hi van haver; els vam provocar.

Bé, nosaltres hauríem de reaccionar i hem de reaccionar en tots aquests terrenys. Jo no veig, en aquest pressupost, que es reflecteixi una filosofia i una estratègia de reacció econòmica de Catalunya davant d'aquesta situació, que preocupa enormement els nostres empresaris. Jo hi he estat dinant tot just abans-d'ahir, i fa un mes, i en fa dos, i en fa tres, i, d'acord, ells adopten una actitud, moltes vegades, catastrofista que no s'adiu tampoc amb la realitat, però, home!, sí que els hauríem de dir –per poder-los exigir, justament, que canviïn d'actitud catastrofista, amb una de més positiva, més impulsora– que el Govern hi està al darrere, d'això; que té estratègies i que vol ajudar; com a mínim, que sap on «apreta» la sabata, quins són els secrets de la competitivitat i quins els del progrés en el segle XXI, que és en el que estem. Teníem punts de força que els hem de mantenir i els hem de desenvolupar. Jo sóc optimista, jo sóc absolutament optimista en això, i sé que, encara que el Govern ho fes malament, aniríem bé; però, caram!, segurament si el Govern ho fa bé anirem bastant millor.

Vostè diu: «Què hi ha de fer el Govern a l'aeroport?» Molt hi ha de fer; no diuen que el volen privatitzar? Que és que el Govern, o empreses relacionades amb el Govern, en el sentit d'empreses públiques, em refereixo, no hi poden ser? Que és que no hi ha de ser, el Govern, a l'aeroport? –el Govern de Catalunya, vull dir. Jo ja fa mesos que vaig proposar, quan encara el PP

defensava que no s'havia de privatitzar o no defensava res..., vaig defensar, en contra d'alguns companys de partit –i ho dic clarament–, la privatització, mantenint, evidentment, una *golden share*, una participació del 25% de minoria de bloqueig, perquè hi poguéssim ser AENA, la Generalitat, l'Ajuntament i la Cambra de Comerç.

Ara, el PP s'ha despenjat amb aquesta proposta de privatitzar verticalment i segmentant –sembla ser–; de moment, han dividit en dos, terra i aire, però després faran tots els aparcaments d'Espanya en mans d'un sol monopoli d'aparcaments aeroportuaris, tots els *handling* en mans d'una sola altra empresa, tot el *cargo* en una altra. I aquesta privatització blinda la centralització, perquè almenys la centralització pública sempre és possible de descentralitzar i sempre és possible d'obtenir transferències que facin que això sigui més competitiu i més interessant. El panorama que se'n està..., amb aquest Govern que vostès votaran dintre de poc, el panorama que ens presenten és un panorama en el qual la descentralització serà impossible, i la capacitat de Catalunya i de Barcelona –en concret, de tenir un aeroport competitiu– desapareixerà, perquè estarà a mans d'un monopoli privat, que és l'únic pitjor que hi ha respecte a un monopoli públic.

El TGV. Que arribi el 2004, jo només els dic això. Parlin més d'això; demanin, perquè els francesos i els espanyols ho estan esperant, estan dient que ells compliran, però, en fi, jo no tinc la garantia, no veig que ningú garanteixi que això ha de passar. Ho van demanar fa tretze anys? D'acord. Van ser els primers? També hi estic d'acord. Va ser, potser, una de les poques idees brillants que van tenir en aquella època (*rialles*) més aviat migrada d'idees, per part del seu Govern. El senyor Vilalta, el senyor Vilalta, que ara tenim a Madrid, de moment, en funcions, va ser el que va empènyer tot això. Molt bé, doncs, endavant, estic absolutament..., hi estem absolutament al darrere, d'això; estiguin-hi més, encara, al darrere d'això, perquè, si no, podria ser que això no passés, i, si el 2004 –que és important per a Barcelona i per a Catalunya, perquè aquest país, afortunadament o desgraciadament, es belluga molt entorn de dades una mica màgiques, perquè altres coses no tenim, però, aquesta màgia, la podem tenir, la podem inventar– això és així i l'any 2004 el TGV no arriba de França a Barcelona, aquell dia, ens ho sentirem a dir.

No es diu res del metro, molt poc; no sé si han parlat de 6.000 milions. Un quilòmetre de metro deu valdre –un quilòmetre– 10.000, si no en val 12, de manera que, si l'any vuitanta i tants –i pocs–, teníem vuitanta o noranta quilòmetres de metro –vuitanta, em penso–, aquí, a Barcelona i a Madrid, n'hi havien aproximadament igual; avui en devem tenir noranta-cinc, noranta-sis, cent, potser, i, a Madrid, cent seixanta; ells han doblat i, nosaltres, no. I em dirà: «Oh!, és que els contractes programa...» No, no, el contracte programa és aquí que s'inicia; són dos terços: Generalitat; un terç, l'Estat, i l'Estat segueix; és a dir que aquí teníem la iniciativa, i la culpa, en cas de no tenir-la, nosaltres. Per què? Per què no hi ha res més en aquest sentit?

Fira? No en parlem, de la Fira; vostè i jo hem tingut moltes discussions sobre aquesta matèria. Però s'ha dit

que, de la Fira, la Generalitat se'n va retirar perquè l'Ajuntament va imposar una localització determinada. No és cert. La Generalitat se'n va retirar perquè el conseller de Comerç de l'any 1983, suposem –que, per cert, venia de Madrid i de la Fira de Madrid, i va ser nomenat conseller de Comerç aquí; és català, però venia de Madrid–, doncs, que va fer un decret dient que la Fira quedava nacionalitzada, per dir-ho així; un decret que deia: «Els pressupostos, els aprovarà la conselleria de Comerç, i, el director, el nomenarà la conselleria de Comerç». I la Cambra i l'Ajuntament van anar al jutge. El jutge va admetre a tràmit i la Generalitat es va retirar i no hi va tornar mai més, mai més van voler saber res amb la Fira que no fos aquesta mena d'oposició i de jugar-se a veure qui tenia la presidència, si hi havia vot de qualitat o no n'hi havia. El fet és que vostès no han invertit en la Fira, i el fet és que, a Madrid, no l'Estat, sinó la Comunitat Autònoma, l'Ajuntament, la Cambra de Comerç i CajaMadrid, que hi té unes petites accions però que ha incidit positivament en el finançament, han aconseguit una fira de 35.000 o de 36.000 milions. Nosaltres n'hi hem invertit sis, endeutant-se la Cambra i l'Ajuntament, que probablement no eren qui s'havia d'endeutar, perquè a Madrid només hi han participat de forma relativa. D'això, en tenen la culpa.

Però, com que no es tracta de culpes sinó de solucions, em sembla bé que el diàleg encetat pel president i l'alcalde de Barcelona vagi per bon camí, que es parli de persones que poden, fins i tot, ser coincidents en les apreciacions de les dues bandes respecte a la seva capacitat de direcció i de *management* de la Fira. Estic parlant no del president, sinó de la gent que, realment, dirigeix i manega les coses cada dia. Que vagi això endavant és molt bona notícia; que puguem fer una inversió de 10, de 12, de 15.000 milions més a Pedrosa seria excel·lent; si poguéssim arribar-hi algun trenet, no estaria malament, ni que fos un monorail –fa anys que ho diem–; si poguéssim connectar la Fira vella i la Fira nova i vendre l'entrada de la Fira amb el bitllet regalat al costat d'un monorail que ens hi portés, tot això facilitaria molt que la Fira de Barcelona tornés a ser millor que el Parque de las Naciones, que ho pot ser, senyor conseller; ho pot ser.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per últim, obertura a l'exterior. S'està produint, sempre ha sigut molt important, però el creixement és insuficient. Ara la competència és duríssima en aquest camp, i jo no veig que hi hagi idees noves. El Copca ho va ser, hi estic d'acord, però aquesta inflació ens mata, senyor conseller. La taxa de cobertura disminueix justament per això. Més competència per ser més transparents i tenir preus més baixos..., doncs, sí, absolutament d'acord. Vostè m'està, una mica, portant al terreny de veure si jo estic a favor de la llibertat d'horaris, perquè, home, vostès han posat una hipertaxa, que en dic jo, que és aquesta taxa de les grans superfícies, que em penso que el senyor Clofent en algun moment, ja fa uns anys, va proposar. Em sembla molt bé, és per reinvertir en el comerç urbà –no necessàriament el comerç tra-

dicional: el comerç urbà–; em sembla bé que vostè ho digui aquí, perquè, pel que jo havia llegit als diaris, no era així...

El que jo sí que demanaria, senyor conseller, és alguna cosa a canvi; no em faci dir quina. És a dir, si el Govern diu: «Nosaltres, ara tindrem el coratge d'imposar a les grans superfícies i de destinar aquests recursos al petit comerç i al comerç urbà», se li ha d'exigir al comerç urbà alguna cosa que jo crec que la ciutat de Barcelona va saber fer –i perdonin que..., en fi, ja he parlat tres o quatre vegades d'això; no voldria que això fos títol, diguem... No, no, al petit comerç se li ha de dir: «Espavila't»; no se li ha de dir a Sant Pancraç i passar-li la mà per l'esquena i dir-li: «És excel·lent», perquè s'anirà morint lentament i tots anirem a l'enterrament. No, no, se li ha d'ajudar i se li ha d'exigir. I el petit comerç d'aquesta ciutat i de moltes altres ciutats de Catalunya està reaccionant, està reaccionant tecnològicament, i nosaltres li hem de dir: «Et donarem aquests diners, però tu t'has d'associar, tu has de fer aparcaments, tu has de fer servei postvenda, tu has de ser capaç de competir amb les grans superfícies en *el seu terreny*», que és el que jo crec que en alguns municipis s'està començant a fer. Si dintre d'aquestes mesures se li pot exigir una actitud una mica més oberta respecte del tema que vostè ha mencionat, fantàstic, premi!, jo crec que tots l'aplaudirem, és la seva missió fer-ho, o la missió de la conselleria pertinent. I serà enormement positiu –serà enormement positiu.

Avui he llegit que a les zones costaneres de Barcelona, a la zona de platja, o al Port Olímpic de Barcelona, em penso que és, el conseller Subirà ha dit que, ara, sí, que ara es considerarà zona turística. Amb deu anys de retard!, perquè això es va demanar quan es va començar a fer tota aquella inversió: que aquests comerços poguessin..., alguns d'ells han tancat –i molt significatiu–, justament perquè no se'ls va ajudar, perquè es va dir: «No, no, com que la llei diu que això només pot passar en municipis turístics i Barcelona no és un municipi turístic...» Escolta, quan es fa servir la llei per no afrontar els problemes, es fa un flac favor a la llei. La llei no estava per això; la llei, ben interpretada, volia dir, segurament –com ara s'ha interpretat per part del senyor Subirà– que aquelles zones que tenen caràcter turístic poden obrir els diumenges, per entendre'ns. Molt bé, doncs, que es faci, encara que sigui amb deu anys de retard. Magnífic!

Inversió, fons europeus, objectiu 1... Sí, senyor conseller –vaig acabant, eh?–, aquest objectiu...

El vicepresident primer

Senyor diputat, ha exhaurit vostè el seu temps.

El Sr. Maragall i Mira

Acabo de seguida. Aquest objectiu, ja el tenien l'any 96, de manera que... Jo estic parlant d'índex de creixement del 96 al 2000, i, per tant, això no afecta..., és a dir, el que vostè ha dit no afecta el que jo havia dit abans.

I finalitzo: reitero la nostra disponibilitat si vostès, senyors diputats, senyores diputades, retornen el pressu-

post del Govern, que crec que és el que haurien de fer. És un pressupost pobre, és un pressupost trist, és un pressupost que no menciona ni tan sols..., no que no els ataquí: que no toca els problemes importants del país, ni directament ni indirectament. Tindrem ocasió, doncs, de fer un pressupost millor, no basat en equilibris parlamentaris, etcètera, sinó en l'interès del país. I, en tot cas, un debat pressupostari com aquest, en què se'ns diu que fins al final, fins a l'any 2001, amb sort, i, per tant, fins als pressupostos del 2002, no hi haurà solucions –vostè ho ha dit– definitives, és definitivament un debat pressupostari mancat.

Ajornem dos anys la reacció econòmica de Catalunya davant els efectes de la globalització, ajornem dos anys la reacció estratègica que aquest país rumia des del 1992. Demanar calés i poder no és la solució, demanar; obtenir, sí, però demanar, no, i menys ara que no –entre cometes– ens necessiten. Fals: ens necessiten, si anem junts. No demanem..., formulem una proposta catalana de finançament que no tingui volta de full. Espanya es pot governar sense CiU, i tant que pot!; ja ho veurem, ja ho veuran. Espanya no es pot governar sense Catalunya, i està per veure si ho veurem. Depèn de l'actual Govern. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller vol fer ús d'una rèplica? (*Pausa.*) Molt bé.

Passem a la tercera esmena a la totalitat dels pressupostos, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en nom del qual parlarà l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la polèmica entorn de la Fira de Barcelona i la pèrdua de pes econòmic de Catalunya és el marc on discutirem aquests pressupostos de la Generalitat de l'any 2000. La Fira, com a símptoma; com a símptoma del cul-de-sac de la Catalunya enfrontada institucionalment –n'hem acabat de veure un episodi fa un moment–, però d'ocasió davant de la situació de dependència econòmica, política i cultural de Madrid. A una banda i a l'altra de la plaça Sant Jaume i d'aquest hemicicle hi ha les responsabilitats d'una Catalunya que, segons vostès, alguns de vostès, uns i altres, s'havia de sacrificar per modernitzar Espanya, però, quan Espanya ja s'ha modernitzat, li han pagat amb la centralització del poder econòmic a Madrid, en detriment de Catalunya i de Barcelona. Aquest és el context d'aquests pressupostos, senyores i senyors diputats.

Aquests pressupostos de l'any 2000 consoliden, senyor conseller, la Catalunya de peatge, una Catalunya que s'ha construït a partir de la manca d'inversió pública, de l'escassetat de prestacions de serveis públics –en sanitat, en ensenyament, en carreteres–, i la seva manca ha comportat la necessitat d'oferir serveis privats en aquests camps. Per tant, doncs, Catalunya de peatge; paguem doblement a la sanitat, a l'escola o a les autopistes.

Baixa inversió, que, evidentment, en part, és símptoma de mala gestió –és evident–, però també mala gestió –i en parlarem més tard–, com a símptoma d'un molt mal finançament. I aquesta situació ha permès que alguns, alguns catalans, espavilats, doncs, també hagin convertit aquesta Catalunya de peatge en una Catalunya per fer el negoci particular.

I aquests pressupostos es mouen en aquest context; no canvien ni mica aquesta situació de fons, estructural; no la canvien. Estem davant d'una Catalunya on manen empreses que actuen sota concessió i concertació, que maximalitzen beneficis en, molts cops, no estar sotmeses a una autèntica llibertat de mercat. Per tant, doncs, uns pressupostos continuistes, on continuen havent-hi unes mancances de fons que no se solucionen, i amb un endeutament que continua sent un punt important en l'horitzó, després de molts anys d'haver jugat amb ell com a única sortida per poder gestionar mínimament uns pressupostos decents.

Aquests pressupostos, per nosaltres, no són els que caldria per a la Catalunya del 2000. Catalunya necessitaria en aquests moments uns pressupostos que garantissin una administració lleugera, eficient, no una Administració que, any rere any, va incrementant les despeses corrents, sobretot en béns i serveis, i en part també en funcionariat –després en parlarem amb una mica més de calma–, una Catalunya en què allò públic privés sobre allò privat, i la Generalitat ha fet l'opció clarament a favor del privat enfront del públic –en àmbits com, per exemple, l'ensenyament és evident; quan hi ha risc de tancament de línies escolars públiques i s'estan obrint al costat mateix línies escolars privades, s'ha fet una opció–, doncs, una opció a favor d'allò públic davant d'allò privat, a favor d'una economia social, a favor, també, de la petita empresa. Uns pressupostos que haurien d'encaminar a la fi d'aquesta Catalunya de peatge, a aquesta Catalunya lliure de peatges. I és en aquest sentit que tindrem ocasió de parlar-ne en l'articulat, doncs, encara aprofundint més en el que ja va ser un «logro» d'Esquerra Republicana, un avenç d'Esquerra Republicana aconseguit amb la majoria, que és la creació d'aquest fons de rescat dels peatges. Això encara caldria tirar-ho més endavant, i el pressupost no ho acaba de concretar, com a línia d'actuació.

Caldria garantir com a política també econòmica, de Govern, l'únic sector que queda pròpiament català, sector financer català, columna vertebral, que són les caixes. Es va pactar, entorn de la investidura, una petita frase que s'ha introduït a la Llei de l'articulat que, concretament, demana que es prioritzin unes determinades accions de petita empresa i d'economia social. Però això no és suficient. Hem de blindar les caixes d'estalvi perquè són l'eix fonamental de les finances catalanes, i això es fa modificant la llei, fent-les més transparents i més corresponents a les necessitats del país. I aquest pressupost o la llei d'acompanyament que l'acompanya no avancen suficientment en aquesta línia, i el mateix Govern utilitza les competències que té en aquests camps per marcar posició.

Uns pressupostos que haurien d'acabar amb la fuga d'empreses del sector semipúblic cap a Madrid. Hem començat parlant de la pèrdua del poder econòmic,

elèctriques, gas, centralització, privatització amb centralització. S'està produint un fenomen que perjudica clarament Catalunya. Tots aquests sectors semipúblics que hem alimentat des de la nostra posició com a impositors -23%, 22% dels impostos de l'Estat... Hem pagat empreses públiques, ens les privatitzen, no apliquem l'Estatut, que ens permetria tenir delegats en el si d'aquestes empreses -no apliquem l'Estatut-, i després acabem sent el principal mercat de consumidors, on ni tan sols es dignen a fer la inversió necessària per mantenir la qualitat del servei, cosa que passa amb les elèctriques, per exemple. Això, sí: el nucli central a Madrid, set-cents alts càrrecs de gestió, d'assessorament...; fuga, doncs, de cervells, fuga d'ocupació qualificada cap a Madrid -vostès, en això, en principi, no hi entren.

Una opció pressupostària a favor d'un país industrial, amb tecnologia avançada. La recerca continua sent el parent pobre dels pressupostos a Catalunya. Estem a la cua, no d'Europa sinó, fins i tot, dintre l'Estat espanyol.

Uns pressupostos que no concreten -i, en aquest sentit, ja li avanço l'esmena que presentarem- l'espai social català. L'impacte diferencial del cost de la vida a Catalunya condiona, ataca clarament el nivell de vida dels qui reben prestacions socials. Alguns càlculs parlen d'un 6% de cost de la vida diferencial, i, l'IPC, portem acumulant-lo sempre per sobre la mitjana espanyola. I no s'hi val a fer crítiques fàcils -com hem sentit fa poc, aquí, d'un altre membre de l'oposició- sobre això, perquè això també té una causa, i, en la causa, tornem a allò de sempre.

Sectors inflacionaris: cultura, sanitat, ensenyament; escolti, tres sectors bàsicament vinculats, en altres llocs de l'Estat, amb àmplia oferta pública. És a dir, el model de dependència econòmica gestionat pels dos partits importants de Catalunya, aquests vint anys, ens ha portat que les classes populars d'aquí es vegin agredides -u- per la baixa inversió pública i -dos- per l'impacte diferencial del cost de la vida. Per tant, aquí tenim un nivell d'explotació social més alt que en altres llocs de l'Estat -responsables... I aquí no se'n diu res, d'això. Farem una esmena perquè les pensions no contributives, a Catalunya, tinguin un complement per complementar, precisament, aquest cost de la vida diferencial.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Família. Vam arrencar, també, del pacte d'investidura la primera llei a favor de la unitat familiar, la primera llei que surt d'aquest Parlament, però les concrecions pressupostàries són misèrrimes. Tindrem ocasió de debatre en ponència aquesta llei, però, si no hi posem partides, estarem fent volar coloms. No és suficient l'acció de Govern a favor de les unitats familiars, i unitats familiars vol dir llars d'infants de zero a tres anys -no és suficient- i habitatge, habitatges de lloguer; no es pot esperar que les joves s'emancipin o que les parelles també s'emancipin si no hi ha un parc d'habitatges de lloguer adequat. I això no ho garanteixen aquests pressupostos.

Català, llengua d'ús i comuna. Partides de normalització estancades; no hi ha manera que abordin -perquè ho hem intentat a la cambra i, per tant, podria ser una ocasió- la llei d'acompanyament o la llei de l'articulat,

una neteja, neteja del paper que fa el Consorci de Normalització Lingüística, que és vergonyós que es dediqui en el 80% dels casos, encara a l'any 2000, només a corregir ortogràficament les proves que dona l'Administració municipal, quan en aquests moments hauríem de tenir tota la bateria de funcionaris posant en marxa la Llei de política lingüística. Poca pesseta i mal gestionada; tema lingüístic.

El tema de les indústries de cultura, ho vam arrencar del pacte d'investidura, però no s'ha concretat pressupostàriament; vam arrencar-ho, nosaltres també, eh? Escolti, el poc que poden dissenyar de nou, ho hem arrencat nosaltres. *(Rialles.)* Per tant, doncs, en aquest capítol, també per sota del que caldria que es fes.

El tema d'un país endreçat, de la sostenibilitat, el medi ambient, continuen sent partides baixes, i el medi ambient i la salut són cars, ja ho sabem, però és que el que és barat ara ens sortirà car demà, perquè haurem de refer els desastres que ara no haurem previngut. Política preventiva, endreçar el país. I, finalment, un tema que cada cop té més dimensió: partides clares d'un pla integral d'incorporació de la nova immigració a Catalunya. Estem parlant d'un tema clau de futur. Jo crec que aquí estem badant, també, com en tantes altres coses, i encara es va aprovar l'altre dia una proposició no de llei redactada pel diputat Ridao i jo mateix que els instava a fer alguna coseta, perquè em sembla que estaven badant bastant.

I és per totes aquestes raons que vostès..., nosaltres estem la mà per veure si podem negociar alguna cosa, i veiem que en la majoria d'aquests capítols estan tancats o, si és que en algun cas s'han fet contrapropostes, són insuficients. I ens trobem, doncs, amb la tessitura que no podem donar suport a aquests pressupostos perquè no enfoquen cap d'aquestes qüestions a fons. I repeteixo, com deia abans, les quatre coses innovadores -moltes són fruit de la nostra negociació en el moment de la investidura-: temes d'unitat familiar, els 1.000 milions de comerç, la moratòria de línies d'alta tensió, la poca part que pot haver-hi de llars d'infants, el tema de les indústries de la cultura i el fons de rescat de peatges, això és fruit d'un acord d'investidura; el poc que hi ha encara és fruit d'això.

I entrem en detalls del pressupost, però permetin-me una cosa, abans: és en funció de tot això que vostès trien soci; vostès no volen canviar aquestes coses, i, per això, prenen un soci que és un soci conservador, que és per conservar l'*statu quo*; no s'ha de tocar res del que hi ha; tenen el soci adequat a la política que han triat vostès fer. Perquè, si no, aquí, en aquesta banda, n'hi ha d'altres, de socis possibles, i se li han ofert per activa i per passiva. Hi ha un altre pressupost possible, senyor Mas, amb una altra majoria possible, senyor Mas, i vostè n'ha triat una. Per tant, són vostès que trien lliurement; des de la seva lliure voluntat, han optat per un model de conservació, un programa de dreta, i, per tant... De centre *(rialles)*, de centre espanyol. Doncs, bé, un programa de centre, i en tenien un altre, un programa d'avenç nacional i de progrés social, i no l'han volgut. És lògic que nosaltres diguem «no» a aquests pressupostos.

Pressupostos que continuen amb un deute important, un endeutament que hem dit abans que es basava tant en el mal sistema de finançament com en l'escàs control de la despesa; ja s'han dit xifres i no les repetirem; el model alemany d'amagar el deute, aquest de «periferitzar» el deute amb entitats com GISA, té una fi, perquè això s'ha d'anar retornant; llavors, això els permet fer aquest maquillatge en els números de la inversió, on apareix que hi ha molta inversió quan, en realitat, estem comptant números dues vegades. És a dir, escolti, GISA, l'escola de Navarcles que havia de fer GISA, l'any passat, estava en el pressupost; aquest any hi ha la partida de l'obra pública que se'n va a GISA. Ho repetim. És a dir, la mateixa partida apareix dos anys seguits i sembla, en fi, que anem vestits i, en realitat, anem nus, en aquest tema. Per tant, endeutament cap a la perifèria, continua el de sempre, dèficit, contenció, però d'aquella manera, és a dir, en realitat, també no el suficient per anar avançant en una línia de racionalització.

I un altre tema, i clàssic, en aquests debats, són les liquidacions. És a dir, a més a més, debatem uns pressupostos que no tenen res a veure amb el que s'acaba fent, uns pressupostos amb una manca de rigor enorme en la seva execució; cada any hi ha les mateixes constants, hi ha una sèrie de despeses que són antològiques, i cada any hi ha la mateixa que es dispara. Despesa corrent, sempre cap amunt; inversió, sempre cap avall; és a dir, despesa corrent, sempre superem les previsions, i, en la inversió, sempre estem per sota les previsions. Això és un clàssic, ja, d'aquesta casa.

Alguns ingressos, desviació d'una sèrie d'ingressos. Miri, per exemple, el joc del bingo; cada any –en fi, no sé què passa, no tenim controlat bé el tema aquest del joc–, sempre estem per desviacions per sota el previst o per sobre el previst. Taxes de joc, el mateix; taxes parafiscals, l'article 72, la venda d'inversions reals..., és a dir, partides d'ingressos que ja portem cicles d'anys seguint-les. Home, potser podríem ja afinar una mica més a l'hora de fer la concreció pressupostària.

Del tema de despeses, ja no en parlem. És a dir, com dèiem abans, capítols 6 i 7, sempre per sota, evidentment, de les previsions; concretament, les últimes dades donades per vostès mateixos: estem parlant de la inversió d'un 78% executat i d'un 84% en el cas de transferència de capital; per tant, sempre molt per sota del previst. Quant a l'increment de despesa realitzada, evidentment, sempre és important el deute, que passa de 40.000 milions en les últimes dades de la liquidació del 98, 40.000 milions a 238 milions, sis vegades més. En canvi, la inversió –ho repeteixo–, sempre per sota del previst. Algunes partides espigolades a l'atzar: alts càrrecs, sempre amunt; incentius, sempre amunt, i, en canvi, transferències a entitats sense ànim de lucre, sempre avall. Curiosament, n'hi ha uns que sempre són perjudicats, del tipus de mal càlcul, i d'altres en són beneficiats.

I això s'ha de fer en un context en què la despesa..., aquesta crítica a la manca de rigor pressupostari per aquestes liquidacions, en un context de despesa francament descontrolada. Els lloguers pugen, els que són lloguers dels béns mobles, un 46%; els lloguers de béns

immobles pugen un 13% respecte a l'any anterior... Hi ha una sèrie de partides desbordades, no? Les comunicacions pugen; està prevista una pujada, concretament, d'un 37%, una cosa bastant important, i tornen a repuntar cap amunt després d'uns anys de contenció, després de moltes crítiques i l'estrenyiment de Maastricht, torna a pujar cap amunt atencions protocol·làries, publicitat..., capítols sumptuaris en general. Per exemple, atencions protocol·làries, pujada del 19%; publicitat, pujada del 36% –publicitat, la que vostès reconeixen, perquè, de publicitat, hi ha moltes maneres de fer-ne, i que no estan pressupostades. Per tant, tenim una mica aquest problema, despeses desbocades en àmbits, sobretot, de béns i serveis, concretament.

I, si a això, hi afegim un tipus d'organigrama que alguna altra vegada hem criticat de l'Administració, que tenim una Administració francament complicada amb molts nivells d'Administració, cas dels consells comarcals, les diputacions, etcètera, quan vostès fan les xifres de les elaborades en els anys anteriors sempre t'adones de la misèria pressupostària dels consells, de la qual misèria la major part se'n va a despesa corrent, t'adones fins a quin punt estem burocratitzant encara més el país. Estem creant nivells d'Administració, buròcrates, funcionaris, molts cops, sense línia d'actuació, sense que tinguin una directriu clara de què fer; ara, això sí, amb poc diner al calaix per, realment, executar polítiques a favor del territori, d'equilibri territorial. Això és el que, any rere any, quan mirem les xifres ja tancades dels pressupostos dels consells comarcals i de les diputacions, ens trobem, sobretot en el cas dels consells comarcals, amb una mena d'anorèxia total, però que, curiosament, no es dona en el cas de la despesa de personal i de béns i serveis.

I això, també dintre un clàssic, nosaltres creiem que la Generalitat s'ha vestit, s'ha fet un vestit a mida del que volia aparentar, i en molts casos ha creat instituts que n'hem dit pantalla, i torno a dir-ho, senyor Mas, instituts pantalla, que són més per fer propaganda que per fer accions. Aquest any –jo l'hi avenço, ja ho sabem perquè ja s'ha fet públic– no presentem esmena a la totalitat de l'Institut de la Mediterrània, per una raó, hi ha un nou director que, de moment, ens mereix la confiança de veure què fa, però si seguíssim el model del passat... Incavol, passa de 162 milions de pessetes a 165, misèria; Incanop continua perdent posicions des de fa anys. Escolti, tanquin-los, aquests instituts. Per a què serveix l'Incanop? Per a què serveix l'Incavol? Escolti, això es pot fer des d'una secretaria a dintre de les conselleries, això!

Hi ha una sèrie d'instituts que es creen a mesura, segurament, d'alguna jubilació anticipada; s'hi posa el personatge que jubilem allà, i el col·loquem; li creem l'Institut. I no hi ha manera, escolti: cada any diem el mateix: «Ho farem, en parlarem, la racionalització...»; no hi ha manera. No tenen la valentia de posar les tisores i clac, clac, clac, tallar. No hi ha manera, i cada any estem igual. Instituts que estan sota mínims, que bàsicament el que tenen és personal, edifici i el calaix buit per fer la política. Escolti, per fer això tanquin-lo. No seran molts diners, no arribaran segurament als que ens parlava el principal partit de l'oposició –crec que és

una mica sumptuós pensar en tant estalvi-, però, en fi, algun diner, algun caleret s'estalviaran, i em sembla que el temps està per estalviar diners.

La morositat continua encara sent un handicap que acaba revertint en contra, precisament, de la despesa. Per què? Perquè els proveïdors de la Generalitat, l'Administració pública, carreguen sobre les factures allò que ja saben que tardaran a cobrar, i, per tant, algun dia als seus estudis haurien de demanar, als seus gabinets d'estudis, a veure que calculessin quina partida o quin tant per cent dels 690.000 milions de pessetes que sumen capítols 2 i 6 aquest any, enguany, podrem atribuir a càrregues per morositat fetes des dels mateixos subministradors de la Generalitat. Per tant, escolti, ens trobem amb una gestió que mira poc el dispendi i d'una eficiència relativa, i amb un funcionariat, a vegades, una mica desmotivats. Manifestacions, en tenim cada dia pel carrer: un dia són de mestres, un altre dia els bombers, un altre dia els forestals... Un funcionariat desmotivats que troba que, a nivell de direcció política o direcció governamental, li falta, i, en canvi, les seves condicions laborals a vegades no són les que caldria.

I amb això arribem a un tema que és cabdal: a part de la mala gestió i de la gestió de la despesa incorrecta, evidentment, hi ha un tema de fons, que és el mal finançament. Vostès van fer un acord, i no els ha funcionat. L'acord, aquest, de fet, simplement amb les dades publicades, que vostès discrepen lleugerament de les que publicava el senyor Acebes fa cosa d'un any, discrepen lleugerament de les dades publicades.... de fet, estem parlant, tot just, tot just estem parlant d'una eliminació d'una misèrrima part del dèficit fiscal actual. L'últim estudi encarregat per vostès parla de 1,3 bilions de dèficit l'any 98, 215.000 pessetes per persona, és a dir, quasi un milió per família que es deixa de rebre de prestacions públiques.

Els ingressos de l'Estat l'any 98 –almenys dels que jo tinc coneixement– eren uns 4,9 bilions, a Catalunya. L'Estat es queda, doncs, dels catalans, un 26% dels ingressos de l'any 98; dit d'una altra manera, de cada 1.000 pessetes pagades d'impostos, l'Estat deixa d'invertir a Catalunya 260 pessetes, i això és insostenible –això és insostenible.

Més dades donades per l'estudiós Guillem López Casanovas. Contemplar, per exemple, la renda com a punt de finançament, i no la població, permetria, per exemple, en el cas del finançament sanitari, d'una taca, tenir 70.000 milions més de pessetes de les que tenim ara, per exemple. O, si el finançament es correspongués, també, a la diferent capacitat adquisitiva de Catalunya, és a dir, a aquest cost diferencial –càlcul 6%; escolti: números ràpids–, sobre el conjunt del pressupost, ens n'aniríem –estimacions, pam més pam menys– a 120.000 milions més de pessetes. O sigui, només amb aquests petits detalls..., i, de moment, res de res de res. Estem parlant de misèries en la millora, en la millora del model, no d'altres operacions que han fet de negociació: una mica de pedaç en sanitat, una mica de pedaç en Mossos, una mica per aquí, una mica per allà. Escolti: anar fent pedacets, però el model no funciona.

Concretament, doncs –les xifres, ara les tenia aquí–, la conselleria donava per a l'any 97 una millora de 9.000 milions de pessetes, mentre Acebes donava 6.000 milions de pessetes; anys següents: previstos 12.000, 14.000 milions –això, del model, del que és el model en si–, el que significaria 0,9% de millora amb relació al dèficit actual. És a dir, del dèficit fabulós d'1,3 bilions de pessetes, vostès, amb el gran pacte, quan han estat decisius, aconseguen disminuir el 0,95% del dèficit –només això.

Per tant, tenim, aquí, l'espasa de Dàmocles a sobre, en aquest tema, i suposo que tindrem ocasió de parlar-ne, però, és clar, aquí també han triat soci –sembla–, perquè, l'any passat, aquí, hi va haver una comissió que va acabar uns estudis i unes conclusions, on parlàvem que el nou model havia de ser des de la bilateralitat, i les últimes campanades que sento, senyor Mas, no van per aquí. Ja en plena «voràgine» posterior als resultats electorals vostè es va avançar i va dir que acceptava el model de Zaplana, i ara sembla que no serà ni el model Zaplana, ja; o sigui, anem a un moment de generalització, de cistella d'impostos. Però que és una trampa, també, la cistella d'impostos: si la cistella d'impostos només serveix per garantir l'autonomia financera però no canvia el model, estem perduts, simplement augmentarem que els diners no aniran a Madrid i tornaran, sinó que es quedaran aquí, però es quedaran aquí els mateixos que tenim ara. No va per aquí el problema, senyor Mas, i vostè ho sap –vostè ho sap. O aquí es compleix l'Estatut –miri què li dic: «l'Estatut»: u, bilateralitat; dos, mitjana entre població i esforç fiscal; sap què vol dir això?: 19%, vol dir renda, vol dir proporcionar la renda–, o anem a un model que, com a mínim, ens doni la proporcionalitat de la renda, o estem pagant cost social i nacional elevadíssim, i això no té sortida per l'altra via: qualsevol altra via és una misèria, una misèria que ens continuarà costant cara.

Si entréssim ja en conselleries..., jo no m'hi entretindré, perquè els meus companys tindran ocasió de fer-ho, però telegràficament. Ensenyament –grans temes–: llars, universitats... No se'ns ha volgut acceptar una esmena, que presentarem malgrat tot, on es diu: «Escolti, valorin els suports a les universitats d'una forma equitativa, en funció de criteris objectius»; no s'ha volgut acceptar.

Sanitat: el problema del transport, el problema dels concerts, el problema de la despesa farmacèutica... No hi ha manera. Escolti, el *lobby* farmacèutic pesa tant? Doncs, sí, suposo que sí. No hi ha manera, vostès no ho aborden.

Benestar Social: Pla de lluita contra la pobresa, falta inversió en atenció primària i, en canvi, es mantenen –com deia abans– l'Incavol i Acció Cívica, i falta el Pla integral contra la violència de gènere.

Cultura. A Cultura, falta concretar les polítiques d'indústria cultural, falta concretar una millor dotació del que és la normalització lingüística.

I en l'àrea productiva, evidentment, continuem amb el de sempre. Des que es fusiona Indústria i Comerç, continua pujant la despesa corrent, però continua baixant el que són inversions i transferències de capital. I no

hem parat, és a dir, des que fa cinc anys hi va haver el canvi, aquest, no s'ha parat. Per tant, doncs, la participació en el total de la conselleria d'Indústria continua sent de l'1% del conjunt del pressupost; hem fet el gran avenç de passar de l'1 a l'1,01 aquest any —és un gran avenç—, i les transferències corrents baixen del 7% l'any passat a un 13%.

És clar, en organismes que sí que funcionen... No podrà dir que jo no dic que hi hagi coses que funcionin: hi ha organismes a Indústria que funcionen, però els tenen a pa i aigua —Cidem, EPLICSA, Laboratori d'Assaig...—, a pa i aigua. Escolti, com podem fer política competitiva industrial si tenim a pa i aigua els mecanismes que funcionen?

Per tant, per totes aquestes raons —tindrem ocasió a la rèplica d'afegir-n'hi alguna més—, senyor conseller, nosaltres creiem que aquests pressupostos, simplement, el que fan és encobrir un model de política econòmica, en la qual vostès han triat, ja, uns socis determinats, que permetrà continuar aquesta via de privatització de Catalunya, acompanyada desgraciadament per centralització; una Catalunya que ja ha mostrat la seva fragilitat: gas, Endesa, Potasses, Tabacs de Filipines, Telefònica..., casos d'empreses catalanes, o que tenien implantació forta a Catalunya, que s'estan desplaçant als centres de poder o estratègics i logístics, cap a Madrid, i que, definitivament, consolidaria un model d'una Catalunya productiva per la banda de la indústria privada, però, en canvi, que els sectors estratègics de nova economia i de poder real es desplaçarien a Madrid, i això es fa amb el govern d'un partit nacionalista amb suport d'un altre partit nacionalista.

Per això, nosaltres direm «no» a aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Huguet. En rèplica, el conseller senyor Mas...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, bé, alguns comentaris que se m'ocorren després de la seva intervenció.

Vostè ha començat dient que Catalunya seguia sent un país de peatge; em sembla que ha començat dient això. Bé, és probable que vostè ho pensi i és probable que, en alguna mesura, sigui una mica veritat, però, en tot cas, ho deu ser una mica menys que abans —ho deu ser una mica menys que abans—, i ho és una mica menys que abans perquè, concretament, els peatges de les autopistes han tingut reduccions molt sensibles en aquests darrers mesos; alguns d'ells han baixat a la meitat i d'altres, simplement, s'han eliminat, i, amb això, alguna cosa hi podem haver tingut a veure, el Govern de la Generalitat, dic jo, no ho sé; per tant, «de peatge», no ho sé, però en tot cas menys, perquè amb els pactes que hi va haver amb l'anterior govern espanyol, encara que encara està en funcions, doncs, es va aconseguir tota una sèrie de millores, de reduccions significatives, que, bé, van en aquesta línia d'equilibrar, d'homogeneïtzar

una mica més la situació de Catalunya amb altres comunitats de l'Estat.

Vostè deia, també, en la seva intervenció, que tot el que és públic hauria de primar sobre el que és privat; em sembla que ho ha dit així: «Tot el que és públic ha de privar sobre el que és privat», i, acte seguit, ha dit que tenim massa funcionaris i massa compres de béns i serveis. Doncs, escolti'm, vostè acabi d'aclarir exactament què vol dir tot això, perquè, si el públic ha de primar sobre el privat, doncs, escolti, més funcionaris i més compres de béns i serveis públics, això no té volta de full, i, si no és així, doncs, aleshores en podem parlar. Però li posaré un exemple. Suposo que vostè —perquè l'he sentit altres vegades esmentar aquesta qüestió—, el que defensa és que tota l'escola que hi ha a Catalunya ha de ser pública. Doncs, escolti'm: això no té volta de full, tampoc; vol dir que hi ha mestres que han de passar a ser funcionaris i que no ho són; vol dir això, per tant, més funcionaris. Vostè està dient això; escolti'm, que és un model absolutament respectable —nosaltres no hi estem d'acord—, és un model absolutament respectable, però vol dir això, eh? —vol dir això—, vol dir que s'acaba la transferència via concerts educatius a l'escola tradicional catalana de fa moltíssims anys —moltíssims anys—, per una altra part amb un bon nivell de qualitat, i es substitueix tot això per escola pública, que, evidentment, és molt més cara —que, evidentment, és molt més cara; vol dir més funcionaris i més despesa corrent, que és exactament el que vostè diu que no hem de fer; vostè diu: «menys funcionaris i menys despesa corrent», i, aleshores, alimenta un discurs que ens porta a més funcionaris i més despesa corrent.

Escolti'm: no ho sé; jo crec que s'ha de ser conseqüent. Jo entenc molt bé que vostès defensin la primacia del que és públic sobre el que és privat, però, aleshores, han de ser conseqüents. El que no es pot fer, perquè això no val, és dir: «Més públic i menys privat, i menys funcionaris i menys despesa corrent»; això no lliga, i, menys, quan es parla de pressupostos, perquè al final, escolti, les misses són les que són i, per tant, no hi ha maquinetes per inventar-se els diners.

Un altre comentari al respecte, un altre comentari que em sembla que val la pena fer, independentment que —hi insisteixo— la seva posició és perfectament respectable, si fos coherent fins al final. Home, nosaltres no hi estem d'acord perquè entenem que, avui dia, pràcticament, tothom s'apunta a la col·laboració entre públic i privat, i com més millor —com més millor—, i, en aquest sentit, a nosaltres ens fa la impressió que vostès segueixen instal·lats en un discurs, diguem-ne, que està poc al dia, en aquest sentit; ens fa aquesta impressió, amb la insistència que, evidentment, la seva posició és perfectament defensable, tot i que jo demano que, a més a més de defensable, sigui absolutament coherent amb les conseqüències que té una posició d'aquestes.

Ens ha parlat, també, del tema de les caixes d'estalvi. Bé, escolti, jo el que li puc dir és que, a la Llei d'acompanyament, complim l'acord amb vostès —el complim—; per tant, no ens poden retreure res. Vostès ens van dir que volien modificar la Llei de caixes, vàrem estar negociant —vàrem estar negociant—, ens vàrem posar d'acord i ara traslladem aquell acord a aquesta Llei

d'acompanyament. Per tant, crec que el que vostès haurien de fer és dir: escolta, el Govern ha complert, el Govern ha fet honor al compromís amb Esquerra Republicana i, per tant, això, fil per randa, està exactament traslladat a la Llei d'acompanyament. Ja sé que vostès volen anar més enllà; simplement, el que dic és que tenim un acord i que nosaltres el complim –només dic això. Crec que, des d'aquest punt de vista, val la pena que se sàpiga, que això és d'aquesta manera.

Un altre tema que vostè ha esmentat, al qual jo també volia fer referència, és el tema de la immigració. Vostè deia que aquí pràcticament no s'està fent res i que s'hi troba a faltar un pla diguem-ne de preparació, per dir-ho així, de mesures per integrar la immigració. Home, no sé si, en el pressupost, taxativament, hi surt d'aquesta manera o no, però el que sí que és evident, i a més a més és públic, és que l'actual Govern –l'actual Govern– fa molt poques setmanes va aprovar la redacció, l'elaboració d'un nou pla, d'un nou pla interdepartamental per temes d'immigració, i dic «nou» perquè ja n'hi havia un de l'any 93. Per tant, escolti'm, no ens n'adonem ara, de tot això: l'any 93 ja es va fer un pla interdepartamental per temes d'immigració, i ara en fem un de nou, que és exactament el que vostè està reclamant, i és un nou pla que, evidentment, en el seu moment, tindrà les traduccions pressupostàries que caldrà incorporar-hi.

Feia també referència al tema de la morositat. Aquest és un discurs tradicional per part de vostès, però em temo que cada vegada està més lluny de la realitat, perquè, escolti, avui dia ja, pràcticament tothom, excepte vostè –jo diria que pràcticament tothom–, ens reconeix que la forma de pagar de la Generalitat de Catalunya és molt millor del que era. Això ens ho reconeix pràcticament tothom i, per tant, m'estranya que vostè segueixi instal·lat en aquesta teoria que tot això és un autèntic desastre, perquè és que arriba un moment que, quan tantes vegades es pinten els desastres i tantes vegades tenen tan poc a veure amb la realitat, al final, és que només s'ho creuran vostès mateixos, això, i no és veritat: la Generalitat de Catalunya, en aquests últims anys, ha fet una millora molt substancial del tema dels pagaments, dels terminis de pagament, en general, en tots els camps.

Potser sí, i potser vostè està mal fixat per això, potser sí que teníem situacions, en aquest sentit, històriques, que hem volgut resoldre. I aleshores ha sortit, diguem-ne, a la llum pública que es pagaven uns interessos per regularitzar unes determinades situacions, però això no vol dir que les coses estiguin pitjor; això vol dir que les coses van molt millor i que no només s'estan regularitzant situacions històriques que havien quedat allà, sinó que, a més a més –hi insisteixo–, s'està pagant d'una forma molt més ràpida en tots els terrenys; no en tots igual, però sí que en tots els terrenys hi ha hagut una millora molt clara en el sentit d'escurçar els terminis de pagament.

Dos comentaris finals sobre la seva intervenció. Per cert, que vostè ha esmentat la Fira de Barcelona, veig que el senyor Maragall ara no està present a la cambra, però de tota manera, encara que ell no hi estigui present, sàpiguen que no es pot explicar la història segons

li convé a un mateix, i tothom ha de saber que la Fira de Barcelona té uns responsables, els té, i aquests responsables són els que han de passar comptes. Escolti, no poden passar comptes els que no hi són, han de passar comptes els que hi són, i els comptes, ara, afortunadament, s'estan passant, jo crec que estem en una situació millor que no pas fa unes setmanes enrere, perquè s'encara el repte, s'encara el problema, i en aquest sentit jo crec que és bo que ara valorem el que té de positiu la situació, que ha de ser una situació de canvi, si volem que la Fira de Barcelona realment compleixi el paper que tots desitgem i, a més a més –en això estic plenament d'acord amb el que deia el senyor Maragall–, la Fira de Barcelona és capaç de complir aquest paper, i, per tant, si ho és, òbviament, hem de trobar una forma que permeti desencallar aquest procés de manca de definició que s'havia instal·lat actualment.

Ara, dit això, vostè parla de la pèrdua de pes econòmic de Catalunya, que és una teoria que està, diguem-ne, una mica instal·lada en l'ambient, perquè jo crec, sincerament, que s'està exagerant des d'aquest punt de vista. Li ho dic així de clar, perquè, si vostè mira les dades de funcionament de l'economia catalana, s'adonarà que, objectivament, a la realitat són unes dades molt bones, fins i tot millor que no pas les del conjunt espanyol, i molt millor que no pas moltes economies regionals europees. Això és així, i, escolti, això no es construeix sobre una economia dèbil. Això, necessàriament, necessita una economia amb una certa solidesa i amb una certa fortalesa.

Sí que és veritat que determinats camps de l'activitat econòmica tenen un procés de concentració, però no només a Madrid, senyor Huguet, a moltes altres capitals del món i a molts altres països del món passa exactament això. Grans empreses que havien estat multinacionals europees avui s'han ajuntat o estan subordinades a grans grups nord-americans, les grandíssimes empreses, que nosaltres no hem tingut mai. Aquest és un fenomen a nivell mundial, contra el qual nosaltres hem de lluitar tant com puguem, evidentment.

Jo crec que en aquests quatre anys hi haurà –i els ho dic així de clar, amb un to molt optimista– una inflexió en aquest sentit. Estic segur que Catalunya recuperarà terreny en aquesta línia d'iniciatives empresarials en el món de la nova economia, n'estic absolutament convençut, i algunes d'elles, a més a més, seran importants. Ara bé, tot i que s'hi ha de lluitar, el que no es pot fer és donar la impressió que la base econòmica de Catalunya, pel fet de descansar en una economia relativament tradicional, no és una base sòlida, perquè ho és. Molta de la nostra empresa tradicional està incorporant, en aquest moment, totes aquestes noves tecnologies i s'està convertint en una empresa fortament implantada internacionalment. Doncs, bé, això ho hem de valorar, entre altres coses perquè és la nostra principal riquesa com a país.

Vostè deia, també, que hem triat els acords –vostè deia– amb els conservadors. Miri: ja li ho he dit abans, al senyor Maragall; nosaltres no volem tancar la porta a ningú, no volem tancar la porta a ningú. No entenem la política formulada els uns contra els altres, i menys en aquest moment; això, fa un temps, podia tenir un cert

sentit, perquè podia tenir fins i tot un cert substrat social, però les coses evolucionen, i les coses, avui, estan d'una manera que jo crec que és un greu error presentar les coses en forma de blocs.

El que s'ha d'analitzar és quines són les actituds, les decisions i els fets de cadascú. I nosaltres, avui, hem presentat aquí un projecte de pressupostos, i això són fets, i sobre aquest Projecte de pressupostos ens hem de pronunciar en allò que tenen de bo i en allò que no tenen de tan bo. Vostè mateix abans –jo crec que una mica exageradament, si m'ho permet– deia que moltes de les coses que havíem pactat amb vostès estan en aquest pressupost. Doncs, això deu ser bo, i les hem pactades amb vostès, i al mateix temps podem pactar amb el Partit Popular altres coses. Per què no? Per què no?, si el Partit Popular ha tingut una actitud lleial en matèria pressupostària durant aquests últims quatre anys? Per què no ho hem de fer?

Jo em temo que, a vegades, són vostès els que intenten, diguem-ne, dividir les coses en blocs absolutament diferents, i jo crec que estem en una nova etapa de cultura política en la qual és molt probable que hi puguin haver acords més generals que no necessàriament passin per tancar les portes a ningú. I, en aquest sentit, vostès saben que les nostres portes, i també en matèria de negociació pressupostària –i els ho dic aquí en aquesta tribuna–, estan obertes, que es poden anar concretant en aquestes properes setmanes, perquè estic absolutament segur que, en canvi, el Partit Popular no tindrà aquesta mateixa actitud. No perquè puguem arribar a acords entre tots es tancarà necessàriament cap porta, perquè –hi insisteixo– crec que això forma part més d'actituds del passat que no pas d'actituds del futur.

I, finalment, un últim comentari amb relació al model de finançament. Vostè jutja l'actual model d'una forma molt crítica –ho ha jutjat aquí–, però jo crec que vostè comet un error, i és que es pensa que l'actual model només incorpora l'IRPF perquè és del que més es va parlar, perquè era el que més problemes causava a nivell del conjunt de l'Estat, però no és així, senyor Huguet. L'actual model de finançament, a més a més de l'IRPF, té altres coses, i, entre d'altres, en el model de finançament s'hi han incorporat revisions de valoracions de serveis que ja estaven traspassats, que avui formen part del nostre sistema, i que no ens pot discutir ningú, que ja ho tenim. Això també és model de finançament, perquè està ficat en el model de finançament. I això no són 6 o 9.000 milions de pessetes, senyor Huguet, això són més de 100.000 milions de pessetes cada any –més de 100.000 milions de pessetes cada any–, entre la policia, la revisió de serveis transferits, el millor acord del finançament de la sanitat. Tot això, que forma part del sistema de finançament, tot això és clarament millor que el que vostè deia. Tant com perquè en puguem estar satisfets? No, vostès ja saben quina és la nostra posició. Tant és així que en la comissió d'estudi que hi va haver en el Parlament de Catalunya en l'època passada vostès i nosaltres ens vàrem posar d'acord. Per tant, ja estem d'acord que tot això no és suficient, ni és suficientment just per a Catalunya. Ara, això no vol dir que tot el que tenim en aquest moment sigui un autèntic desastre –això tampoc

és veritat. El que tenim és substancialment millor –com abans he dit– que no pas el que teníem anteriorment, i no per aquestes xifres que vostè diu, sinó per xifres molt més importants.

Per cert, jo no he dit mai, no he dit mai –i ho vull aclarir una vegada més– que jo estigués d'acord amb la proposta del president de la Generalitat valenciana com un model de finançament ideal per a Catalunya, no ho he dit mai, ni és el que nosaltres volem. Nosaltres hem defensat el que vostès saben, que és el pacte fiscal. El que sí he dit –i ho reitero– és que la proposta del president Zaplana va en la línia del que nosaltres demanàvem. I, per tant, allò que va en la línia del que un demana, el que no es pot fer és rebutjar-ho d'entrada, el que no es pot fer és rebutjar-ho d'entrada, i, en aquest sentit, pot ser una base de partida per a futures negociacions, però de cap manera és un model que nosaltres considerariem definitiu per a Catalunya.

Bé, jo crec que amb això contesto, bàsicament, els punts que vostè plantejava, i acabo en la mateixa línia que li deia ara últimament. Jo crec que en algunes matèries molt importants de cara a aquests propers anys hi ha el suficient grau de coincidència perquè vostès i nosaltres puguem arribar a algun tipus d'acords, però –hi insisteixo molt– sense que això signifiqui –i el pressupost hauria de ser un exemple en aquest sentit– haver de tancar les portes a ningú que demostrï una actitud positiva de cara a les iniciatives del Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller d'Economia i Finances. Té la paraula l'illustre senyor Josep Huguet, per deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Intentaré anar contestant una per una les seves apreciacions.

Públic i privat. Escolti, nosaltres estem per prioritzar els serveis públics, i ho diem clarament, tot i que «públic», avui dia, no necessàriament vol dir estatal. Hi ha el tercer sector, el sector de l'economia social, cooperativisme, ONG, entitats sense finalitat de lucre, que perfectament poden gestionar parts del que abans era sector estatal. Per tant, no em faci dir el que no he dit.

Volem més funcionaris motivats i menys buròcrates desmotivats, i potser menys alts càrrecs; aquesta és una piràmide en la qual cada cop creix més la part dels càrrecs. Possiblement, sobren funcionaris en alguna banda i en falten en l'altra: falten funcionaris en algunes zones d'ensenyament, en algunes àrees de sanitat i, segurament, en sobren en alguns d'aquells instituts que dèiem abans, «pantalla», que són per vendre només, per fer coses que podria fer la universitat perfectament, i no hi ha necessitat de crear més botiguetes per fer aquestes funcions. Per tant, pot haver-hi una recol·locació de funcionaris. Estem parlant d'això.

Però estem parlant d'una altra cosa, senyor Mas. No fem aquí..., no siguem més papistes que el papa, perquè en zones industrials i avançades com el País Basc o el País Valencià, en aquests moments, el sector públic, és

a dir, el conjunt del pressupost públic significa –i no estem parlant, per tant, d'Andalusia, eh?, que és una altra història; estem parlant del País Basc, el País Valencià i Navarra–, el sector públic significa, en el cas del País Basc, el 15% del PIB; Navarra, el 20% del PIB, i el País Valencià, un 13, 13-14% del PIB. Sap quin és el nostre? El 10, si fem el consolidat una mica més. És a la cua de les comunitats autònomes d'igualtat de competències quant a pes del sector públic amb relació al PIB.

Si això és anorèxia, senyor Mas, això ja no és no tenir estat, això és no tenir un mínim de dimensió en l'Administració per poder intervenir precisament en les necessitats dels ciutadans, una Administració anorèctica en comparació amb comunitats autònomes similars. Estem parlant d'això, senyor Mas. Fixi's que encara hi ha uns punts per créixer i no superar els nivells del País Valencià i el País Basc quant a dimensió del sector públic. Primera qüestió.

Segona qüestió. Vostè ha dit, amb relació al peatge... Escolti, preguntí al país a veure si la gent té la sensació que estem en un país de peatge o no. Li asseguro que això, en les enquestes d'opinió, és un dels temes que surt més. Hem fet avenços? Sí, avenços que s'han aconseguit gràcies a la mobilització –que ho hem de dir, qui no plora no mama–, és a dir, les mobilitzacions de Tarragona, les mobilitzacions d'Esquerra Republicana davant les taquilles de peatge han aconseguit el que semblava impossible: crear un fons de rescat. Escolti, fa un any, no es podia parlar de fons de rescat; ara ja tenim en vies de marxa cap a Madrid una llei de fons de rescat. Doncs, endavant les atxes, i així continuarem, però qui tiba el carro hem estat nosaltres i el poble, no vostès; vostès han anat a remolc.

Tercera qüestió: les caixes. D'acord, vostès han complert l'acord, és evident, però nosaltres volem anar més enllà. Creiem que en l'actual situació no hi ha garanties de blindatge suficient perquè no ens vingui alguna sorpresa, i la sorpresa podria ser privatització, i privatització ja sabem que a Catalunya vol dir centralització, és a dir, fuga de punts de decisió.

Per tant, jo crec que amb l'actual llei a la mà i amb el nivell d'intervenció política que fan vostès no hi ha garanties suficients que no se'ns escapi de les mans aquest sector estratègic, i per això nosaltres volem anar més enllà encara, i continuem anant-hi.

L'altra qüestió: immigració. Vostè treu uns plans des del 93, però uns plans absolutament inconcrets, tan transversals que se'n perd les partides, no sabem exactament on hi ha la partida destinada. Per tant, o concretem una mica més o continuarem venent fum en el tema de la immigració, que és cabdal. Morositat: ha millorat, d'acord, però encara es pot millorar una mica més; home, ens toca dir que s'ha de millorar més. D'acord, han millorat en aquest tema; d'acord.

I poder econòmic: la Fira. Escolti, és evident que Catalunya continua tenint un pes industrial fortíssim i que la indústria ha sigut la clau, amb la seva internacionalització i exportació, en aquests anys de la tirada endavant del PIB, és evident –és evident. Estem parlant d'una altra cosa, estem parlant que els sectors estratè-

gics de nova economia i els sectors regulats o de concessió, que, curiosament, són els que des d'Espanya han aconseguit crear les grans empreses a partir de sectors regulats o públics; o sigui, el capitalisme espanyol ha sigut incapaç de generar autònomament empreses potents i ha hagut de tirar mà de la caixa de l'Estat, és a dir, dels nostres impostos –empresa pública privatitzada–; el problema és que aquests sectors clau se'n van a Madrid, i aquests sectors arrosseguen la gerència, el control, la tecnologia, l'assessorament, és a dir, llocs de treball per la banda alta i les grans decisions estratègiques. Aquest és el problema.

Podem acabar convertint-nos, efectivament –com deia una exposició de fa uns anys–, en la fàbrica d'Espanya, però avui dia l'important no és tenir la fàbrica, sinó la gerència. I aquest és el problema. Endesa –tornem a Endesa–: 42% del consum, Catalunya; 40% del consum, Andalusia; centre, Madrid. 700 llocs de treball per la banda alta: assessorament, enginyers, economistes, tecnologia, subministrar sobre fons en fundacions, i, per tant, indirectament, invertir en recerca... Això, Madrid.

A Euskadi han seguit una altra política, senyor Mas, ja ho sap vostè: Euskatel, Euskadi Gas, etcètera. Aquí, no; aquí, hem col·locat gent, amics, coneguts, a consells d'administració, i ja hem complert. Cap a Madrid falta gent. Per tant, això és important, i això... Evidentment que, amb la globalització, hi ha una part que és inevitable que s'escapi, però ja m'agradaria ser a Dinamarca, a mi; ja m'agradaria enfrontar la globalització des del poder que té Dinamarca, amb cinc milions d'habitants. Li asseguro que en sortiríem bastant beneficiats, d'enfrontar la globalització des del poder de Dinamarca; no és el cas; per tant, fem, almenys intentem evitar que s'acabi de produir aquesta fugida.

I, finalment, vostè diu que nosaltres proposem una política frontista, de bloc. I no és veritat. Són vostès, que trien la política de bloc. Sí, sí, senyor Mas, perquè, si una alternativa hi ha que no és de bloc, és la que hem posat sobre la taula nosaltres: gran acord majoritari de les principals forces de tradició democràtica de la cambrà... Tradició d'abans del franquisme, vull dir. (*Remor de veus i rialles.*) Ara: democràtics ho som tots, tots sou democràtics, és evident, és evident; jo no poso en qüestió això. Dic «de tradició» d'abans del franquisme. És igual. (*Remor de veus.*) Forces majoritàries de l'esquerra, i també, doncs, nosaltres mateixos, com a Esquerra Republicana, un tripartit que tindria un 80% de suport parlamentari, i que, de fet, farien inviables els dos fronts possibles únics que hi ha. Hi ha dos fronts possibles; vostè n'ha triat un: el front dreta-esquerra –n'ha triat un–, que és aquest, o l'altre front, que és el model basc, que és front nacionalisme català - nacionalisme espanyol, que també seria dolent. L'única sortida que trenca el model de bloc és la nostra proposta. Vostès han triat el model de front; siguin conseqüents.

I, finalment, últim punt: finançament. En finançament, és evident que vam pactar aquí uns acords dels quals no em desentenc en absolut: bilateralitat, pacte fiscal... Del que es tracta és que vostès compleixin l'acord, també, amb relació als seus socis. És a dir, el «sí» a la inversió del senyor Aznar, mirat, vinculat a una pregunta

que és: «Tindrà el finançament de Catalunya una sortida bilateral o no la tindrà?» És a dir, si vostès estan fent política a Madrid per decidir el model de finançament, vostès haurien de ser coherents. No un pacte amb Esquerra: això és un acord parlamentari d'una comissió d'estudi d'aquí i, per tant, haurien de ser coherents amb aquesta Comissió d'Estudi. Ja sabem que no és vinculant, però moralment, almenys, sí. Per tant, l'interrogant que hi ha sobre la taula, en aquests moments, és si vostès seran conseqüents amb les conclusions d'aquest model..., amb les conclusions dels estudiosos, que jo..., és veritat, vostè és el primer conseller que ha apostat per aquest model, però, ara, sigui conseqüent, acabi, remati la jugada. Jo vaig estar barallant-me, aquí, amb el senyor Macià Alavedra, i la primera vegada amb vostè, que el model era un desastre. Finalment, van optar que sí, que, efectivament, era un desastre. Van començar a sortir els números, van dir: «Teniu raó, els estudiosos ho diuen.» Doncs, bé, ara siguem coherents, no tornem endarrere! No tornem al model del «cafè per a tothom»; ens hi posaran una mica de sacarina, i ja està! I per això vostès ara tenen aquesta oportunitat, tenen aquesta oportunitat de definir, davant del seu soci de Madrid, a veure si realment apliquen les conseqüències, les conclusions de l'acord de finançament del Parlament, que passen per la bilateralitat, passen per l'aplicació de l'Estatut, o no. I, per tant, això ho sabrem, suposo, d'aquí a uns dies.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda d'avui.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors diputats, prego que prenguin possessió del seu escó, el corresponent a cadascú.

Per posicionar-se en les diverses esmenes a la totalitat, té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, per vint minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, honorable conse-

ller d'Economia i Finances, ens trobem davant d'un dels quatre debats, o del primer dels debats que es puguin substanciar dins la sisena legislatura sobre el Projecte de llei de pressupostos. I, en aquesta primera fase, la d'avui, el de les esmenes a la totalitat que ens han presentat tres grups de la cambra, grups que sumen 67 dels 135 diputats presents en aquesta cambra. Grups que, des del nostre punt de vista –hi insisteixo: des del nostre punt de vista–, ni en solitari ni conjuntament, són una alternativa real avui, a Catalunya. Uns pressupostos per al 2000, quan ja han transcorregut 103 dies de l'any de referència. Un pressupost que, en el cas de concloure tots els seus tràmits parlamentaris, li restarà més de mig any per tirar endavant les seves actuacions, els seus programes i els seus objectius.

Però, en tot cas, creiem convenient analitzar-lo i posicionar-nos després de la seva presentació, i també dels diferents posicionaments dels grups que hem presentat esmenes a la totalitat al llarg del matí.

El pressupost per al 2000 ha de marcar l'inici d'una nova etapa, ha de tindre nous referents i ha de perseguir objectius i reptes de competitivitat, competitivitat a què, després, més endavant m'hi referiré. Una nova etapa coincident amb l'inici de legislatures, tant a Catalunya, encara que ja han transcorregut uns mesos, com al conjunt d'Espanya. Un pressupost en què podem treballar no solament amb les dades comparatives del pressupost de 1999, sinó amb la liquidació d'aquest. Un pressupost que, més que pressuposar, s'ajusti molt més a la realitat, i quan dic «a la realitat» és en comparació amb les dades de liquidació del 99.

Pressupost en què, des del Grup Popular, entenem que són vàlides les propostes no solament que avui debatem, sinó totes aquelles que en els nostres últims discursos hem posat de manifest i a les quals vull fer un seguit de referències: l'estalvi dirigit a la inversió productiva; garantir les polítiques de benestar; la càrrega tributària; la llavors, en el seu moment, entrada dins la primera velocitat de la Unió Econòmica i Monetària; la captació de la inversió estrangera; la capacitat normativa i les seves possibilitats amb el pacte de finançament de les comunitats autònomes; els sectors productius; l'eficàcia en la gestió i execució pressupostària; la necessitat de liberalització de sòl; l'ocupació, la política de rebaixa de peatges; l'euro; el repte de les noves tecnologies; els desequilibris del nostre territori; l'ordenació territorial; el medi ambient, i, en especial, en aquest, pel que fa a la gestió de l'aigua i els residus; les bosses de pobresa, i, finalment, també l'Agenda 2000.

Polítiques que, allà on s'han aplicat, han produït creixements amb unes bases sòlides, i també em refereixo a on s'han aplicat aquestes polítiques: en comunitats autònomes governades pel Partit Popular i també en el Govern d'Espanya. Unes bases sòlides per continuar pensant en uns objectius, com són la plena ocupació, i no solament el manteniment, sinó la millora de les polítiques de benestar.

Però, en la nostra recent història, hem assistit també –i em refereixo a finals dels vuitanta– a creixements importants. Aquells, a diferència dels d'ara, estaven marcats per elevadíssims tipus d'interès, de taxes

d'inflació i de desorbitats dèficits públics. En definitiva, un període amb creixement, però marcat pel cofoisme i per la falta de visió de futur.

Un pressupost, el pressupost és el que marca les polítiques amb les seves dotacions econòmiques, però és el debat polític que ha de servir per a fer front a les errades i entrebancs del passat –i n'hi ha hagut–, per afrontar el present i per orientar-nos a un futur que, també a Catalunya, vindrà marcat per 137 milions de persones que esperen integrar-se dins la Unió Europea, amb totes les conseqüències negatives i positives que això suposarà.

Com hauran pogut escoltar, en les meves primeres paraules he fet més d'una referència a la gestió, i també se n'ha parlat al llarg d'aquest matí, de la gestió. Les prioritats –i un pressupost marca i ha de marcar prioritats– poden, per si, crear expectatives i confiança, fins i tot poden arribar a crear credibilitat, però el que crea credibilitat i, a la vegada, legitimitat és la gestió. I vostès, el Govern, gestionen, tal com ho tenen encomanat, i ens hem de preguntar, i en aquest debat de pressupostos també n'hem de parlar, com han gestionat.

L'any 1999, s'han produït modificacions pressupostàries per 340.000 milions de pessetes, i, d'entre aquestes, en el capítol 2, la despesa corrent s'ha arribat a incrementar fins al 32%. I estic d'acord amb algunes de les afirmacions que vostè ha fet aquest matí: hi ha polítiques de manteniment que, evidentment, fan un increment de la despesa. Però hi ha una part d'aquesta despesa que podríem dir, en el capítol 2, improductiva. Increment generalitzat amb una excepció: la pèrdua en la inversió prevista en un 13%, xifra que, en termes absoluts, representa 15.000 milions de pessetes menys d'inversió respecte al pressupostat l'any 1999.

I això es tradueix que, altre cop, perdem competitivitat. La inversió pública és peça bàsica d'aquesta, però aquest fet, fins i tot si fos de forma aïllada, és a dir, solament l'any 99, es podria arribar a compensar. El que ja no es pot compensar és quan aquesta ha estat la tònica des de l'any 95 fins a l'any 99.

Resumint, s'ha deixat d'invertir 65.000 milions de pessetes del que estava pressupostat en el període 95-99. I què suposen 65.000 milions de pessetes? Doncs, més del 80% del que va costar l'Eix Transversal de Catalunya, o dues vegades la inversió prevista en el tramvia del Baix Llobregat, o més del total dels diners que l'Estat ha d'invertir en obres de regadiu, com és el canal Segarra-Garrigues. Això són 65.000 milions de pessetes.

Aspectes com aquest, les modificacions pressupostàries i el que ha succeït i succeeix en la despesa corrent i en la inversió, no són fets aïllats. Hi ha problemes amb les dotacions de material dels Mossos d'Esquadra en les comarques del Pirineu. Hi continuen havent centenars de barracons a Catalunya, i sabem que hi ha un esforç important, que s'està fent un esforç important, però hi continuen havent centenars de barracons on milers de nenes i nens, de noies i nois cursen estudis.

No s'aprofita la totalitat dels recursos que arriben de la Unió Europea pel que fa referència a aspectes agraris,

i, més concretament, a aspectes de caire agroambiental. Hi ha retards en els pagaments, i s'ha millorat molt –ja s'hi ha fet referència aquest matí–, però hi ha retards en els pagaments a pagesos, a entitats col·laboradores, a proveïdors, i també a creditors.

Hi ha una preocupació en la societat pel que pugui esdevindre amb els més de 22.000 milions de pessetes que s'han gestionat per als fons de formació ocupacional, pel que és pensar en la plena ocupació. El nou pla de jutjats de Catalunya no passa de ser un pla. Altre cop tornem –i ho hem escoltat aquest matí una altra vegada– al pla de jutjats. Hi ha sectors productius que no solament han de fer front a la competència i a la competitivitat internes, sinó que, a la vegada, tenen greuges comparatius amb d'altres comunitats autònomes que els ajuden i els protegeixen molt més. Continua instal·lat un cert clientelisme en aspectes de caràcter social i hem fracassat en la gestió dels plans de gestió de residus municipals.

Són solament alguns apunts de gestió, no pas tots, i són temes que fa que es tingui més o menys credibilitat.

El pressupost del 2000, tal com ja he dit, ha de marcar l'inici d'una nova etapa. Es gestiona en el conjunt del pressupost consolidat més de 2,3 bilions de pessetes i més del 60% prové de l'Administració central i de la Seguretat Social. Es gestionen quinze departaments, s'arriba a 23 seccions pressupostàries, a més del Servei Català de la Salut, de les entitats gestores de la Seguretat Social, de 26 organismes autònoms, de 24 entitats de dret públic i de 19 societats anònimes. I tot això, es miri per on es miri, és poder polític i poder econòmic.

Però, en aquesta nova etapa, Catalunya ha de tindre i tindrà més poder polític i més poder econòmic. I es pot dir d'una altra manera, però no es pot dir més clar. Podem tindre, podríem tenir i tindrem, perquè així ho creiem, més competències. Podem tindre, i tindrem, perquè així també ho creiem, més diners, però, en tot cas, amb un sistema de finançament que, degudament negociat, pactat i acordat, pugui millorar l'atur.

I tot això es pot reclamar des de diferents posicionaments, però de ben segur es necessita un mínim de condicionants: l'estabilitat i la governabilitat; ser exemple de gestió, de rigor i d'eficàcia, i que els interlocutors tinguin un marc propici per a poder actuar. Un inici de legislatura, una majoria minoritària, un pressupost que no anirà més enllà de sis mesos en la seva pràctica i unes necessitats de millora en la gestió. Però un compromís amb la societat, amb l'estabilitat i la governabilitat, unes possibilitats de creixement, d'assolir nous reptes, de millora de les condicions de vida de tots els catalans, unes condicions que en el pressupost que se'ns ha presentat s'han i hem de reflectir.

Però, també, quines són les destinacions dels més de 80.000 milions d'ingressos de l'Estat respecte a l'any 99, com s'actua en la capacitat normativa, com es gestionen competències, com es desenvolupen programes i objectius. I, per què no dir-ho?, com pot el Partit Popular incidir en noves polítiques, unes polítiques que s'ha demostrat i es demostra que són vàlides, i que ens ha portat a negociar en una primera fase, i abans de la presentació dels pressupostos per part del Govern?

Més, quan enfront observem plantejaments d'aïllament, de reivindicació estèril, de polítiques que no s'adapten, de polítiques que ja han demostrat els seus mals resultats; en definitiva, de polítiques fracassades irrealistes, oportunistes i, en molts casos, interessades.

Una negociació en què vàrem haver d'observar diferents aspectes, però també en alguns calia incidir-hi, i a alguns s'hi ha fet referència ja aquest matí: des d'un pressupost amb una base de la liquidació del 99, fins a la congelació d'impostos i taxes, fins i tot també la de l'aigua; un plantejament perquè la reducció del dèficit fos superior al 25% inicialment plantejat; desenvolupar acords subscrits en el debat de legislatura entre el Partit Popular i Convergència i Unió, com són la creació de places d'escola bressol, de places de residència geriàtrica; la creació d'un fons per al petit i mitjà comerç; l'ampliació del xec escolar, que, en el seu moment, ja vam plantejar des del Grup Popular en el tram de les famílies amb fills d'un a dos anys; fixar una xifra màxima per a l'endeutament net; l'increment per a universitats, especialment per a l'equilibri entre tot el conjunt d'aquestes del que és la despesa inversió per alumne; l'increment en el Departament d'Ensenyament per a regularitzar el finançament dels centres concertats, per continuar amb el desplegament de la LOGSE, i per a inversions en nous centres; l'increment, també, addicional –i també s'hi ha fet referència al llarg del matí–, a sumar als 32.000 milions de pessetes més d'aportació per part de l'Estat per tal de millorar i consolidar el sistema sanitari amb els últims acords que es van produir també per a aquest aspecte; l'increment de les partides per a fons de formació ocupacional i el compromís de treballar en un text per tal d'adaptar-hi aquelles esmenes de caràcter territorial i sectorial –que després hi farà alguna menció– per tal de millorar l'equilibri territorial de casa nostra.

Estem parlant d'una influència, que no d'un augment, d'una revisió de partides i d'un reajustament que nosaltres vam calcular al voltant dels 90.000 milions de pessetes, fruit d'aquest conjunt d'aportacions del Partit Popular amb una negociació prèvia amb vostès, amb el Govern de la Generalitat.

Catalunya ha de ser líder i ha de ser la gran locomotora d'Espanya, ha de liderar el creixement; i s'hi han fet referències avui aquí, d'un creixement del 4%, però hem d'aturar i donar la volta a dades com les de l'agricultura, amb un decreixement –l'any 99– del 3,5%. Aquest nou mil·lenni, se'ns obren possibilitats en grans mercats internacionals que marquen, en aquest moment, signes de recuperació, com és el mercat llatino-americà i els països de l'Est. Però, aquest liderat, el podem assolir si som capaços d'articular les nostres polítiques cap a la plena ocupació. Les xifres registrades per l'Inem, i també per l'enquesta de la població activa, han fet un gran descens en els últims anys, i hi ha algunes comarques –i algunes comarques, principalment, de les terres de Lleida– on es pot ja començar a parlar de la plena ocupació. Aconseguir la plena ocupació és un gran repte, però és un repte que va lligat amb tot el teixit empresarial i industrial de Catalunya, on hem d'estar expectants amb algunes dades, com les de la inversió estrangera, i m'hi referiré. Del total de la

inversió estrangera del conjunt d'Espanya representem poc més del 22%, però la nostra variació interanual ha caigut prop del 13%, mentre que en el conjunt de l'Estat espanyol l'increment ha estat superior al 23%. I els motius són diversos, però n'hi ha alguns: l'augment dels preus a Catalunya ha passat de l'1,8% interanual al 3,5% interanual. És per això que, en les polítiques a què abans he fet referència i a què havíem fet referència en d'altres debats, també de pressupostos, s'ha d'actuar ràpidament en alguna d'elles, com són polítiques marcades i han d'anar dirigides a una liberalització, entre d'altres, de l'oferta del sòl, on hem d'adaptar la nostra legislació en el termini més breu possible.

En el pressupost que se'ns ha presentat, tant en la seva classificació orgànica i pressupostària, ja s'ha fet referència al llarg del matí –i no ho repetiré– als increments de la despesa, dels ingressos, dels ingressos als departaments, també als increments en els departaments, però creiem que cal estar expectant, i serà necessari millorar algunes inversions sobre el territori, malgrat que la inversió real s'incrementi prop de l'11%, o l'11%, i les transferències de capital prop del 31%. Fet destacable és que es pugui complir la rebaixa en més de 8 punts del capítol d'interessos i que s'aturin els increments –és a dir, les modificacions– en la despesa corrent i, sobretot, en aquella despesa –que abans hi he fet referència dins del capítol 2–, despesa improductiva. Tot aquest conjunt de macroxifres –en les quals no farà més incidència– que s'han produït al llarg del dia d'avui, no treu que, des del Grup Popular, creiem que, dins el tràmit parlamentari, s'ha d'incidir en alguns aspectes concrets, que agruparia en cinc grans blocs, com són: mesures de caire organitzatiu, l'economia productiva, actuacions i polítiques sobre el territori, polítiques culturals i mesures socials.

Dins de les mesures de caire organitzatiu, hem de fer una aposta, tal com vam fer l'anterior legislatura, per començar a integrar o a fusionar empreses, organismes autònoms; ho vam fer amb l'Agència Catalana de l'Aigua, integrant la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües; es va fer, a proposta del Grup Popular, entre la Direcció General del Medi Natural i de Patrimoni Natural; els plantejem una nova fusió entre GISA i Regsa, entre Gestió i Infraestructura, Societat Anònima, i Regs de Catalunya, SA. Però també les de caràcter intern, com són els pagaments que es vehiculen entre departaments, i fico un exemple d'aquells ajuts, alguns de la Unió Europea, que es van passant –per dir-ho d'alguna manera– la pilota entre Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Departament d'Economia i Finances. I és al que abans li feia referència, conseller: això provoca retards en els pagaments per una excessiva burocràcia interna. I, dins d'aquestes mesures, l'agilització per tal de cercar un consens prou ampli –ja anunciat i en què vostès ja han començat a treballar– del nostre model territorial, on no hem de confondre debat, recerca de consens amb oportunitat, dilatació en el temps i manca de diligència.

Un segon bloc, marcat per la incidència de la nostra economia productiva, on els reptes de la globalització de mercats i de noves tecnologies han de possibilitar a Catalunya un increment, conseller, de recursos pel que

fa a la recerca i al desenvolupament. Un desenvolupament industrial que no ha d'enfrontar-se amb la sostenibilitat; i és per això que cal prendre decisions per a les energies renovables com l'eòlica, però també per la millora de la nostra xarxa elèctrica. I els demanem que compleixin i facin complir els acords entre el Departament d'Indústria i FECSA - Enher. No podem deixar de banda, tampoc, dins l'economia productiva, l'agricultura i la ramaderia, garants de la presència en el territori i garants del medi ambient, i amb reptes tan importants com els de l'Agenda 2000; reptes que, des del Govern de la Generalitat, s'han de cofinançar amb mesures de caire i de caràcter agroambiental, però també amb polítiques decidides de sanejament animal i vegetal i plans de reestructuració de cooperatives que, en més d'una ocasió –i no voldríem que fos així en el futur–, han servit de salvavides. I, finalment, davant la imminent entrada de l'euro, creiem que hi hem de continuar apostant decididament, però han d'avaluar, ja, possibles conseqüències de la mateixa entrada i dissenyar la teràpia que cal utilitzar.

Un tercer bloc de prioritats, les volem emmarcar en les polítiques sobre el territori; la necessitat de crear un pacte local on tenim, tots plegats, experiències –les del Govern d'Espanya, les del Partit Popular– amb èxits més que contrastats. Un pacte local, el que vostès han de proposar, on no solament es concreti finançament per als municipis, sinó que també ha d'abastar possibles competències i que, a més, ha d'abastar els consells comarcals perquè deixin de ser unes administracions de caire finalista, polititzades i mancades de recursos. Apliquin, conseller, la seva medicina, que vostès tant reclamen per als seus mals. Un territori que té mancances en la política inversora, com són els plans comarcals de muntanya, la gran quantitat de punts negres en la xarxa de carreteres i el desacord permanent entre administracions, i em refereixo al traspass de carreteres entre les diputacions, de les diputacions a la Generalitat, o cercar fórmules perquè l'Estat inverteixi en carreteres que avui no són de la seva titularitat. No ens podem permetre el luxe de deixar passar una inversió anunciada, dins el Pla d'infraestructures presentat per l'Estat, de més de mig bilió de pessetes en el període 2000-2006, amb actuacions en 700 quilòmetres de carreteres, algunes d'aquestes carreteres de competència de la Generalitat. Més, quan aquest any es començaran a visualitzar obres com són el tren d'alta velocitat dins el territori de Catalunya.

Catalunya no ha de permetre mai més estar castigada en la inversió; un càstig que va haver de suportar per part d'aquells que promulgaven autopistes, perquè les autopistes eren antidemocràtiques –i, per si no queda clar, em refereixo al PSOE amb la connivència del PSC–; els privilegis eren pagar per circular, però el Govern de la Generalitat, conseller, ha de donar un pas endavant en la rebaixa dels peatges de les autopistes de la seva concessió. I, finalment, en l'àmbit d'actuacions sobre el territori, s'han de complir les resolucions d'aquest Parlament pel que fa a la prevenció i extinció d'incendis; ens preocupa quan –per decret de reorganització del Govern– s'assignen les tasques de prevenció i extinció al Departament d'Interior. I, quan després analitzem els pressupostos, veiem solament dues partides que sumen

109 milions de pessetes, encaminades a les assegurances i foment de les associacions de defensa forestal. Recordem el principi, la màxima a què tots plegats hem fet referència: «Els focs de l'estiu s'apaguen a l'hivern»; el 60% del nostre territori és massa forestal, i les actuacions després de fets consumats han estat i són cares i tràgiques.

El quart bloc on el Grup Popular vol incidir és la necessitat de potenciar la nostra riquesa cultural, i dins d'aquesta, la pluralitat lingüística, no solament amb el català i el castellà, sinó també amb l'aranès. Pluralitat que, dins de Catalunya, no solament es manifesta amb les diferents llengües, sinó també amb les diferents tradicions. Una cultura que conservi la diversitat del conjunt arquitectònic, històric, de centenars de municipis, i on el Govern de la Generalitat ha d'actuar. Una política cultural que es tradueixi, també, als mitjans de comunicació que depenen de la Generalitat de Catalunya i que ha de reflectir la plural realitat del nostre país. Cultura també és ensenyament, i abans ja he fet referència a augmentar el nombre d'actuacions en els centres escolars per complir els acords que vàrem signar, per tal de crear places d'escola-bressol, però també per millorar el finançament mitjançant els municipis que ja disposen d'escoles-bressol municipals. I cultura també és esport, i, dins d'aquest, la importància d'invertir molt més en l'esport de base i no solament centrar-se, que també, en centres d'alt rendiment esportiu.

I, finalment, aquests aspectes de caràcter social on no podem deixar de pensar ni d'invertir: en malalties que anys enrere no es plantejaven, com són la sida, com és que s'ha de continuar amb la lluita contra la drogodependència i d'altres, com l'Alzheimer. La nostra societat ja no pot pensar a mantenir –i ho he dit abans–, sinó que hem de millorar les situacions, com la gran quantitat, encara, de barreres arquitectòniques existents, el gran nombre de famílies que tenen malalts crònics a les seves cases i les bosses de pobresa existents a Catalunya, on, des d'organismes tan respectuosos com Càritas, es posen de manifest, dia a dia, situacions preocupants. Però també cal que s'incrementin gradualment els ajuts a les famílies amb nous fills. I, finalment, hem de pensar en les actuacions que amb totes les administracions –insisteixo, amb totes les administracions– hem i haurem de fer front en el futur, i que també exigeixen dotacions econòmiques, com és la integració d'immigrants i la lluita contra el racisme i la xenofòbia en una societat, la nostra, que s'ha caracteritzat i es caracteritza com a acollidora i plural.

Finalment –i vaig acabant, senyor president–, tots els esforços per aconseguir la plena ocupació seran pocs, però també tot increment en plans com els de riscos laborals seran pocs. I no hem de deixar de banda les polítiques –que han de ser molt més decidides– per a les cooperatives, les societats anònimes laborals i l'autoempresa. Catalunya té avui unes possibilitats que hem de poder explotar; depèn, en part, de vostès, el Govern, per tal d'assumir compromisos. I és per això que des del Grup Popular hem volgut i volem incidir en aquests pressupostos amb l'afany d'aconseguir el millor per als catalans, i, conseqüents amb els acords inicials –i suposem i esperem que futurs, ja no tant pel

Govern de la Generalitat o pel Partit Popular, pel Grup Popular, sinó per l'interès de tota la ciutadania de Catalunya—, avui votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades als diferents Grups de la cambra, així com, conseqüents amb aquest posicionament, ho farem, també, votant en contra de les diferents esmenes parcials a la totalitat que se substanciaran, posteriors, en aquest debat. Encara que ens reservem, senyor president, intervenir per posicionar-nos en alguna de les esmenes que s'han presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torn de rèplica per part del senyor conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Fabregat, jo, en primer lloc, voldria agrair al Grup que vostè representa un parell de coses. La primera és que no hagin presentat esmenes a la totalitat, i la segona és que vostès anunciïn ja des d'ara que rebutjaran les que s'han presentat. Jo els ho agraeixo, perquè aquesta és una actitud responsable amb l'estabilitat política de Catalunya i és una actitud que enllaça amb el suport que vostès han estat donant, durant quatre anys seguits, a la política pressupostària del Govern de la Generalitat, que, per altra part, no canvia d'una manera substancial, ni molt menys. De fet, jo ho he dit moltes vegades: els pressupostos de l'any 2000, en part, són una continuïtat dels pressupostos d'aquests anys anteriors i, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, podríem dir que formen part d'un cos d'actuació pressupostària en el qual, lògicament, vostès, entenc que es poden sentir còmodes, entre altres coses, per això que deia abans, no?: perquè vostès hi han estat donant suport durant els últims anys.

Vostè deia una cosa que és veritat —jo també l'he dita en la meva intervenció inicial—, que és que els pressupostos d'aquest any 2000 s'han d'ajustar molt més a la realitat donat que estan fets sobre la base, coneguda, de la liquidació de l'any 99. Aquest és un tema que vostès i nosaltres vàrem estar comentant i que, per tant, doncs, bé, és com és i, en aquest sentit, jo crec que això permet diguem-ne afinar molt més, ajustar molt més el que és la previsió pressupostària de l'any 2000.

Vostè feia també esment de la liquidació de l'any anterior, que hi han hagut moltes modificacions pressupostàries a l'alça. Jo els voldria aclarir una vegada més que, tot i que això en algun cas molt concret pot ser cert, en línies generals, les modificacions pressupostàries a l'alça que es produeixen vénen com a conseqüència de generacions d'ingressos que es produeixen durant l'any i que, per tant, doncs, o no són coneguts al començament de l'exercici o, simplement, com que els rebem d'altres administracions públiques, nosaltres no els pressupostem en la seva totalitat i, a mesura que van arribant aquests nous ingressos, es van generant noves despeses. Això, lògicament, comporta aquestes modificacions a l'alça en el moment de la liquidació del

pressupost, però, de fet..., potser estèticament no queda del tot bé —ja ho entenc—, però, de fet, no treu res, perquè no és que ens inventem cap pesseta nova, és que es generen pessetes noves, es generen recursos nous i després s'apliquen a les despeses finalistes per a les quals es generen aquests recursos.

Li posaré dos exemples que vostès, per altra part, coneixen molt bé, i que es repeteixen aquest any 2000, que són, concretament, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i el Departament de Treball. Vostès saben que entre el pressupost que es presenta al Parlament i el pressupost que finalment es liquida, com a conseqüència dels fons que vénen d'Europa, hi ha unes diferències molt notables, no? I això ho hem seguit fent així perquè hi hagi una comparació una mica homogènia entre un any i un altre. Si no ho haguéssim fet així, el Departament d'Agricultura, pràcticament, es multiplicaria per tres i, per tant, no hi ha comparació homogènia possible; per conèixer quins increments hi ha hagut entre el 2000 i el 99 s'ha de fer sota bases homogènies, i, en aquest cas, hem preferit no contemplar inicialment aquestes majors transferències que, de ben segur, ens arribaran d'Europa via Govern central i que, lògicament, en el moment de la liquidació de l'any 2000 —ja ho avanço des d'ara—, hi haurà una modificació a l'alça, dintre de totes aquestes partides. I el mateix passa, exactament igual, amb el Departament de Treball. Però jo els prego que no hi vegin, aquí, una mala pràctica pressupostària perquè, simplement, es tracta d'actuar amb criteris de prudència i aquí no s'amaga absolutament res; a mesura que aquests recursos van incorporant-se, doncs, lògicament, es va autoritzant els departaments que facin aquestes majors despeses.

També respecte a la seva referència en el sentit que s'ha invertit menys en el 99 que el que s'havia pressupostat inicialment, jo li admito que això pot ser veritat, parcialment, en el cas del capítol d'inversions directes, però, en canvi, això ve molt àmpliament compensat pels increments del capítol de transferències de capital, que també són inversió —que també són inversió. De fet, es pot invertir o directament des dels mateixos departaments de la Generalitat, o a través... —i això cada vegada ho fem més, nosaltres i totes les administracions públiques que estan al dia—, a mesura que s'inverteix a través d'organismes autònoms d'empreses públiques, lògicament, una part d'aquestes inversions vénen com a conseqüència de les transferències que hi fem des del pressupost central; transferències que, a vegades, vénen també de l'Administració central o de l'Administració de la Unió Europea.

Per tant, quan es parla de la inversió, jo crec que s'han d'observar els dos capítols en el seu conjunt —en el seu conjunt—, que és: la inversió directa, la inversió a través d'organismes i d'empreses públiques i, si m'«apura», fins i tot una altra —que no la comptem—, que és la inversió financera. És a dir, quan des del pressupost de la Generalitat, a través d'un capítol financer, que és el capítol 8, posem recursos d'ampliació de capital en una empresa pública i aquesta empresa pública fa servir aquests recursos per invertir al seu torn, de fet, també es podria considerar inversió; ja li dic que no ho comptem, però, posat a l'extrem, fins i tot podríem considerar inversió aquest capítol, concretament.

Vostè ha insistit en el tema dels barracons. Nosaltres, doncs, una i altra vegada..., no volem utilitzar aquesta expressió, preferim anomenar-los «escoles prefabricades», que, de fet, són això (*remor de veus*), que, de fet, són això, i si n'hi ha –i si n'hi ha– (*veus de fons*), que n'hi ha –que n'hi ha–, i si n'hi ha, que n'hi ha, tot i que la mateixa consellera d'Ensenyament, quan va comparèixer fa poques setmanes en el Parlament de Catalunya, va fixar com a primera prioritat d'inversió, precisament, la substitució d'aquests prefabricats, també s'ha de tenir en compte una altra cosa: que, si no apliquéssim –com s'ha dit tantes vegades aquest matí–, més que ningú, la reforma educativa, els prefabricats no existirien, però tampoc s'aplicaria la LOGSE; no hi hauria prefabricats, però no s'aplicaria la LOGSE. I, aleshores, el que vostès m'han de dir –i jo crec que vostè això ja ho entén, simplement li volia comentar perquè vostè ho ha posat sobre la taula–, el que s'hauria de dir és: si realment es vol aplicar la LOGSE a fons –a fons–, amb totes les conseqüències, evidentment, algun peatge s'ha de pagar –algun peatge s'ha de pagar–, I, en aquest sentit, doncs, un dels petits peatges, jo crec, tampoc tan, tan important, que s'està pagant a Catalunya és l'existència, encara, d'algunes d'aquestes escoles que –hi insisteixo– el Departament d'Ensenyament té com a primera prioritat la seva substitució progressiva; no com a segona, tercera o quarta prioritat, sinó com a primera.

No tinc més remei, senyor Fabregat, que aplaudir amb entusiasme aquesta voluntat que vostè ha expressat que Catalunya tindrà millor autogovern i millor finançament. Vostè ho ha dit, exactament, amb aquestes paraules. Jo ho celebro, jo ho celebro perquè fa molts anys que estem en aquesta línia, creiem que les nostres reivindicacions són justes. A través del debat d'aquest matí vostè ha comprovat, concretament en el cas del finançament, que hi ha una majoria molt àmplia d'aquesta cambra que, precisament, doncs, reconeix que el nostre sistema de finançament és insuficient, i jo celebro molt que hi hagi per part seva aquest compromís, perquè, evidentment, aquest compromís per part seva, en la mesura que tenen un Govern a Espanya que, a més a més, té majoria absoluta, doncs, té la seva significació.

Després ha comentat amb un cert detall... Jo no ho comentaré tema per tema, però vostè ha comentat coses que s'han estat comentant, temes que s'han estat comentant entre vostès i nosaltres en el transcurs d'aquestes últimes setmanes, i que jo resumiria dient que, exactament igual que ha passat amb Esquerra Republicana de Catalunya, els acords que vàrem subscriure en el moment de la investidura, nosaltres els hem incorporat, tots ells, en el projecte de pressupostos. Per tant, tot allò que havíem quedat que tindria traducció pressupostària, entenc que està reflectit en aquest projecte de pressupostos; sumant-hi, a més a més, aquesta reducció del dèficit que vostè ha esmentat; sumant-hi, a més a més, aquesta congelació de taxes que vostè també ha esmentat. Per tant, entenc que bàsicament els nostres acords d'investidura estan incorporats en aquest projecte de pressupostos i, en aquest sentit, una vegada més, jo puc dir que els acords a què s'arriba amb els diferents grups de la cambra, doncs, lògicament, tant com podem, des-

prés són complerts per part del Govern. I temps hi haurà, m'imagino, de parlar d'altres coses, lògicament, que es poden anar comentant al marge d'aquest mateix acord d'investidura i en relació amb el tema dels pressupostos.

Vostè ha fet també una referència a un tema que jo no vull passar per alt, que és el de la liberalització de l'oferta del sòl. Jo, en aquesta línia, voldria recordar que, de fet, vostès i nosaltres, en l'anterior legislatura, vàrem arribar també a un acord, que es va traduir en l'aprovació, a nivell de tot l'Estat, d'una nova llei del sòl. I nosaltres entenem que aquest acord és vigent, és a dir que, si vostès i nosaltres ens vàrem posar d'acord en aquesta línia, és perquè els dos creiem que era bo arribar a aquell acord, i, per tant, entenc que, des de molts punts de vista, tot el que s'havia de parlar en aquesta matèria es va parlar quan es va aprovar –hi insisteixo– de forma conjunta, vostès i nosaltres, la nova Llei del sòl.

Després ha parlat d'un bloc de prioritats, a algunes de les quals jo crec que es fa front, en aquest pressupost, d'una forma més important, d'una forma, a vegades, menys, però, en tot cas, totes es tenen en compte. I en voldria comentar, també, a tall d'exemple, algunes de molt breus. Primer: vostè ens demana integrar organismes autònoms. Ho estem fent; vostè mateix ho recordava, n'ha posat un parell d'exemples. Després, n'ha posat un tercer, que no està exactament integrat, que és GISA i Regsa, però que val la pena que se sàpiga que, a efectes pràctics, funcionen en una sola empresa –a efectes pràctics–, és a dir que, de fet, les estructures directives de GISA i de Regsa, pràcticament, són les mateixes. Probablement, el tipus d'obra que fan l'una i l'altra a vegades justifica una especialització, perquè no és el mateix –i vostè ho sap millor que ningú, o tan bé com altra gent en aquesta cambra– fer una obra de regadiu, que requereix un tipus, doncs, de diàleg amb determinades estructures productives, econòmiques i socials, que no pas fer una obra, doncs, escolar o una obra sanitària, no? Però, bé, més enllà d'això, el que jo li puc dir és que no hi ha cap barrera per part nostra per poder anar a majors integracions d'algun tipus d'organismes com el que vostè cita, perquè, a efectes pràctics –hi insisteixo–, això, en bona mesura, ja funciona d'aquesta manera.

Vostè reclama, amb tota justícia, un increment dels recursos per a recerca i per a desenvolupament. Nosaltres, això, ho tindrem en compte, i ja saben que jo mateix he dit, aquest matí, que s'havia fet un esforç especial en l'àmbit universitari, més enllà del que s'havia fet altres anys, i que l'àmbit universitari inclou els aspectes de recerca, i això és voluntat del nostre Govern, de seguir-ho fent, amb creixent intensitat durant el transcurs d'aquesta legislatura, fins al punt que el mateix Govern ha anunciat, en reiterades ocasions, la seva voluntat d'endegar projectes emblemàtics en el camp de la recerca a Catalunya que siguin referent internacional. Voldria recordar, en aquest sentit que, de tota manera, vostès i nosaltres també vàrem fer un esforç molt especial ara fa uns mesos amb la reforma fiscal de l'impost de societats que el que preveia és majors facilitats per a aquelles empreses, no només les grans, sinó

també les petites i mitjanes, i per a aquelles universitats que facin programes de recerca i desenvolupament.

Política sobre el territori. Concretament, vostè ha fet referència, novament, al tema del finançament local. Jo dic el que he dit aquest matí: la Generalitat de Catalunya no té –no té–, dintre de les seves competències, ni tan sols financeres, el finançament dels ens locals; és una competència que s'ha reservat l'Estat, i el que fem nosaltres a Catalunya és a més a més, però sense un mandat específic ni sense cap competència específica en aquesta matèria. De tota manera, escolti'm, val la pena que se sàpiga, nosaltres estem a favor de poder exercir aquesta funció; per tant, en el moment en què el Govern central estigui d'acord que el finançament local s'ha d'integrar en el finançament de la Generalitat de Catalunya, amb llibertat d'actuació d'aquest Parlament per poder distribuir aquests recursos, sàpiguen que nosaltres som els que ens posem davant d'aquesta manifestació, davant de tot. Fins ara, no ha estat possible –fins ara no ha estat possible–; en això, recullo la seva preocupació, i espero que vostès, doncs, també empenyeran, vostès ajudaran en aquest procés, que també és el nostre. Nosaltres no tenim cap voluntat d'actuar diferent de com vostè ho plantejava, el que passa és que, per actuar així, amb totes les conseqüències, lògicament, s'ha de tenir el nivell competencial i els recursos que es necessiten.

Inversió en carreteres de la Generalitat per part de l'Estat. Bé, aquí podem tenir una certa discrepància conceptual i és que, home, si són competència de la Generalitat i l'Estat té recursos per invertir-hi, el que seria lògic és que l'Estat ens transferís aquests recursos perquè hi poguéssim invertir nosaltres. En principi, semblaria que és així, hi pot haver alguna excepció, com hi ha hagut en el passat, però, jo crec que, en principi, nosaltres, com a Parlament de Catalunya i especialment com a Govern, el que hem de reclamar és que les coses funcionin d'aquesta manera.

I en el tema de mitjans de comunicació públics, en el qual vostè reclamava, també, una pluralitat; home, jo crec sincerament que tots plegats ens podem felicitar dels acords que hi ha hagut en aquest sentit en aquests darrers mesos, que jo espero que, a més a més, serviran d'exemple per a altres tipus d'administracions públiques –no cal citar-ne cap en concret–, però, en tot cas, crec que el que s'ha fet a Catalunya, i aquí hi ha col·laborat més o menys tothom, és un bon exemple en la línia del que caldrà fer també de cara al futur.

I, finalment, un últim comentari, que és, concretament, en el Pla de prevenció de riscos laborals; és un tema que vostès i nosaltres també havíem comentat i en el qual, com vostès veuen, nosaltres hem procurat fer tot l'esforç que en aquest moment era possible, i insisteixo una vegada més que el mateix conseller de Treball, en interlocució amb els agents socials, ha pogut presentar aquestes xifres, que, òbviament, no semblen suficients –això passa quasi sempre–, però que, de tota manera, han estat apreciades com un esforç important de cara a aquest pressupost de l'any 2000.

Per part meua, res més; simplement reiterar el doble agraïment que he formulat al començament en la línia

que vostès no hagin presentat esmena a la totalitat i que, a més a més, es mostrin disposats, com han anunciat, a rebutjar les esmenes que s'han presentat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat per deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en tot cas, li agraeixo el to de les seves paraules, i jo crec que fins ara he entès bé, crec que fins ara he entès bé, però ja em permetrà, conseller, molt de compte a sobreentendre, perquè el debat pressupostari solament s'ha iniciat i avui estem en una primera fase, que és la de presentació d'esmenes a la totalitat; en primer lloc, a la totalitat del pressupost, i, després, de departaments, organismes autònoms, empreses públiques, etcètera. En la mateixa línia i seguint el mateix argumentari que vostè m'ha contestat, hi ha alguns aspectes a què no ha fet referència i en què tornaré a incidir.

Quan li he parlat de les dades de les liquidacions i de la gestió pressupostària, i vostè em diu: «Home, espanta molt una xifra com 360.000 milions de pessetes de modificacions pressupostàries», però hi ha diners d'altres administracions –com Agricultura i com Treball, principalment– que fan que aquesta xifra sigui diferent, si hi inclouem aquests diners. Bé, comptem quant és això: 60.000 milions de pessetes, conseller, i 30.000 milions de pessetes més que vénen d'altres administracions –entre altres, l'Estat. Però això vol dir que encara continuem amb 250.000 milions de pessetes, traient totes aquestes xifres de modificacions pressupostàries: 250.000 milions de pessetes. I vostès, l'any 99, van batre, en modificacions pressupostàries, conseller, tots els records possibles de tots els seus pressupostos.

Parla de transferències de capital, també, i, quan li he parlat dels temes d'inversió de transferències de capital..., bé però, en tot cas, quant a GISA, conseller –que és l'empresa pública executora, la principal executora d'obres de la Generalitat–, el pressupost de l'any 1999 –per les primeres dades que n'hem pogut obtenir– no ha arribat als objectius de l'any 99, amb la qual cosa, conseller, no surten, altre cop, els números. Per això li deia: 13% menys d'inversió; aproximadament, 15.000 milions de pessetes més a sumar als 50.000 milions del període 95-98 –65.000 milions de pessetes menys d'inversió!

Li he parlat d'objectius de plena ocupació i de millora de polítiques de benestar, i vostè també hi ha fet alguna referència, i, quant a l'ocupació, amb les seves últimes paraules, ara vostè es referia que creuen que han fet tots els esforços possibles per al Pla de riscos laborals, Doncs, dins d'aquells cinc blocs que li he plantejat, conseller –que n'hem d'anar parlant, si vostès ho desitgen, i creiem que es bo que ho desitgin perquè, en tot cas, és bo per a Catalunya–, no n'hi ha prou, conseller, amb les dotacions del Pla de riscos laborals; no

n'hi ha prou i creiem que hem de fer un sobreesforç, i crec que podem trobar les fórmules adients per fer aquest sobreesforç. Com també es poden trobar les fórmules adients, conseller, en tots aquells aspectes d'aquests cinc blocs a què li he fet referència.

Ha parlat, vostè, dels temes del pacte local. Aquesta és una competència que ja ens agradaria tenir a nosaltres, i que ja distribuiríem; llavors, conseller, per què van crear el Fons de Cooperació Local de Catalunya? Per a a més a més? Però és que el Fons de Cooperació Local de Catalunya, conseller, venia donat per les Lleis d'ordenació territorial de Catalunya, que vostès no han complert. En fi, venia per això; ara poden dir que, a més a més, serveix per incrementar els diners que vénen des de l'Estat espanyol. Bé, però, en tot cas, el Fons de Cooperació és per tenir uns diners i, a la vegada, dotar, amb les mateixes Lleis d'ordenació territorial de Catalunya, els consells comarcals d'un traspass de competències que no es produeix i que reclamem, conseller, des de la Generalitat al món local.

Jo he parlat de barracons, conseller, perquè és el que s'entén més; si vostè vol parlar d'estructures prefabricades..., però, en tot cas, quan un entra en una estructura prefabricada d'aquestes..., això és un barracó, és un barracó. I vostè ha parlat de la LOGSE, i ens preguntàvem, el Grup Popular: «I vostès volen que la LOGSE es tiri endavant, o no estiri endavant?» Miri: la LOGSE, la van aprovar vostès, vostès, és a dir, el Grup Socialista i Convergència i Unió, quan estaven en aquells acords que varen tenir –que sembla que no van anar massa bé, entre altres aspectes, tampoc, per a la inversió a Catalunya a què abans m'he referit– en el període 93-96. Però la LOGSE, entre altres, el que ha fet és que hi hagi nenes i nens que estudiïn en barracons, i la LOGSE, entre altres, el que ha fet i el que fa és que no s'hagin pogut cobrir places d'escola bressol. No ho han pogut fer perquè han hagut de destinar normalment –no podia ser d'una altra manera– diners a la gestió de tots els aspectes d'Ensenyament.

I aniria acabant i no esgotaria el meu temps. Quan parla de la política del sòl, les seves influències, que nosaltres hem reconegut, han estat, en alguns aspectes, doncs, importants; però, d'altres vegades, conseller, potser han estat un fre, perquè, des de l'any 98, hi ha unes lleis del Partit Popular, quan estava al Govern –i està al Govern d'Espanya..., i vostès –amb el seu suport parlamentari– van tirar endavant la Llei del sòl, però vostès..., no ha arribat aquí. I, fa poques setmanes, per part del Grup Socialista es reclamava, i nosaltres els vam dir: «Esperem que, en el decurs d'aquests propers mesos, veiem tota la legislació aplicada a Catalunya» perquè, en tot cas, això, el que fa és que tinguem un índex de preus al consum molt elevat, i, evidentment, també l'oferta del sòl fa que hi pugui haver més o menys incidència.

I acabo, senyor president, esperant i desitjant, i intentant deixar clar que les més competències i el més poder polític a Catalunya –insisteixo en el que he dit abans, perquè, a la millor, no s'ha entès, i he intentat que quedés clar, i ho he repetit– es pot fer des de qualsevol posicionament, des de qualsevol posicionament. En tot cas, des de la reivindicació no funciona, conse-

ller, o pot ser que no funcioni, però el que sí que necessita són uns condicionants, que torno a repetir: l'estabilitat i la governabilitat, el ser exemple de gestió de rigor i d'eficàcia i que els interlocutors tinguin un marc propici per a poder actuar.

Esperant i desitjant, senyor president, que en el decurs de les properes setmanes, en el tràmit parlamentari puguem arribar a acords importants que serveixin per al benestar dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També per posicionar-se i en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-me –per fer posicionament del Grup, en nom del meu Grup– del que ha estat la presentació dels pressupostos, aquest matí, per part de l'honorable conseller Mas. I intentaré fer-ho des de dues perspectives: una, explicant aquelles raons per les quals no només, com és obvi, el nostre Grup rebutjarà les esmenes a la totalitat –no s'entendria d'altra manera–, sinó cercant aquells arguments que, molt sincerament, penso que és convenient de ressaltar perquè quedi clar això –quina és la interpretació que en fem el Grup– i, en algun cas, una mena de reblar el clau, no tant amb els arguments, sinó, especialment, amb el que s'amaga darrere els arguments, que és la voluntat d'un Govern i d'un Grup –de Convergència i Unió–, un Grup nacionalista, que el que persegueix –i no sempre s'aconsegueix– és obtenir el millor per als nostres conciutadans.

I també fer-ho des de l'altre vessant, que, segurament, és molt..., vaja, em permetran que ho digui així –ja que és, una mica, el meu estil–: intentant respondre més al que s'ha plantejat aquí per part dels altres Grups que no pas fent una intervenció –que, per altra banda, no sabria fer–, un discurs escrit, que, més enllà del que hem dit els uns i els altres, podria quedar més o menys bé, però, segurament, no tindria res a veure –o massa poc a veure– amb el que s'ha discutit al llarg del dia d'avui. Per tant, em permetran, doncs, que opti per aquesta possibilitat d'explicar algunes coses i respondre'n algunes altres, perquè em sembla que és bo que, des de la vida parlamentària, puguem contrastar opinions i que quedi clar què és el que pensa un, què és el que pensa l'altre; què és el que faria un, si estigués al Govern, i què és el que fa l'altre, quan fa vint anys que està al Govern.

En aquesta oportunitat, a més, per mi, no diré que sigui ni fàcil ni difícil, però sí que em permetran que digui que m'ha agradat aquest pressupost, perquè permet –des del punt de vista de la forma– poder fer una comparació, que no és habitual –això, no podem fer-ho; habitualment, no podem fer-ho–, que és poder comparar el pressupost que, avui, el Govern ens sotmet a la seva aprovació amb la liquidació de l'any anterior. I

això té avantatges però també té riscos –d'això, en som conscients. Té el risc d'observar –de quedar claríssimament–, les desviacions que, eventualment, hi hagi pogut haver en algunes partides del Govern. Però, més enllà d'això, el que hi ha, també, és la possibilitat de comparar un «pre-supost», pressuposar què és el que passarà durant l'any amb el que ha passat, atès, doncs, que tenim la possibilitat de saber què és el que va passar l'any 99. I això, que només es pot produir en situacions excepcionals com aquesta, en què el retard ha fet –aquest retard que tant s'ha criticat aquest matí i que era una opció, doncs, de fer-ho d'una manera o d'una altra; jo crec que s'ha fet bé– que, en aquest moment, estiguem debatent el pressupost de l'any 2000 amb relació a xifres de liquidació de l'any 99, ens permet tenir un realisme que, en situacions normals, seria del tot impossible, ja que coneixem que el debat pressupostari se celebra el mes de novembre, aproximadament, de cada any, i fem això: aprovar «el pre-supost», i la liquidació, doncs, arriba el febrer o el març... És a dir, aquesta possibilitat ens permet, com deia, realment, veure què és el que ha passat.

I, per altra banda, jo crec que aquest és un pressupost molt, molt interessant d'analitzar; s'ha aconseguit un equilibri realment molt important, un equilibri que marca, per una banda, l'accent, la càrrega social d'aquest pressupost –després m'hi referiré. Només veient la participació que té cadascun dels departaments, és a dir, la càrrega que tenen cadascun d'ells: Sanitat, Ensenyament, Benestar Social, etcètera –després m'hi referiré–, ha costat, a la vegada, de fer un esforç important en la inversió. I, sí, no és la primera vegada que, quan debatem els pressupostos, doncs, com una mena de ritual, any rere any, es diu: «Home, hi ha molt de manteniment, poca inversió»; algun altre any, s'ha dit al revés: més inversió que manteniment.

Jo voldria explicar, em sembla que, d'una forma objectiva, doncs, que això és molt natural. Per què? Sovint, quan pensem en inversió, es pensa en carreteres, en ponts, en grans obres d'infraestructura... La inversió és molt més que això; la inversió és això, però, doncs, és en equipaments socials, és en sanitat, és en benestar social... Jo els vull fer una reflexió: quan un any és un any important des del punt de vista d'inversió, hi ha quantitats importants que es destinen a la inversió. Per exemple –fem-ho entenedor–, l'any que es doti les partides corresponents per fer una residència, o és igual; l'exemple és el següent: una residència d'avis, construir-la val al voltant de 5, 600 milions de pessetes. I és una inversió que és important en si mateixa –molt bé–, però, l'endemà, l'endemà que s'ha acabat la inversió, aquella, que és per una sola vegada, comença el manteniment, comença la despesa corrent, i això és absolutament imparabile, és absolutament imparabile; voler fer l'equilibri «d'anar fent inversió» i, a la vegada, que, l'any següent, no s'apugui la despesa corrent és realment un equilibri molt difícil de poder sostenir.

Jo penso que aquest pressupost que estem veient avui ha aconseguit, doncs, aquest cert equilibri entre el que ha estat, el que és la despesa social, com deia, i el que és la inversió. Aquesta possibilitat de comparar el pressupost actual amb el que ha estat la liquidació de

l'any passat ens fa veure que l'increment real, amb relació a l'any 99, ha estat del 6,2%, i el 6,2% pot semblar molt, pot semblar poc, però el que és evident és que el 6,2%, referenciat amb el que és la liquidació de l'any 99, dóna per al que dóna, però déu n'hi do per al que dóna.

Quan parlo del percentatge i dic que és un pressupost amb un marcat accent social, els vull recordar que el 35,4% del pressupost es destina a Sanitat; que el 18,6% es destina a Ensenyament; que el 3,3, a Justícia; que el 3,1, a Benestar Social; que, l'1,6, a Treball..., això, sumat, fa el 66,2%, és a dir, aquells departaments que especialment tenen una característica social, sense incloure-hi Universitats; estem parlant del 66,2%. I referit a Benestar Social –que em permetran, doncs, que tinc una certa debilitat per referir-m'hi cada any–, aquest 3,1% que suposen 66.000 milions de pessetes, em recorda, i segurament que a algun diputat i diputada d'aquesta cambra –i veig el doctor Espasa o la senyora Pilar Malla–, que lluny que queden els 8.000 milions de pressupost dels anys vuitanta, 89, finals dels vuitanta, i els 13.000 milions del principi dels anys noranta. Estem parlant de 66.000 milions; és a dir, hem multiplicat per cinc –hem multiplicat per cinc– el pressupost de Benestar Social. I això, com deia, molt equilibrat amb el que ha estat el capítol d'inversions; pel que fa al sector públic empresarial, l'11,3 d'increment, i, pel que fa al sector públic d'Administració, el 24,5, pràcticament, el 25..., el 25%, uns 178.000 milions de diferència.

I també s'ha parlat aquest dematí del dèficit, i el conseller ho ha dit, però, si el conseller em permet, faré un pas enrere i tornaré en el temps a veure, l'evolució del dèficit, quina ha estat. Any 93: 172.000 milions de dèficit; 97: 23.000 milions; 98: 17.700; 99: 9.000 milions i, l'any 2000, estem per dessota dels 8.000 milions. Això correspon, aproximadament, a un 18,3% menys del que va ser l'any passat, i vull recordar que està gairebé trenta punts per dessota del que és l'acord marc, que havíem de comprometre'ns a anar-hi anant.

I també s'ha parlat del deute, i de vegades parlem del dèficit i del deute, i he observat que algun dels intervinents en aquesta tribuna aquest matí s'ha fet un cert garbuix entre el dèficit i el deute; el dèficit és el que és, la projecció del dèficit és la que els he explicat, i, pel que fa al deute, algú ha volgut fer la brometa de dir: «Home, el deute, diu que puja, que baixa, que no és veritat...»; el que passa, el que és cert és que el deute té una desacceleració en el seu creixement que ens fa acostar molt més a una rebaixa del deute.

Lògicament, fins al moment en què no hi hagi cap dèficit, no podem parlar d'unes altres xifres, però la veritat és que hi ha hagut aquesta desacceleració que ens fa veure el futur, i aquest pressupost, concretament, jo diria que amb un cert optimisme.

I una altra dada; també el conseller ho ha dit de passada, però a mi m'agrada fer-hi una especial força: és la càrrega financera. La càrrega financera, tots vostès coneixen que és el component que dóna la devolució del capital més els interessos en l'any corresponent. Estem al 7%. La LOFCA preveu fins a un 25. Sé que és una bestiesa –tots diem que el 25% és una bestiesa–, però estem al 7%, i tan important, per mi, és el deute, i xi-

frar el deute, com la possibilitat de la devolució d'aquest deute. I sàpiguen que aplicant el 7% cada any de càrrega financera, com serà el d'aquest any, estem amb possibilitats, sense cap mena de problema, de poder anar retornant aquest deute que, malgrat tot, ens sembla alt, i d'aquí els esforços d'anar-lo reconduint. Només perquè serveixi, també, com una dada més: el cost del deute de la Generalitat és un 5,5% i el cost del deute de l'Estat, un 6,1.

I em permetran, doncs, que faci alguns comentaris a l'entorn de les intervencions, que és el punt en què em sento, doncs, més còmode de poder comentar. Per part d'Iniciativa per Catalunya, la intervenció del senyor Ribó, doncs, alguns dels aspectes que especialment ell hi ha fet més èmfasi... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un moment, senyor diputat.

El Sr. Codina i Castillo

Deia el senyor... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Deia que el senyor Ribó, aquest matí, entre les coses que deia, feia una referència també a la càrrega financera, a la capacitat de devolució del deute o no –això ja ho he contestat–, però hi ha hagut un aspecte que també m'ha cridat molt l'atenció: ha mostrat des de la tribuna que Catalunya, en relació amb la solidaritat, som els quarts començant per la cua, i no ha parlat del dèficit fiscal. A mi se'm fa difícil que puguem debatre, si més no, parlar de si som els més o menys solidaris, si al mateix temps no analitzem el dèficit fiscal que tots estem convençuts, perquè n'hem parlat moltes vegades, de quines són les xifres.

En relació amb el Grup Socialista, el senyor Maragall, també en la seva intervenció, ha fet un altre esment amb molt d'èmfasi, en relació al fet que les despeses de capital estan per dessota, deia ell, fins i tot del que ha estat l'Ajuntament de Barcelona, que deia que havia aplicat un terç, i que estàvem per dessota de Galícia. Bé, l'argument que jo utilitzaria és el que he utilitzat fa uns moments en relació amb la voluntat que, en la mesura que la inversió, en un any determinat, s'ha d'incrementar, no es pot perdre de vista que l'any següent hi ha d'haver un cert equilibri.

Per acabar, podria respondre, també, a algun altre dels intervinents; no ho vull fer, perquè ha estat el conseller –amb moltíssima més autoritat que jo– qui ha anat rebatent tots els arguments. I, només per acabar, senyor president, si m'ho permet, em preguntaria, una mica, doncs: aquest pressupost que tant s'ha criticat per part dels grups de l'oposició, dels grups que han presentat esmenes a la totalitat, aquest pressupost, per fer què? Doncs, un pressupost per mantenir la qualitat dels serveis sanitaris; un pressupost per consolidar el desplega-

ment de la LOGSE; és un pressupost per donar suport a les famílies; és un pressupost per fomentar les polítiques d'ocupació; és un pressupost per crear les primeres 6.000 places, en relació amb les 60.000 a què es va comprometre el conseller Hernández per a llars d'infants, i és un pressupost per a més atenció a la gent gran.

Aquest és un pressupost que està compromès amb el nostre programa electoral, com a programa electoral de Convergència i Unió, és una transmissió del que va ser el debat d'investidura del president Pujol i, en definitiva, sense ser, segur, el més desitjable; en aquests moments, pensem que és el millor per a aquest any 2000.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si em permeten, abans de posar a votació les esmenes a la totalitat, voldria fer un parell d'avertiments. Primer: vostès saben que la primera votació de cada sessió porta, algunes vegades, dificultat; tinguin, absolutament, temps per posar la targeta, i ho puguin comprovar. Segon advertiment: em diuen des del servei tècnic de l'hemicicle que, probablement, avui poden veure vostès, a les votacions localitzades aquí en els panells, pampallugues; està controlat (*rialles*). Els resultats, sí que són exactes i també està controlat, eh? Els ho dic perquè no hi hagi alarma sobre aquest punt.

I, si em permeten, també dos advertiments més, de tipus de procediment: votarem sempre al final del debat de cada Departament, a partir d'ara, i també ja els avanço que la intenció és de convocar demà, a les nou, el començament de la sessió de demà.

Per tant, anem, ara, a posar a votació les esmenes a la totalitat del Projecte, amb votació conjunta.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació a les esmenes a la totalitat de les seccions. Passem seguidament a les esmenes del Departament de la Presidència. Per defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

(*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*)

Si us plau, prego als senyors diputats que ens permetin començar al més aviat possible el debat. Moltes gràcies.

Senyora Comas d'Argemir, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les esmenes al Departament de la Presidència i als organismes que en depenen, les presentarem conjuntament, i, en tot cas, hi haurà una part que defensarà la diputada Elisabet Font.

A l'hora de presentar aquestes esmenes i abordar com comentar el pressupost que ens presenta el Govern de la Generalitat respecte al Departament de la Presidència, que és una mena de Departament de departaments, i on haurien de concretar-se les polítiques interdepartamentals... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, esperi's un moment, si us plau. (*Pausa.*)

Segueixi. Gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Doncs, deia que a l'hora de comentar aquest Superdepartament, o Departament de departaments, la persona que em va precedir, el diputat que em va precedir l'any passat a l'hora de fer aquesta defensa de les esmenes, em va recomanar –Ignasi Riera– que em llegís la memòria que acompanya els pressupostos; em deia ell: «Sempre és interessant, perquè descriu els objectius de Govern i, aleshores, te n'adonars, no només del que es descriu, sinó de tot allò que no es fa, o, sobretot, de tot allò que els pressupostos no reflecteixen: la Presidència de la Generalitat, la direcció i serveis generals de l'Administració de la Generalitat, la representació institucional de la Generalitat a la Unió Europea, promoure la imatge internacional mitjançant centres i agrupacions catalans al món», etcètera, etcètera.

Hi ha tota una sèrie d'objectius que els pressupostos intenten reflectir, però hi ha una distància entre allò que es pretén i aquells objectius que es defineixen. No hi ha temps per poder mostrar com es produeix aquesta diferència entre uns objectius i el que es reflecteix en els números, i en tots aquells apartats que constitueixen aquest Departament de la Presidència. Per tant, em centraré en alguns d'ells, començant pel que és avui una nova Conselleria, la d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, i que en aquests pressupostos consta encara com el Comissionat d'Universitats i Recerca, i també la Direcció de la Societat de la Informació. I em referiré sobretot a Universitats i Recerca per la importància que tenen per al país.

En la presentació que ha fet aquest matí el conseller Artur Mas, i ara mateix, fa un moment, ha fet referència que els pressupostos d'Universitat i Recerca creixen de forma significativa; ha dit, més tard: «S'ha fet un esforç especial a dotar de més recursos Universitat i Recerca.» I precisament faig èmfasi en aquestes paraules perquè és cert que s'ha incrementat el pressupost en aquests capítols, però, al mateix temps, és significatiu o em sembla significatiu que si el que aquí s'anomena un esforç especial es tradueix justament en el poc esforç que s'ha fet en aquests capítols, aleshores, em sembla pròpiament significatiu del que és la política de la Generalitat, perquè, efectivament, el pressupost destinat a Universitats i Recerca s'ha incrementat globalment en un 6,56%, però el que és significatiu és que, si aquest apartat en el pressupost de l'any 1999 significava un 4,34% del pressupost, resulta que en el pressupost de l'any 2000 aquest percentatge ha disminuït i

representa un 4,26%. Per tant, no hi ha hagut un esforç suficient equiparable al que s'ha fet en altres departaments de la Generalitat, i, per tant, aquest increment, que –ja se'ns ha dit– no és el que voldríem, nosaltres valorem que és totalment i clarament insuficient per fer front als reptes de finançament de la universitat catalana.

És significatiu, també, que poc ha significat aquest increment en els diners que es destinen a la universitat amb relació al producte interior brut, que és només d'un 0,48%, i, per tant, molt lluny del que és la mitjana de la Unió Europea que es destina a aquests capítols i que volta a l'entorn del 2%. Per tant, cal fer encara molts més esforços en universitats, cal fer encara molts més esforços en recerca. Em pregunto, per exemple, com es podrà abordar la necessària reforma, amb tot el que implica l'estructura de professorat, per posar fi a la precarietat d'alguns contractes, al fet que alguns contractes d'associats estiguin desnaturalitzats en la seva funció i estiguin servint com a contractes precaris, o la utilització de molts becaris a partir de condicions, realment, que no es poden defensar avui en dia. Com es pot abordar una necessària reforma del professorat amb un increment només d'un 1,8% del pressupost, un increment, per cert, insuficient i gens significatiu? Com es pot abordar el funcionament de les universitats quan se'ls destina, realment, pocs recursos i quan hi ha un clam unànim per part dels rectors de les universitats que cal millorar el finançament, i que cal millorar-lo a partir de destinar-hi més recursos i de canviar el model de finançament? Són dos aspectes diferents.

Hi ha una manca de model molt clara, fins ara, per part del Comissionat d'Universitats; un model poc transparent que ha consistit en la negociació particular amb cada rector d'universitat; un model que hauria de ser equitatiu, i no clarament desequilibrat a favor d'uns centres i no d'uns altres. Cal dir que s'intenta trencar una mica aquesta tendència en aquest pressupost, i aquelles universitats més petites, com la de Lleida, Girona o la de Tarragona, tenen un increment percentual una mica superior a les altres, però que continua essent molt insuficient per corregir els desequilibris existents, i que el model de finançament hauria, a més a més, de canviar-se radicalment i utilitzar uns indicadors que, en aquests moments, no serveixen en absolut perquè estan, d'alguna manera, reproduint els indicadors que en el seu moment es van fer servir quan hi va haver els traspassos des de l'Estat a la Generalitat, i que, en aquests moments –hi insistia– no ens serveixen. Per tant, cal fer un major esforç de finançament. Precisament, és recent la difusió de l'anomenat informe Bricall, que ens està indicant com, en el cas de la Universitat espanyola –ell ens parla del conjunt d'Espanya–, l'aportació pública a la Universitat, pel que fa als seus recursos, és d'un 76%; l'aportació privada, en forma de taxes, és d'un 24%, i aquest percentatge d'aportació pública és dels més baixos d'Europa. Per tant, és un element més per tenir present a l'hora d'insistir, d'aquesta insistència que nosaltres fem en la necessitat que hi hagi un major esforç en finançament.

I, és clar, si això és així pel que fa als diners que es destinen a les universitats, ho és, també –i encara més–,

amb relació a les qüestions referides a recerca, que voldria significar. S'ha produït, també, un increment pel que fa als recursos de recerca; en canvi, no es puja ni una pesseta els diners que es destinen a beques, ajuts i subvencions, i continua sent el finançament de la recerca una d'aquelles assignatures pendents que, voldria recordar-ho, va ser motiu d'un manifest signat pels diferents vicerectors de recerca de les universitats catalanes, que mostraven el fet de trobar-se en un moment –deien ells– molt delicat en el camp de la recerca i del desenvolupament tecnològic. Per tant, o es fa, en aquest sentit, una aposta clara per la recerca i el desenvolupament tecnològic, o Catalunya serà incapaç d'assumir els reptes de posar-se en primera línia del sistema de coneixement que ha de permetre, doncs, no tenir dependència d'altres països a l'hora de crear tecnologia i coneixements.

I, en aquest sentit, cal indicar la necessitat, també, de l'acostament entre universitats i empreses, cosa que, si ara ja s'ha començat a fer, en els darrers anys, mitjançant tota una sèrie d'instauració de contractes que configuren un nou marc de relacions científiques i tecnològiques que estan condicionant l'orientació de la recerca universitària, cal dir també que caldria corregir la manera en què s'està produint aquest tipus de relació, que està sent molt atomitzada entre departaments i empreses, i que no està possibilitant la participació de fons de les empreses en el que seria la recerca bàsica que també ha de complir la universitat. I amb això estic dient que no s'ha de convertir la relació universitat - empreses, que ha de tenir una línia aplicada i finalista, lògicament, només en això, perquè aleshores s'oblidaria una de les funcions bàsiques en recerca de la universitat, que és, també, estimular la recerca bàsica. Per tant, aquest és un dels capítols que nosaltres pensàvem que amb la creació d'aquesta nova conselleria s'apostaria més fort per fer de la universitat un punter important, cosa que, a més a més, s'està reclamant des dels mateixos àmbits universitaris.

Un altre dels capítols que volia comentar, a què nosaltres presentem esmena, fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en la qual, també en aquest cas, s'ha fet un esforç, o un major esforç de finançament que altres anys, però que també és insuficient, perquè ja hem dit diverses vegades que el finançament, quan es parla de la Corporació, no és un tema menor. Estem aquests dies, precisament, arribant a la configuració d'una nova legislació dels audiovisuals, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Ens posarem amb la reforma de la Llei de la Corporació després. Volem, i aquesta és la intenció, una major independència d'aquests òrgans, una despartidització d'aquests òrgans, i, per tant, si aquesta independència que volem en la seva estructura no es tradueix també en un finançament estable i suficient no tindrà viabilitat la Corporació com a servei públic. I aquí cal assenyalar algunes qüestions. No hi ha un contracte programa, cosa que hem reclamat; no hi ha un contracte programa. S'ha promès que es faria, però el fet que no n'hi hagi no és excusa que el director general fos nomenat a finals de febrer, ja que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió mai ha deixat de tenir una direcció. És un problema de voluntat política. Mai el Govern ha apostat serio-

sament per tenir un contracte-programa, perquè això obligaria a definir unes funcions determinades, unes contraprestacions, més enllà del servei lingüístic que presten la televisió i la ràdio catalanes, i aquí el Govern no hi vol entrar. La subvenció és un concepte que cal anar arraconant i que, en qualsevol cas, té sentit per a inversions en equipaments, infraestructura, no per finançar l'activitat de la televisió i la ràdio públiques.

Per altra banda, hi ha un augment desproporcionat del capítol de publicitat en els ingressos de la Corporació. Cal apostar –i això ho hem dit sempre– per una doble via de finançament, i no és prudent, en un moment que Europa està intentant suprimir el dret de les televisions públiques d'emetre publicitat, justament incrementar els ingressos per aquests conceptes. No estem dient, per tant, que no hi hagi ingressos per publicitat, el que estem dient és que, efectivament, ha d'haver-hi una doble via de finançament, però que no pot haver-hi un increment tan notable de publicitat que, de l'any passat cap a aquest, es xifra en un 40% d'increment.

Un altre aspecte que cal destacar és que no hi ha cap referència a la política que s'ha de seguir respecte a les empreses participades, en alguna de les quals la Corporació té una participació de diversos milers de milions de pessetes. I em refereixo a Via Digital, per exemple. No se sap quins resultats s'estan obtenint de la nostra participació com a accionistes a Via Digital. La sensació és que aquesta presència responia, en el seu moment –en què es va decidir–, a urgències polítiques imposades pel pacte del Partit Popular i Convergència i Unió, i que ara això continua sent així. Potser seria més satisfactori vendre les accions i utilitzar aquests recursos per reduir el deute financer que en aquests moments té assumit la Corporació, que s'eleva a 105.000 milions de pessetes.

Aquest pressupost de la Corporació és, per altra banda, un pressupost que no és realista i que ens pot deparar sorpreses desagradables, ja que els mateixos interessos que cal pagar s'han calculat en un 4% i és possible que no puguin assumir-se en aquest cost. En tot cas, malgrat les intencions declarades pel director de la Corporació, és possible que en l'exercici del 2000 hi hagi noves pèrdues de la Corporació. Cal indicar, també, que, malgrat disposar d'un pressupost de 50.000 milions de pessetes, no hi ha hagut cap esforç significatiu per invertir en l'actualització dels equipaments de la Televisió de Catalunya, i fer-la, tecnològicament parlant, menys obsoleta i més competitiva. I, finalment, cal assenyalar que queda un repte, una qüestió pendent, que és què es fa amb el deute que en aquests moments té la Corporació. 105.000 milions de pessetes no són un problema exclusiu de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; són un problema del Govern; són també un problema del Parlament. Entre tots caldrà trobar solucions d'una forma relativament ràpida, però els pressupostos del 2000, tot i que preveuen un increment de l'endeutament, i això cal valorar-ho positivament, no preveuen..., perdó –un increment de l'endeutament–, no responen, en canvi, a la situació d'urgència que la nostra ràdio i televisió pública té plantejada, i nosaltres entenem que caldria posar en marxa un pla de sanejament.

Un altre dels organismes que volíem, que nosaltres esmenem, i sobre els quals voldria fer un comentari, és l'Institut Català de la Dona, que enguany té un pressupost superior al de l'any anterior, xifrat en 459 milions de pessetes, que significa un increment respecte als 393 que tenia l'any passat. Després de vint anys de Govern –cal indicar-ho–, no podem disposar, en el cas de l'Institut Català de la Dona, d'un pressupost per programes que reflecteixin els diners que es destinen a programes d'igualtat d'oportunitats i que nosaltres hem insistit en diverses ocasions que, al nostre entendre, l'Institut Català de la Dona no ha exercit la funció de ser l'organisme que vetllí per la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Els actuals pressupostos indiquen que tampoc ho serà en el present exercici.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

S'ha publicitat molt la prioritat que la Generalitat dona a la qüestió dels maltractaments a les dones, precisament, i va ser objecte d'una interpellació recentment en aquest Parlament, i, efectivament, aquest ha de ser un tema prioritari de l'acció de Govern. Malgrat això –malgrat això–, la dotació pressupostària no està explicada i resulta que, als ens municipals, allò que reben els ens municipals, que ara com ara són els veritables agents d'atenció a les dones maltractades, la quantitat que se'ls destina és anecdòtica: 8 milions de pessetes. Per tant, per una veritable política activa i preventiva, cal fer moltes més coses, que en aquest mateix hemicle es van preveure en la moció subsegüent o estan previstes en la moció subsegüent en la interpellació, i que es discutiran, justament, en un proper plenari.

Pel que fa a la política de promoció de les dones en l'àmbit públic i de compromís dels homes en l'àmbit privat, tampoc aquí veiem que hi hagi una voluntat política de difusió en llocs clau per incidir-hi. No hi ha una dotació pressupostària per a campanyes informatives dels drets de les dones allà on veritablement poden tenir efectes, com són escoles, com són centres assistencials, per exemple, i sí per a la publicació, en canvi, de materials quasi anecdòtics, quan no senzillament propagandístics, i que no arriben a la població en general, sinó a cercles molt reduïts de dones ja associades i amb recursos culturals sobrants.

La difusió del paper de les dones a la nostra societat –en el passat i en el present–, la visibilitat, donar visibilitat a les dones en tots els àmbits de la societat han de ser promocionats per l'Institut Català de la Dona, i, en aquest sentit, l'edició de publicacions és prioritària. Ara bé, amb 3.400.000 pessetes difícilment es pot complir aquesta missió si no és, en tot cas, per fer aquell seguit de publicacions per a consum de cercles molt reduïts de persones que abans comentava.

I, finalment, em sembla significatiu que la promoció de l'associacionisme, que és una altra de les grans mancances, pel que fa a la previsió pressupostària de l'Institut Català de la Dona... No es pot pretendre fer veure que es promociona l'associacionisme, si no hi ha una partida pròpia per a aquest concepte i si el total de 44.500.000 pessetes que es destinen a repartir entre

ajuts directes a les dones i ajuts a entitats no signifiquen, precisament, una quantitat significativa. En contrast, hi ha una despesa de 28.000.000 de pessetes en publicitat i propaganda; accions, moltes d'elles, que haurien de córrer en gran part a càrrec de les associacions, que haurien de ser els agents de mobilització de les dones en el món social.

Passo, aleshores, la paraula a Elisabet Font.

El vicepresident primer

Gràcies senyora diputada. Per completar la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la diputada senyora Bet Font per un temps de vuit minuts i quaranta segons.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, només per fer referència a temes de joventut, perquè, sortosament, avui podem celebrar que Joventut, ara la Secretaria General de Joventut, ja està dins de Presidència, i no com a Cultura, que era abans, fet de què, com deia, ens alegrem perquè això permet donar unes actuacions, una acció molt més global, entenent que pot tenir influència en tots els altres departaments, tot i que sabem que hauria de tenir influència en els diferents departaments; ja veurem, a mesura que anem desenvolupant les esmenes a la totalitat d'aquests altres departaments, que això, precisament, encara no s'està pas donant; veurem que trobarem força mancances pel que fa a polítiques de joves, globals: polítiques d'ocupació, polítiques d'habitatge, polítiques d'ensenyament. A mesura que, en aquestes polítiques, hi trobem mancances, vol dir, també, que no estem fent l'atenció deguda als joves per tal que puguin desenvolupar correctament les seves activitats, per tal que puguin emancipar-se, i, per què no, per tal que puguin tenir un bon futur, ja sigui proper o d'aquí a uns quants anys.

Els joves han de tenir dret a l'habitatge, han de tenir dret a un bon ensenyament, han de tenir dret, per què no?, a un bon entorn, a un bon medi ambient, que moltes vegades els estem hipotecant. Malgrat això, és cert, tenim una Secretaria General de Joventut, que té una dotació pressupostària, té un programa que se'n diu de Promoció i Serveis de Joventut, realitza una descripció de diverses activitats adreçades a l'estudi de la realitat juvenil i a cobrir dèficits estructurals en política juvenil de la mateixa Generalitat, però tenim una colla de dubtes pel que fa a la dotació d'aquesta Secretaria General de Joventut.

D'una banda, es diu que s'ha de posar en marxa el Pla nacional de joventut, i per poder-lo posar en marxa és imprescindible poder comptar amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que, de fet, junt amb les diverses associacions del nostre país, ha sigut qui ha promogut aquesta proposta del Pla nacional. Però tot i que trobem aquest punt en el programa, ens adonem que la dotació pressupostària per al Consell Nacional de la Joventut no és el suficient que caldria desitjar; és cert que s'ha augmentat una miqueta, però encara no és prou considerable. D'una banda, en tota l'explicació

teòrica del programa només apareix una vegada, de forma explícita, la figura del Consell Nacional de la Joventut. El fet que en aquests apartats d'associacionisme no es faci referència a qui per llei es reconeix com a interlocutor de la joventut envers l'Administració autonòmica, ens provoca una preocupació. Ens demanem quin és el paper que dóna la Generalitat a la participació juvenil i, més en concret, a l'entitat que és la interlocutora en matèria de joventut.

Un altre aspecte que ens preocupa és la despesa en publicitat i propaganda, que ha pujat un 33,5%, mentre que la partida del programa ha pujat encara no un 10%. Amb la poca incidència interdepartamental, i, per tant, a l'hora de fer política real, que té la Secretaria General de Joventut, què es publicitarà? Els pisos de lloguer que la Generalitat construirà anys després que ho hagin fet els ajuntaments d'esquerres? Més coses: per què existeix una partida de comunicació de 6,7 milions per a postals? Per què puja més aquesta partida que el pressupost d'aquest programa? Per què l'increment en publicitat i propaganda és superior a l'increment mitjà per realitzar coses que són alhora allò que pot publicitar-se?

Finalment, en el cas de les transferències a Turisme Juvenil de Catalunya, cal remarcar un any més el paper, el lamentable paper que fa la Generalitat finançant aquesta empresa de turisme juvenil, que s'endú, d'aquest programa, 308 milions en transferències. Turisme Juvenil de Catalunya ha estat –i probablement continuarà sent-ho– un dels eixos de la Secretaria General de Joventut, fent que la principal política adreçada al jovent sigui el turisme. Aquest tipus d'acció de govern està orientada, clarament, a aquells i a aquelles joves que poden accedir a aquest tipus de serveis, sent, aquesta, una política clarament perifèrica que no afecta l'eix central de les preocupacions dels joves i de les joves, i dels seus problemes. A més, aquestes inversions, encara que siguin en turisme juvenil, s'han orientat cap a un consum fàcil, ràpid i gens reflexionat, en comptes de reorientar aquestes polítiques cap a l'enfortiment d'un consum diferent, crític i que suposés una major formació per al jovent i una major participació. Així, la frase més emblemàtica de Turisme Juvenil de Catalunya i de l'*Aquí, sí*, revista de la Secretaria General de Joventut, ha estat el famós «Tira't de cap al cap de setmana». És això el que volem o el que necessitem més per als joves i les joves del nostre país? Pensem que calen altres tipus de polítiques que, segurament, tots plegats ens agrairien molt més.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la següent esmena a la totalitat al Departament de la Presidència, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores i senyors diputats, em correspon exposar les raons que han dut el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a proposar una esmena a la totalitat del pressupost del Departament de la Presidència

cia i dels organismes que hi estan vinculats, i els meus companys, el senyor Ferran i la senyora Valls, defensaran les esmenes relacionades amb la Corporació Catalana de Ràdio Televisió i amb l'Institut Català de la Dona.

La creació dels nous departaments de Governació i Relacions Institucionals, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació ha minvat de manera considerable el pressupost d'aquest Departament, i el converteixen, de fet, en un pressupost gairebé residual; reflecteix, sembla reflectir, el pas o el trànsit que va d'un macrodepartament a un minidepartament més centrat en el suport directe al Govern i a la seva presidència. Separaré, per tant, els meus comentaris, referits, en primer lloc, a aquest Departament de la Presidència, al que podríem considerar el nucli dur, o el nucli tou –no sé com qualificar-lo–, dels del nou Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, com a..., que fins ara han quedat afectats, havien estat vinculats al Departament de la Presidència i que, a partir d'ara, quedaran afectats a un nou departament.

Com acabo de fer notar, aquest Departament disposa, a primera vista, sobre el paper, d'un volum considerable de recursos, entorn dels 120.000 milions de pessetes, però, si deixem de banda el que correspon a televisió, a ràdio i televisió pública, i a universitat, recerca i societat de la informació, no passen de 15.000, o se situen entorn dels 15.000. És una xifra que crida l'atenció, no per la seva magnitud, modesta en el conjunt del projecte pressupostari presentat pel Govern, però sí sorprenent perquè la disminució de competències i funcions que s'han traspassat, sobretot, al nou Departament de Governació i al nou Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació no semblen repercutir en una disminució pressupostària significativa dels recursos que se li assignen. Crida l'atenció, i planteja interrogants, l'augment del capítol 1 del Departament de la Presidència, que s'incrementa en una tercera part, reflectint un increment de personal. Sembla com si, aprimat de competències, el Departament seguís requerint no solament els mateixos recursos, sinó encara més. En tot cas, manifesta un exercici de deficiència administrativa discutible.

Els creixements, dintre d'aquestes magnituds, són considerables en termes relatius en algunes direccions generals: Estudis i Avaluació, Difusió i Mitjans de Comunicació, Ràdio Televisió. Aquests increments doblen, i més que doblen, el que tenien consignat en el pressupost de 1999. Algunes d'aquestes direccions generals són, precisament, aquelles que tenen un perfil menys precís, que han estat repetidament criticades des d'aquesta tribuna pel seu rendiment poc visible, per la seva relativa opacitat, fins al punt que alguns les han associades a les funcions de «fontaneria» política, o, potser dit més pulcrament i perquè l'Institut no em renyi, de «lampisteria política».

Veiem, per exemple, els 700 milions destinats a «Estudis», als quals s'han d'afegir els d'un concepte tan genèric com el de «Promoció cultural i econòmica», dotat amb 300 milions més que l'any passat per a finalitats d'un enunciat poc esclaridor o, en tot cas, molt equívoc, perquè no s'acaba d'entendre què fa aquí

aquest enunciat en comptes de formar part del pressupost de Cultura o d'Economia.

També és digne d'esment l'import global incorporat a «Atencions de la Presidència»: 300 milions, i, a «Atencions protocol·làries i representatives», 160 milions més; en conjunt, uns 460 milions, que equivalen a més d'un milió de pessetes diàries en matèria d'atencions, una quantitat més que notable i que reflecteix, pots ser fins i tot excessivament, la gentilesa i la cortesia del Departament davant d'indeterminats beneficiaris.

Al costat d'aquest milió i mig, aquest milió i escaig diari d'atencions protocol·làries, en canvi, altres institucions que ofereixen serveis públics d'interès —el Centre UNESCO de Catalunya, la Creu Roja, el Cidob, el Moviment Europeu— s'han de conformar amb xifres que, en alguns casos, se situen en els 3 milions de pessetes, no diaris, en aquest supòsit, sinó per any. Un contrast, en tot cas, no gaire edificant.

És una nota aparentment positiva l'increment atribuït a la Secretaria General de Joventut. Sempre s'havia pensat, des del nostre grup, que aquest organisme havia de disposar de més recursos si volia tenir un impacte en les polítiques que, de forma transversal, afecten els nostres joves. Però l'únic que ens sorprèn desagradablement és que aquest increment és d'un 30% mentre que els de les direccions generals a què abans m'he referit passa del 100%. No sembla, doncs, que posats a augmentar l'atenció a la joventut, aquest increment sigui consistent amb una prioritat política.

Se'ns acaba de dir que el Consell Nacional de la Joventut, amb altres grups associatius, ha promogut la posada en marxa d'un pla nacional de la joventut, que s'haurà d'elaborar i després aplicar, i que ha estat recollit en una proposició no de llei signada unànimement pels grups representats en aquesta cambra. Doncs, bé, trobem a faltar una previsió, si més no simbòlica i inicial, per a l'elaboració i l'aplicació d'aquest pla.

En resum, el pressupost d'aquest nucli del Departament de la Presidència posa de manifest, em sembla, el caràcter discutible de la seva existència, almenys en el seu format actual. Un cop feta la reorganització de competències amb el Departament de Governació, a primera vista i després d'una certa anàlisi, costa justificar el caràcter departamental d'una Secretaria General de la Presidència del Govern com el que actualment és en la pràctica. En conseqüència, no pot deixar de pensar-se que hi ha arguments de conjuntura i d'equilibris polítics —d'arbitratge, s'ha arribat a dir—, que poden servir potser en aquest Departament els interessos de la majoria de Govern, però que serveixen poc, o gens, els interessos de la societat catalana.

Què podem dir, ara, sobre el pressupost per a l'antic Comissionat d'Universitats i Recerca i per a l'antic Comissionat per a la Societat de la Informació, que passen ara al Departament nou? El nostre Grup ha acollit amb satisfacció la creació d'aquest Departament. És una decisió que, com ja hem declarat, corregeix una decisió equivocada d'aquesta mateixa majoria, quan va situar les responsabilitats d'universitats i de recerca en una posició subordinada a l'Executiu. Aquesta decisió va ser repetidament criticada pels responsables de les

universitats i del sistema públic de recerca, perquè han trobat a faltar, salvant la disposició de les persones, l'empenta política en un terreny tan prioritari en el futur del nostre país.

Però aquesta satisfacció es dissipa, s'evapora en veure que el pressupost que li ha estat assignat al nou Departament, per al seu primer any d'existència, és relativament escàs. En termes agregats creix menys que la mitjana de tot el pressupost. No és un bon senyal, no manifesta un èmfasi, ni tan sols a efectes simbòlics, que hi hagi aquí una prioritat de Govern, una prioritat en la formació superior, en la recerca i en l'adequació del nostre sistema educatiu i productiu a les tecnologies de la informació.

Però anem per parts tractant, primer, universitats i recerca, i, després, societat de la informació.

Què podem dir sobre política universitària? Si tenim present l'impacte de la inflació, que, com se'ns ha dit a bastament aquest matí, doncs, és superior a la del conjunt espanyol, l'increment previst no és l'increment substantiu o significatiu que esmentava el conseller d'Economia i Finances en presentar, aquest matí, el pressupost. No sembla, a més a més, un increment suficient per estimular l'èxit d'una iniciativa que nosaltres hem aplaudit: els contractes programa amb les universitats, una iniciativa que sembla ben intencionada i que podria contribuir a una distribució més equitativa i més transparent de les subvencions a les universitats públiques. Perquè els contractes programa només poden ser un bon instrument si van acompanyats de suficients incentius, positius i també negatius, perquè tots els operadors —el professorat, els ensenyants, el personal d'administració i serveis— entenguin el sentit d'aquest contracte programa i s'esforcin en l'aplicació o en la consecució dels seus objectius.

Sabem molt bé que l'esforç públic per estudiant és encara inferior a la mitjana de la Unió Europea, i se situa per sota de la majoria dels altres països de la Unió Europea. I, a més a més, aquest esforç —s'ha repetit moltes vegades— no es reparteix de manera equilibrada entre els estudiants de les diferents universitats. Encara hi ha un diferencial, un diferencial que potser es redueix una mica aquesta any, però que encara considerem excessiu.

Finalment, en aquest ordre de coses, comprovem l'absència d'una política més creativa, més decidida, en matèria d'ajuts al estudiants, ja sigui als estudiants amb rendes baixes, ja sigui als estudiants que volen internacionalitzar la seva formació anant a universitats estrangeres. No ens convenç l'argument que s'està en espera de les transferències sobre beques, una espera que es dilata des de ja fa massa anys, tot i haver presumit d'influència sobre el Govern de l'Estat. Què impedeix —podem preguntar-nos— al Govern de la Generalitat d'establir un programa propi d'ajuts als estudiants amb rendes baixes, un programa fixat amb criteris i amb imports més raonables que el programa que potser algun dia serà transferit des de l'Estat? Les administracions poden esperar aquestes transferències, aquesta famosa transferència, però els estudiants socialment discriminats per raons de renda familiar no poden esperar.

Aquesta espera equival, per ells, a perdre anys decisius en la seva vida.

El mateix podem dir de l'ajut als estudiants que volen internacionalitzar la seva formació anant a l'estranger. Trobem a faltar un esforç més decidit per complementar les migrades beques Erasmus. És un dels programes que menys recursos té, més impacte social, i, sobretot, té més impacte de futur en el conjunt de les polítiques de la Unió Europea. Estem convençuts que alguns diners més, no gaires, utilitzats amb intel·ligència, farien que la nostra joventut estigués en condicions d'operar de forma competitiva en aquest futur on les relacions econòmiques, professionals i culturals van desdibuixant fronteres i van desdibuixant sobiranes.

No ignorem l'esforç que ha fet el sistema universitari públic de Catalunya els darrers anys. L'ha fet amb l'esforç dels seus mateixos treballadors, professors, personal d'administració i serveis, i amb l'esforç dels mateixos estudiants. Però aquest voluntarisme, perquè sigui realment productiu, ha d'enquadrar-se en una estratègia més ben definida i en un reforçament financer que no trobem suficientment marcats en aquest pressupost.

És molt baixa, finalment, la retribució del personal docent, que, segons ens diu l'Informe Bricall, de mitjana, és la meitat de la belga o la irlandesa, calculada en capacitat de compra, i s'equipara a la turca, un país de renda *per capita* força inferior a la nostra. Se'm pot dir també aquí que la retribució del professorat no és competència de la Generalitat, però res impedeix l'establiment de polítiques pròpies, també d'incentius –degudament regulats en aquesta matèria– que podrien complementar la motivació del nostre personal, i, a més a més, podrien atreure professorat competent d'altres països quan ja s'està constituint un espai universitari europeu.

Què podem dir sobre la recerca? Sobre la recerca, els tòpics són prou coneguts. Primer tòpic: l'esforç públic i privat en recerca és condició necessària per al progrés econòmic i social de qualsevol país. Segon tòpic: Catalunya, i Espanya en el seu conjunt, no s'esforcen com els correspondria en aquest terreny.

És prou coneguda la referència quantitativa, és a dir, no passem o no arribem, segons els càlculs, a l'1% del PIB en recerca i desenvolupament, quan els països del nostre entorn el doblen i, encara més, superen amb escriu aquest 2% del PIB.

Aquest matí, el conseller, en presentar el pressupost, ens ha dit que Catalunya havia arribat al PIB *per capita* mitjà de la Unió Europea. Crec que és meritori, i segurament tots ens n'hem de congratular. Crec que ara és el moment d'intentar, també amb aquesta referència, que el percentatge de PIB que dediquen a recerca i desenvolupament es compari també positivament amb la mitjana de l'OCDE o de la Unió Europea. Això intensifica les institucions, i, concretament, el Departament ha intensificat la seva contribució mentre no s'arribi a aquesta fita. Una fita, per altra banda, que he vist retinguda o que he vist registrada en el programa electoral de la coalició que ara governa amb acord amb el PP, on es deia que s'hauria d'arribar a aquest 2% del PIB en recerca i desenvolupament. Però, a la vista de les xifres que s'han donat en el pressupost d'aquest any, creiem

que arribar a aquesta fita costarà dècades, perquè no s'hi veu aquella empenta suficient per donar el salt que tots esperem. Un salt que és possible donar perquè comptem amb la gent capaç, perquè comptem amb la voluntat de fer-ho. Especialment qui coneix els nostres laboratoris, qui coneix els nostres centres de recerca públics, a la universitat i fora d'aquesta, sap de l'existència d'aquesta gent, de la seva competència, de la seva competitivitat a escala internacional, i sap també de la frustració que provoca en investigadors joves, i no tan joves, la impossibilitat de dedicar més esforços a la seva tasca, una tasca per a la qual se senten vocacionalment cridats i que consideren de futur per al nostre país.

Novament ens trobem aquí amb un plantejament que considerem inadequat en el seu concepte. Si, com nosaltres pensem, es pot dedicar més esforç inversor –no hi ha inversió més productiva que la inversió en coneixement–, la inversió que s'aplica al sistema de ciència, tecnologia i indústria és encara insuficient.

La preocupació, en aquest punt, s'incrementa quan examinem una part específica del pressupost, que és la referida a les tecnologies de la informació i la comunicació. Aquestes tecnologies, la promoció d'aquestes tecnologies i del que representa sobre la societat, és assumida ara pel Departament, substituint l'antic Comissionat. Ens trobem en un camp estratègic, i aquí també és un tòpic que tothom reconeix, almenys de manera retòrica. Basta un indicador eloqüent per saber que aquest és un camp estratègic: a començament de la dècada dels noranta, es calculava que el 45% dels llocs de treball en els països avançats de l'OCDE consistien bàsicament en el tractament d'informació –a començament de la dècada dels noranta. Podem estimar que, en aquests moments, gairebé deu anys després, aquesta proporció s'ha incrementat de manera accelerada. Tots els balanços i tots els estudis ens assenyalen la posició endarrerida del nostre país en aquest camp. En l'entorn europeu anem pel darrere de països com Irlanda, i Portugal ens està avançant. Segons un estudi recent, el nostre retard és clar en infraestructures, en terminals d'accés, en serveis i en utilització. Sembla, segons aquest mateix estudi, que només estem al davant en un aspecte: en la densitat i l'ús de caixers automàtics de les entitats financeres. Sense comentaris. No sembla que això compensi, encara que sigui molt meritori, les mancances en tots els altres sectors.

Quina traducció pressupostària té aquesta preocupació? Constatem, amb sorpresa, que en el pressupost d'enguany, o en el Projecte de pressupost d'enguany, hi ha una disminució de l'assignació prevista. Costa d'entendre aquesta reducció, després de tantes i tantes al·lusions a la importància del tema. Més sorprenent, encara, és aquesta reducció si es té en compte que s'ha aprovat ja el Pla estratègic «Catalunya en xarxa», que hem de suposar que el Govern té voluntat que s'implementi. O és que un cop redactat, el Govern confia que es podrà dur a terme sense cap mena de contribució pública i que podrà ser-ho únicament per decisió d'iniciativa del sector privat?

Si passem de les infraestructures físiques al capital humà, ens trobem, també, davant la sorpresa de la dis-

minució de la previsió pressupostària per a la formació de professorat; una disminució en formació de professorat que ha d'afectar, amb tota probabilitat, la capacitat del personal ensenyant en aquestes matèries. Farà impossible que molts d'ells es reciclin en aquesta matèria i puguin traslladar als seus estudiants les capacitats que requereixen. Ens podem trobar amb la potenciació d'una discriminació entre aquells que rebran aquesta alfabetització amb tecnologies de la comunicació i aquells que en quedaran fora.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En conclusió, aquest pressupost no revela una estratègia definida en aquestes matèries i creiem que no compleix els objectius d'un Govern que ha afirmat reiteradament que les col·loca entre les seves prioritats; no compleix aquestes obligacions.

El nostre Grup, per tant, desitjaria l'èxit del nou conseller del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, perquè el seu èxit repercutiria en benefici de tot Catalunya. I, precisament per això, perquè desitgem aquest èxit, hem presentat l'esmena que acabo de defensar, esperant que si és aprovada serà una contribució positiva a la seva gestió.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna, igual que en el pressupost anterior, per defensar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, respecte als pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió, i sincerament els he de dir que hi ha una notable diferència d'aquests pressupostos amb els pressupostos anteriors.

Enguany podem plantejar un bloc positiu –i cal dir-ho–, i és un bloc positiu pel fet que en aquests pressupostos aflora per primera vegada la despesa real de la Corporació, que en aquests pressupostos no s'incrementa l'endeutament, que en aquests pressupostos es fa una aportació del Govern més important que altres vegades, que en exercicis anteriors, i que les subvencions de capital més les subvencions d'exploració estan al voltant d'uns 19.000 milions de pessetes. I això és positiu, i cal dir-ho, i cal reconèixer-ho des del nostre Grup.

Però, dit això, no podem deixar de banda altres aspectes, i hem de fer un petit repàs del camí que s'ha fet fins ara. I cal reconèixer que el que ha estat, per dir-ho d'alguna manera, la joia de la corona al llarg d'aquests vint anys de la gestió del Govern de Convergència i Unió, està, al nostre entendre, greument corcat.

És un sac sense fons i amb una quantitat i amb una sèrie de problemes d'índole econòmica, de pluralitat i de gestió realment greus. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té un dèficit crònic; l'increment de l'endeutament, denunciat durant tota l'anterior legislatura pel senyor Martí Carnicer, pel senyor Josep Maria

Carbonell i per mi mateix, ha estat negat de forma sistemàtica pel senyor Vilajoana, per l'avui conseller de Cultura, senyor Vilajoana, i, el que és més greu, també per tot l'equip que continua al front –excepte el senyor Puig–, al front de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El més greu de tot aquest camí, que em sembla a mi important que en aquests moments analitzem, és, també, que s'ha emmascarat una situació real de com estava la Corporació Catalana, s'ha emmascarat en alguns moments d'una forma realment escandalosa, com es pot dir que va ser al voltant de l'any 98, on es va fer patent, es va fer manifest que aquest emmascarament de la situació real arribava a una situació francament exorbitant. Van haver-hi, l'any 98, uns ingressos extraordinaris de 13.000 milions de pessetes fruit de vendes d'operacions comptables, de vendes internes d'accions per emmascarar, realment, unes pèrdues d'un exercici, de l'any 98, que han estat –al nostre entendre– les més lamentables de tot el que han estat aquests últims anys de la gestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Avui, per fi, ens trobem amb el reconeixement que hi ha un endeutament extraordinari, un endeutament de 105.000 milions de pessetes. I creiem que això és positiu, que s'hagi reconegut aquest endeutament, perquè, realment, l'última xifra reconeguda d'endeutament és la que correspon a l'any 97, i allí se'ns va dir que l'endeutament era de 57.026 milions de pessetes.

Nosaltres, al llarg d'aquests anys, hem denunciat una despesa que no era adequada als ingressos; hem dit, any rere any, sobretot aquests últims tres o quatre anys, que les pèrdues eren superiors a 4.000 milions de pessetes; hem dit, també, que hi havia una incapacitat manifesta del Govern per solucionar aquesta situació i que això s'anava acumulant i era cada cop més greu, i hem dit que hi havia una incapacitat per definir un horitzó financer, hi havia una pèrdua de qualitat, hi havia una pèrdua, també, de pluralitat –però aquí estem parlant d'assumptes eminentment econòmics, però hi havia una pèrdua de qualitat i una manca d'horitzó financer–, i, fins i tot, això es manifestava amb un increment d'aspectes com és la publicitat, que ha passat de tenir sis-centes hores anuals a nou-centes hores anuals de publicitat en els últims tres anys. Qüestió que manifesta d'una manera molt clara que s'ha produït quelcom que no anava bé dins de la radiotelevisió pública de Catalunya.

I bé, no obstant, agrair, com deia al principi, aquest reconeixement del deute i tenir a l'abast real de nosaltres avui les xifres reals dels comptes, malgrat agrair això, nosaltres pensem que no és «de rebut», avui, defugir les responsabilitats per les gestions dutes a terme fins avui en dia. I això té noms i cognoms, i el que avui és conseller de Cultura, senyor Vilajoana, és el responsable –i, per tant, demanem, també, responsabilitats polítiques al respecte– de la situació creada d'aquest forat, d'aquests 5.000 milions de pessetes. Nosaltres, això, ho hem manifestat en un gràfic que crec que és prou eloqüent, senyores i senyors diputats. Això comença l'any 91 i acabem l'any 99, i es veu clarament com la gestió dels últims quatre anys, l'increment del deute és realment..., té una progressió –al nostre enten-

dre— exagerada. Aquestes xifres són eloqüents; això vol dir que cal fer repàs del que s'ha fet, i això hi ha responsabilitats polítiques, i, per tant, hem de dir que s'ha estat incapaç durant quatre anys d'aturar aquest forat de 105.000 milions de pessetes. Avui, aquest conseller que ha gestionat la ràdio i televisió pública de Catalunya és el que ha de treballar per les indústries culturals del nostre país, i, per tant, la senyal d'alerta ha d'estar, també, damunt de la taula al respecte.

Dit això, senyores i senyors diputats, voldria explicar-los per què votarem en contra d'aquests pressupostos. Votarem en contra, especialment per tres raons: perquè pensem que no hi ha una estratègia financera; segon, perquè pensem que no s'explica el que s'ha de fer amb aquests 105.000 milions de pessetes; tercer, perquè no hi ha una amortització del deute, i quart, perquè hi ha opacitat en els pressupostos que ens plantegen. Ningú ens explica d'on surten 7.700 milions de pessetes; nosaltres pensem..., i, si ens expliquen que venen alguna cosa, nosaltres pensem que a vegades les vendes és gastar-se aquells diners que es tenen guardats, però que això val per una vegada o per dues, però que, a la tercera, aquests 7.700 milions de pessetes no sabem d'on són ni d'on vénen, i, per tant, pensem que hi ha, també, o si més no, una part d'opacitat en els ingressos que se'ns acaben de posar en aquest pressupost.

El nostre vot serà negatiu. Serà negatiu perquè pensem que el pressupost —com deia fa un moment— és opac; serà negatiu perquè pensem —com també deia la il·lustre diputada d'Iniciativa per Catalunya i els Verds— que és insuficient; serà negatiu perquè pensem que és poruc; perquè pensem que és poc creatiu, aquest pressupost, i, per tant, aquesta és la nostra posició, la posició del nostre Grup. Nosaltres, senyores i senyors diputats, els volem dir que tenim ganes algun dia de votar positivament uns pressupostos de la Generalitat respecte a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Potser, si el Grup de la majoria en aquests moments segueix governant l'any que ve i si el senyor Puig és capaç de corregir els errors, votarem afirmativament, però aquest any pensem que continuen sent opacs, insuficients, porucs i poc creatius, però sí que hem sabut, realment, què és el que passava, però continuem sense resoldre els problemes.

Nosaltres apostem —ho saben vostès molt bé, perquè últimament hem tingut ocasió de plantejar aquests temes— per una televisió pública, per una televisió plural, per una televisió de qualitat, i, en aquest sentit, treballlem per definir un Consell de l'Audiovisual al més ajustat a aquests plantejaments que els acabo de dir, i plantejarem, també, reformar la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per donar servei a aquest país, per donar-li el servei que es mereix; però, alhora, no podem donar suport a uns pressupostos que —hi insisteixo— al nostre entendre són insuficients i mancats absolutament de rigor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora diputada haurà de concentrar el missatge a la cambra en dos minuts i mig.

La Sra. Valls i Llobet

Ho intentaré. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, l'antiga direcció de l'Institut Català de la Dona tenia raó quan denegava ajudes a les associacions de dones perquè no disposava de pressupost. Realment, el pressupost de l'Institut Català és un 0,02% dels pressupostos de la Generalitat, un 5% dels pressupostos de la Presidència, que, com ja ha dit l'il·lustre diputat senyor Vallès, ja són aprimats. Per tant, són uns pressupostos de Ventafochs, a precari i a temps parcial.

El pressupost de l'Institut Català de la Dona per al 2000 és totalment continuista, encara que el conseller Mas ja ens ha dit que no pretenia altra cosa, però nosaltres esperàvem més d'aquest pressupost, esperàvem un canvi que no hi ha estat. El pressupost d'altres departaments de la dona..., la Comunitat de Madrid, per exemple, té 1.500 milions de pessetes amb programes de formació gestionats per l'Institut de la Comunitat; l'andalusa, 2.000 milions de pessetes, el 99. Som dels pressupostos més baixos de totes les autonomies i, el que és pitjor, quan hem volgut buscar en què es gastaven aquests pressupostos tampoc ho hem pogut trobar, perquè la memòria d'activitats de l'Institut se'ns va acabar l'any 96; no en tenim cap, i també ens consta que no tenim programes. Per tant, ens interessaria molt saber en què es gasten aquests diners i cap on van, perquè tenim sospites clares que la gestió d'aquests diners també ha sigut, en certa manera, ineficient.

Tenim, en aquest moment, a Catalunya unes 850 associacions de dones, i només un 10% d'aquest pressupost ja prim es dedica a aquestes entitats. Més o menys unes 14 pessetes per dona catalana. Per altra banda, un 45% del pressupost actual es dedica a despeses de *staff* i personal del Departament. Per altra banda, no hi ha inversions clares; el Centre de Documentació no ha avançat. En el mateix període, altres institucions catalanes han fet biblioteques, com la de dret constitucional, de referència a tot l'Estat, i només es destinen 8 milions de pessetes als ajuntaments, un 1,9% del total d'aquest pressupost tant prim.

Oblits polítics que veiem, pressupostaris. Cap pressupost per programar serveis dependents a l'atenció a dones maltractades o per fomentar l'ocupació de qualitat i no a precari de les dones. Continuem sent l'única autonomia sense una partida de lluita contra la violència de gènere; cap pressupost ni esment especial per atendre dones immigrades; cap prioritat en el recolzament a les associacions. Queden incloses les dones en el pressupost extraordinari de 460 milions per riscos

laborals? Considera el conseller un risc per a la salut fregar, rentar roba, planxar, cuidar nens, sense vacances, ni festes, ni hores de descans, ni reconeixement, ni valoració social? Perquè els experts internacionals en salut laboral ja ho consideren la primera causa d'hipertensió i estrès mental per a la dona. Podrà disposar l'Institut Català de la Dona d'un 50% d'aquesta partida extraordinària, donat increment d'hipertensió i estrès i malalties cardiovasculars de la professió femenina? Per tant, seran capaços vostès de fer un institut obert a les necessitats de les dones catalanes amb força per liderar projectes, o només anem a cobrir les necessitats d'unes determinades dones i no de totes les dones de Catalunya?

No volem una política de quedar bé, sinó reduir les desigualtats al territori. No hem de fer veure que informem, hem d'informar; no hem de fer veure que formem, hem de corregir desigualtats, i no hem de fer veure que fem alguna cosa respecte a la violència –ja sabem que, de talibans, n'hi han a totes les comunitats i a molts partits–, sinó que hem d'incloure una partida per a lluitar contra la violència de gènere en els nostres pressupostos. Catalunya necessita un Institut Català de la Dona amb més pressupost, més eficiència, transparència, democratització de la gestió i participació de la ciutadana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Li anuncio que, l'esmena de totalitat o de retorn del pressupost del Departament de Presidència i dels organismes i els ens que en depenen, Esquerra Republicana la factura compartida amb el diputat senyor Benach, que parlarà dels temes de joventut, i la diputada senyora Porta, que parlarà dels temes referents a l'Institut Català de la Dona. Per tant, jo em centraré, en conseqüència, en els temes directament lligats amb el Departament, tal com era el Departament fins fa un mes, que és, de fet, tal com és el Departament com se'ns presenta en aquests pressupostos.

Perquè el primer que podríem dir és que el primer motiu de retorn d'aquests pressupostos és que fan referència a un Departament que ara ja no existeix, tant pel gruix que aquests pressupostos contemplem, i que, per tant, es fa difícil de parlar d'un departament, pressupostàriament, que avui, ara, en aquest moment que discutim, no és el Departament que va confeccionar aquests pressupostos i del qual fa esment. Però, evidentment, com que tots sabem sumar i restar i, si no, per a això tenim els programes d'ordinador, som capaços de parlar-ne extraient el que ara ja no hi és, tot i que sempre es fa difícil, perquè també som conscients que a l'hora de segregat un departament d'un altre no se segreguen automàticament només els serveis de determinades direccions generals o comissionats i secretaries, sinó que deu haver-hi serveis que estaven, per exemple,

a Secretaria General que deuen haver estat, també, segregats, en part, cap al nou Departament. Sigui com sigui, però, farem referència al pressupost virtual que se'ns ha presentat en nom del Govern pel que fa al Departament de Presidència.

Sense tenir en compte la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ni el Comissionat de Universitats i Recerca i tenint en compte els serveis que guanya el Departament respecte a l'any anterior, com pot ser el de Joventut, podríem dir que el Departament de Presidència passa dels 12.341 milions pressupostats el 99 a 14.423 per al 2000. Per tant, gairebé un 17% d'augment. L'endarreriment en la presentació dels pressupostos, que hem criticat, critiquem i criticarem, té un benefici, que és que ara ja podem parlar de la liquidació de l'any anterior. I aquest benefici, que no tindrem –cal esperar– mai més, però que enguany tenim, ens permet de dir que la xifra que acabo de donar és falsa. Perquè, tenint en compte no el pressupostat l'any anterior, sinó liquidat, passem de 16.244 milions liquidats, el 99, a 14.423 el 2000, per tant, no d'un augment d'un 17%, sinó d'una disminució d'un 11,4%.

Déu n'hi do –permeti'm que ho digui col·lateralment– la diferència entre allò pressupostat i allò liquidat!

I, si resseguim els dos pressupostos –del 99 i del 2000–, veiem que hi ha, per exemple, augments significatius en «Remodelacions de personal»; encara més significatius a la «Despesa de béns corrents i de serveis», en «Transferències corrents», en «Transferències de capital» –del 30 al 50%, en alguns casos. Si mirem la Secretaria General, la Direcció General de Radiodifusió, la Direcció General de Difusió, veiem, per exemple, augments clars –en xifres per si mateixes relativament poc significatives–, però, conceptualment, molt il·lustratius des de quines perspectives s'han fet els pressupostos. Per exemple, el concepte de «Publicitat i propaganda» de la Direcció General de Difusió –que, any rere any, m'encarrego de dir a les senyores i senyors diputats, que no és la de Radiodifusió, sinó que és una, concretament, que es diu Direcció General de Difusió, doncs, passa de 105 milions a 213 –xifra en si mateixa petita, filosofia pressupostària força significativa. De la mateixa manera que la partida d'«Exposicions» d'aquesta Direcció General de Difusió passa de 40 milions a 213, o la de «Treballs realitzats per altres empreses», de 80 milions a 167.

I ara, aquí, he d'entonar un *mea culpa*. Fins ara, relacionàvem els augments de la Direcció General de Difusió amb la convocatòria d'eleccions, i vostès recordaran que, en els darrers anys, quan hi havia convocatòria d'eleccions, hi havia augment d'aquestes partides, i jo els he de dir que, enguany, que no hi ha convocatòria d'eleccions, no podem dir que deu ser aquest el motiu, sinó que en deu ser un altre, que, en tot cas, ja preguntarem al Govern de manera convenient.

El mateix passa amb la Direcció General de Valoració i Estudis, una altra Direcció General com aquesta de Difusió, que es mou en la concepció no material del treball del Govern o en la concepció no específica del material del Govern, en què també veu augmentat el seu capítol de «Despeses de béns corrents i serveis»,

que, l'any 97, era de 195 milions, i, per al 2000, és de 529 –un augment gradual però significatiu. Hi ha partides que també augmenten en aquesta Direcció General al mateix nivell que aquesta que acabo d'esmentar.

Una cosa semblant succeeix amb la Secretaria del Govern, que, tot i perdre les relacions amb el Parlament, passa de 84 milions a 178 per una transferència al Patronat de la Muntanya de Montserrat, de 88 milions, que no creiem que estigui ubicada –no pas la muntanya, sinó la partida– en el lloc més adequat dels pressupostos. No creiem que, si el Patronat de la Muntanya de Montserrat ha de tenir una subvenció pública de la Generalitat, que segurament deu ser cert, el lloc millor on ubicar la partida sigui la Secretaria del Govern; segurament deuria haver-hi altres departaments o altres partides del mateix Departament que serien més adequats.

De fet, el que ens podem preguntar en aquests pressupostos és: què en fem, del Departament, un cop ha perdut el Comissionat d'Universitats i Recerca. Això serà, segurament, motiu d'un altre debat que el nostre Grup no obviarà, però que fa que, quan llegim la descripció general dels objectius del Departament, entre els objectius eteris, els objectius discutibles i els objectius que podien fer perfectament altres departaments del Govern, a l'actual conseller, poca feina li quedarà, o poca feina li quedaria.

Voldria tenir una especial dedicació als aspectes d'universitats. Podríem parlar de moltes coses; jo, en tot cas, n'esmentaré una, només; una que em sembla que ara és suficient, que és la Moció 28/IV del Parlament de Catalunya, aprovada el 6 d'octubre de 1993. Aquesta Moció, aprovada el 6 d'octubre –data important!– del 1993, diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari, en el sentit que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixen una mateixa carrera sigui igual per a cada estudiant que la cursi i a presentar-ne les conclusions d'aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta definitiva». Ja sabem que el Govern fa molta feina perquè en té molta, però del 6 d'octubre del 93 fins avui, encara els treballs no han acabat i encara no tenim una proposta de finançament universitària objectiva, transparent, equitativa, raonada i que ens permeti discutir els paràmetres i, especialment, discutir-ne l'exemplificació Universitat per Universitat.

No cal que els digui que, en conseqüència d'aquesta manca de subvenció objectiva, tenim, per exemple, que del 94, que és l'any següent a l'aprovació de la Moció, fins enguany, un estudiant d'una Universitat concreta radicada a Barcelona ha rebut, de mitjana, gairebé el doble que un estudiant d'una Universitat radicada a Girona. Aquestes són unes xifres que no tenen cap lògica, si no és, estrictament, el fet que aquesta manca d'un model transparent, objectiu, raonat, de finançament de les universitats hagi comportat finançaments no objectius, no transparents i que la mateixa Sindicatura de Comptes –no caldrà que els ho recordi– ha denotat, com a, segurament, «no correctes».

Tots els grups parlamentaris tenim damunt la taula propostes de finançament de les universitats efectuades

des de les mateixes universitats. Tots els grups parlamentaris tenim, també, damunt la taula, un segon aspecte que també ens impedeix poder dir que estiguem satisfets amb el pressupost d'universitats del Govern de la Generalitat, que és el tema de les beques. Vostès em diran, segurament, que les beques són una matèria pendent de traspàs, i en això tenen raó: és una matèria pendent de traspàs. Permeti'm que li digui dues coses. Primera: quantes vegades han anunciat que el traspàs era imminent?, quantes vegades ens han dit: «Ja gairebé el tenim»? quantes vegades, realment, ens han convençut que no calia continuar reivindicant les beques, perquè ja era una matèria assolida? Però no només això; el fet que, les beques, encara no les tinguem transferides, no impedeix al Govern de la Generalitat fer una política de beques pròpies, si volgués –no en grans quantitats, perquè tenim el finançament que tenim, però sí des d'una concepció de la política de beques diferent de la que té l'Estat. Vam aprovar en la Comissió de Política Cultural, la setmana passada, una proposta en aquest sentit, que demanava una nova manera, uns nous criteris en la política de beques; aquests nous criteris, vostès tampoc els han aplicat, ni que sigui per les poques beques que donen.

En la qüestió de recerca, la insuficiència pressupostària que tots coneixem i que em sembla que el mateix Govern deu reconèixer. Jo, en tot cas, els diria només una cosa per fer-nos adonar de l'estat d'endarreriment de la recerca a casa nostra: dels 46 centres de recerca d'investigació tecnològica homologats a l'Estat, fins fa poc, només 5 eren a Catalunya; 5 de 46 és un percentatge inferior al nombre d'habitants, a l'aportació econòmica, al nombre d'estudiants universitaris, inferior al nombre del producte interior brut, inferior a la realitat industrial del país, inferior a la realitat tecnològica del país. Si anem endarrerits en recerca, que estem endarrerits en recerca –som de les comunitats pobres de l'Estat en el tema de recerca; no de les més, perquè n'hi ha que, realment, tenen una situació desèrtica, però no som pas de les riques–, aquests pressupostos tampoc hi ajuden.

El nostre Grup té una esperança –en té moltes, però, entre la gran quantitat d'esperances que té, en té una en concret, que és que la creació del nou Departament signifiqui que en els pressupostos de l'any 2001 la política universitària, la política de recerca, la política de la Societat de la informació del Govern de la Generalitat tingui un major impuls pressupostari, que vol dir un major impuls polític, que vol dir una major possibilitat d'estar al costat del país i la seva gent. Si, l'any que ve, aquest Departament no té més pressupost que els comissionats d'enguany, no entendrem per què s'ha creat –no entendrem per què s'ha creat. I tenim molta esperança dipositada en la creació del Departament i en el que pot fer el Departament a partir de la seva creació.

Un afegitó només en el tema, dic, d'aquestes pinzellades, que ens obliga a la dispersió pròpia del Departament: el tema de l'Institut d'Estudis Catalans. L'Institut d'Estudis Catalans, que està ubicada, la seva subvenció, en el Comissionat, que tampoc creiem que sigui el lloc més adequat per a estar situat, perquè creiem que no és un tema ni estrictament universitari, ni només de recer-

ca, l'any 94, va tenir un pressupost de 400 milions. Si apliquem el pressupost de l'any 94, de 400 milions, al creixement de l'índex de preus, any rere any, ens dona que, enguany, n'hauria de tenir 486, amb 23 –deixem-ho en 486–; enguany, en té 348; són 140 milions menys del que hauria hagut de tenir l'Institut, amb el creixement lògic de l'any 94. El 95, en tenia 400 –igual–; el 96, 310, i, si cada any no apliquem el creixement, enguany té sempre menys diners que el creixement que li tocaria, fos l'any que fos el que prenguéssim com a partida.

En canvi, el Patronat Català Pro Europa –reconeixement absolut de la seva feina–, el 99, tenia 334 milions i, el 2000, 458. El conseller d'Economia ens pot dir que sumar peres i pomes no és correcte –segurament, no és correcte–, però sí que podem comparar, a tall d'exemple de la voluntat política, quant al Patronat Català Pro Europa, del qual sempre hem criticat –ara, amb menys motiu que abans– la politització partidista dels seus òrgans de direcció, doncs, el fet que, l'any passat, tingués menys diners que l'Institut i que, enguany, en tingui 110 més que l'Institut.

I unes paraules finals, abans de cedir la paraula als companys del Grup Parlamentari, perquè parlin de les polítiques juvenils i de l'Institut Català de la Dona, per justificar per què el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, enguany, per primera vegada, no ha presentat una esmena a la totalitat o de retorn dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials.

En primer lloc, perquè aquest Grup Parlamentari, segurament –segurament–, potser per un excés de benevolència i, a més a més, segurament, potser per darrera vegada, té confiança en els òrgans que aquest Parlament nomena, i aquest Grup Parlamentari es pensa que, quan el Parlament nomena uns òrgans, ho fa amb criteris de voluntat de funcionament professional, independent d'aquests òrgans, no amb criteris de quotes. Aquest Grup Parlamentari comença a oblidar això, i, cada dia que passa, té més arguments per a pensar que deu ser l'únic –o un dels pocs grups parlamentaris– que es pensa que els nomenaments es fan per criteris de funcionament dels òrgans i no per criteris de representació amb quotes en aquells òrgans.

En conseqüència, aquesta concepció del Grup Parlamentari, concepció que va fer efectiva en les propostes de nomenament del Consell d'Administració..., aquest Grup Parlamentari considera que, si el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per primera vegada en la seva història, enguany, no va emetre cap vot negatiu als pressupostos de la Corporació, i si aquell Consell d'Administració era acabat de nomenar per aquest Parlament, aquest Grup Parlamentari creu que no pot esmenar la plana d'un òrgan nomenat per aquest Parlament, de manera lliure. Per tant, no presentem esmenes de la totalitat perquè no hi ha hagut cap vot en contra en el Consell d'Administració.

En segon lloc, és la primera vegada, en els darrers anys, que els pressupostos no preveuen un deute, sigui en forma de deute directe, sigui en forma d'aval. Vostès em diran –i jo ja ho sé– que el fet que no prevegin no

vol dir que no facin, però que no prevegin ja és un pas endavant.

I, en tercer lloc, el director general de la Corporació, nomenat amb el vist i plau, sense cap vot en contra, del Consell d'Administració, va presentar-se en aquest Parlament i va fer promesa que, el 31 de desembre, tindriem un contracte programa.

Amb l'antecedent de la manca de vot en contra del Consell d'Administració, amb la previsió d'un augment de deute i amb la promesa de contracte programa en aquest mateix exercici pressupostari, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no presentarà, no ha presentat esmenes a la Corporació, fa no un vot de confiança, sinó una abstenció de confiança a la Direcció i al Consell d'Administració, amb l'esperança que, al final d'aquest any, d'aquest exercici pressupostari, tinguem un contracte programa, un contracte programa amb el vistiplau del Consell d'Administració, amb l'acord del Consell d'Administració, i amb el coneixement dels grups parlamentaris.

I ara, senyor president, cedeixo la paraula al diputat senyor Ernest Benach, perquè dibuixi les línies argumentats en política juvenil per argumentar aquesta esmena de retorn.

El president

Doncs, tal com ha anunciat el senyor Bargalló, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Agafem, doncs, el pinzell per dibuixar aquestes línies argumentats. Jo tenia dues maneres de començar aquest discurs: una, des del punt de vista positiu; l'altra, des del punt de vista més negatiu. No sabia com fer-ho; el cert és que la diputada Bet Font ja m'ha trepitjat una part, ja que ella ha començat per l'aspecte positiu, i, per tant, jo el reiteraré, i no és altre que l'adscripció al Departament de Presidència de la Secretaria General de Joventut. Aquest fet havia estat demanat pel nostre Grup Parlamentari en anteriors debats com aquest, i sempre ens havíem acabat estrellant. I el cert és que una autèntica política de joventut és aquella que aconsegueix incidir en tots els aspectes que conformen la vida dels joves, i «tots» vol dir «tots», i no només aquells que es podrien vincular més aviat amb aspectes lúdics, com és el cas de Tjuuca, per exemple.

Entenem que tots plegats hem de ser conscients que els i les joves tenen, avui, uns problemes molt determinats: hi ha noves tendències de pensament, hi ha noves modes, hi ha noves necessitats, que no són ni responen als tòpics preestablerts, i aquí ve la segona part, per la qual també m'havia plantejat de començar. Sàpiguen vostès que, avui dia, la majoria de notícies que generen els joves són sempre en situacions de conflicte. Hi ha honorabilíssimes excepcions que, efectivament, els joves generen notícies positives, però són, normalment, excepcions que no fan altra cosa que confirmar la regla. Els joves són, majoritàriament, els protagonistes dels accidents de trànsit; els joves són, majoritàriament, els protagonistes en els episodis de violència que tant so-

vintegen darrerament a casa nostra. Per tant, estem, realment, davant d'una situació de conflicte, i, segurament, no és just globalitzar el que, avui dia, són les actuacions de la gent jove a partir d'aquests paràmetres, però és evident que tots plegats hem de fer una reflexió molt important al respecte.

El nostre Grup, amb aquesta esmena a la totalitat al Departament, d'alguna manera, també concentrada en el tema de la política juvenil –tot i que, al llarg d'aquests dies, tindrem més temps per parlar-ne–, vol evidenciar, d'alguna manera, la disconformitat, no només amb la insuficiència del pressupost, sinó també amb els criteris pels quals es fa la política de joventut de la Generalitat. S'ha parlat, ja abans, del paper que el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya ha de jugar a partir del plantejament del Pla nacional de la joventut –aquest és un tema que haurem de treballar tots plegats i que, d'alguna manera, és una guia a seguir, una guia molt important a seguir. Aquí també s'imposa una reflexió pel que fa a l'associacionisme juvenil, que jo diria que, com la majoria de les associacions que hi ha en aquests moments en el nostre país, siguin els joves, té, ha de fer plantejaments de futur i, en definitiva, ha de valorar la situació de crisi en què es troba en aquests moments.

Nosaltres entenem que seria bo que, algun dia, el Govern pogués plantejar una política de joventut basada en altres matèries que no les que ens plantegen en aquests moments. Mirin: només que, per exemple, poguéssim destriar la política en matèria d'habitatge que pugui fer el Departament de Política Territorial per a gent jove, que poguéssim destriar la política d'ocupació que pogués fer el Departament de Treball per a gent jove, que poguéssim destriar la política en aspectes de prevenció de la salut que pogués fer el Departament de Sanitat per a la gent jove –i aquí voldria fer esment, especialment, que, en aquests moments, la principal causa de mortaldat entre la gent jove és: o bé els casos de SIDA o bé els accidents de trànsit; per tant, jo crec que això també ens ha de fer reflexionar..., només que poguéssim plantejar la política juvenil a partir d'aquests paràmetres, segurament, tindríem tots plegats una sensació totalment diferent. Això és una autèntica política de joventut, i he posat només tres exemples de les moltes coses que es podrien fer, però també –com ja s'ha dit–, d'alguna manera, quan intentes trobar aquests elements en el pressupost és realment complex i difícil, i –el que és més greu– no tens la sensació de globalitat i que, d'alguna manera, el Govern de Catalunya es preocupa pels i les joves del nostre país.

També dintre del paquet, hem presentat una esmena a Tjuuca, una esmena, bàsicament, segurament, més simbòlica que una altra cosa, però, en definitiva, no és tant per qüestionar les polítiques que es puguin fer des de Tjuuca, sinó perquè no han de ser una prioritat, essencialment –almenys, el nostre Grup Parlamentari no comparteix aquesta prioritat, sobretot perquè hi ha altres polítiques que estan pendents. Segurament que, si el Govern de la Generalitat fes una política juvenil integral, que abastés tots els aspectes –com he dit abans– que conformen la vida dels i les joves, el fet de tenir Tjuuca seria un element, doncs, bé, a tenir en compte i,

segurament, fins i tot, positiu, però que en cap cas pot ser l'estrella del Departament, i aquest és un aspecte que –hi insisteixo– ens preocupa extraordinàriament.

Tindrem ocasió, tant en un debat en comissió com en el darrer Ple –ho espero–, de tornar a parlar de joventut, però, en tot cas, la reflexió que avui volíem portar aquí és aquesta: en primer lloc, estem contents que això estigui a Presidència; en segon lloc, encara ha de ser més transversal; en tercer lloc, volem polítiques reals d'allò que afecta els joves i les joves: habitatge, treball, sanitat, etcètera, etcètera.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar en la mateixa esmena, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la importància de l'Institut Català de la Dona és, pel nostre Grup Parlamentari, inqüestionable. L'Institut Català de la Dona hauria de ser una eina per a la promoció de nous valors, que ens permetessin, a les dones, viure en igualtat plena de condicions i gaudir del respecte cap a les nostres diferències. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquest objectiu és una prioritat, però no ens sembla que el Govern pensi el mateix, i els pressupostos d'enguany –i també els dels darrers anys– així ens ho mostren.

Malgrat la solidesa institucional, que, aparentment, té l'Institut Català de la Dona, la manca d'iniciativa en les accions de govern així com la manca de llibertat de moviment en la gestió i avaluació del Pla interdepartamental per a la igualtat d'oportunitats per a les dones estan convertint l'Institut en un organisme inútil, sense iniciativa i buit de contingut. L'Institut Català de la Dona –fent meves les paraules d'un il·lustre diputat a la passada legislatura– té un pressupost massa gran pel que fa però massa petit pel que hauria de fer. És a dir, és una mena d'ens que viu al marge de les necessitats de les dones, de l'associacionisme de dones i, fins i tot, al marge del govern del qual forma part, donat que l'Institut és un institut sense capacitat per a posar en marxa, coordinar, avaluar i fer complir als diferents departaments el seu propi pla.

El pressupost d'enguany és de 450 milions de pessetes, és a dir, hi ha hagut un increment del 16,5% respecte al pressupost anterior, i, evidentment, no és un augment important, donat tot el que s'hauria de desenvolupar des de l'Institut, i, a més a més, és un augment molt localitzat en els capítols 1, 2 i 4. Si revisem les dades dels increments que hi ha hagut des de l'any 95, veiem que, a l'any 2000, encara no arribem als 483 milions amb què es va dotar l'Institut Català de la Dona l'any 95. Al capítol 1, l'Institut Català de la Dona dedicarà 210 milions de pessetes, és a dir, prop del 50% del pressupost –el 45,8%, per ser més exactes, es dedicarà a «Despeses de personal». També és interessant destacar que, d'aquests 210 milions, 23 es dediquen a dos alts càrrecs. Al capítol 2 es dediquen 160 milions –el 34,9%

del total—, la majoria dels quals es dediquen a «Lloguer», «Subministraments i materials diversos», i, una partida de 63 milions, per a «Publicitat i propaganda» i «Reunions i conferències».

Donada la dimensió força inútil per a les dones però d'alt rendiment publicitari per al Govern que tenen aquestes darreres activitats, m'agradaria destacar que, per a les «Subvencions a ajuntaments i associacions de dones» i «Altres transferències», es dedicarà un total de 70 milions, tot i que el volum d'activitat i repercussió social és molt més alt. Val a dir que s'ha augmentat la partida en 20 milions, però els ens locals només augmenten en 5 milions les aportacions que rebran i els centenars de grups de dones de Catalunya només veuen incrementat en el pressupost 8.600.000 pessetes el que es dedicarà a subvencionar les seves activitats. Val a dir que aquest mínim increment és una mostra del suport que reben per part de l'Institut Català de la Dona les entitats de dones que intenten donar recursos i treballen durament per a aconseguir-ho.

Així, doncs, el gran augment en el pressupost de l'Institut Català de la Dona es dona en «Personal», «Lloguer», «Subministraments i material», així com «Transports, dietes i locomoció», i aquest apartat té en conjunt una assignació gens menyspreable de 8.465.000 pessetes, fet que contrasta amb el que es dedicarà a «Publicacions», que seran 9.600.000 pessetes. Tot plegat ens porta al mateix punt del qual partíem: el Govern no té voluntat que l'Institut Català de la Dona sigui un institut competent i faci funcionar el tercer Pla per a la igualtat d'oportunitats. Simplement, és una eina publicitària sense cap altra finalitat, mal que ens pesi a les ciutadanes i ciutadans, a les associacions de dones i als i les membres d'aquest Parlament que voldríem un Institut Català de la Dona actiu i sòlid, útil i operatiu per als objectius que s'han marcat des de la plataforma d'acció de Pequín i que hem assumit, però també, i bàsicament, per als objectius que se'ns marquen des de les associacions de dones de Catalunya, que sempre van per davant en les seves reivindicacions.

Però tot això, a més a més, té conseqüències pràctiques, com ara la incapacitat de donar resposta urgent a problemes concrets en la integració de dones immigrants, en l'actuació contundent contra la violència exercida envers les dones, en el desenvolupament dels recursos integrals d'atenció i suport a les dones, en el suport a les associacions de dones, en la lluita contra la feminització de la pobresa i, en definitiva, en la promoció d'un canvi de valors socials que ens ajudi a viure en igualtat de condicions i eviti l'exclusió generalitzada de les dones a nivell polític, social i econòmic.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Torn en contra? El senyor Francesc Codina, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria que pogués prendre nota que, en aquesta intervenció en defensa dels pres-

supostos del Departament de Presidència, hi intervingran també la senyora Conxita Tarruella, per defensar el pressupost de l'Institut Català de la Dona, i el senyor Rull, per fer-ho amb relació a la política de joventut, i, de passada, dir-los que intentaré fer-ho molt breument. Fa molt poqueta estona que he intervingut en el torn de posicionament del debat a la totalitat i, per tant, ho faré molt curt.

Una mica, perquè és la repetició de cada any. Aquest any, hi ha una petita, alguna variant —molt poca—, i és que en el mateix Departament hi ha hagut alguns canvis: Joventut, que, històricament, fa uns anys, havia estat a Presidència i que, després, va passar a Cultura, ha tornat a Presidència una altra vegada, i l'Institut Català de la Mediterrània, l'Institut d'Estudis de la Mediterrània, que estava a Presidència, ha passat a Governació. Hi ha hagut un cert desajust, però el que es qüestiona, per part d'alguns de vostès, és si hi ha d'haver o no hi ha d'haver Departament de Presidència. Jo vull recordar, una vegada més, que, de Departament de Presidència, n'hi ha hagut sempre —n'hi ha hagut sempre. En una primera etapa, en la primera legislatura, hi va haver un conseller adjunt a la Presidència i el Departament de Presidència, i, des dels darrers anys, vaja, el conseller Trias i, actualment, el conseller Triadú són els titulars del Departament de Presidència, que ja existia, i sempre —sempre, sempre—, des d'aquesta tribuna, hem debatut, cada any, els pressupostos del Departament. Per tant, res de nou; en aquest sentit, res de nou.

Que sigui més o que sigui menys..., home!, jo diria que hi ha alguns aspectes dels pressupostos d'aquest any que voldria significar: quan el doctor Vallès (*remor de veus*)... Bé, doncs, quan el doctor Vallès, que va ser —si el meu record no em traïx— el primer director general de l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat, en el si del Departament del conseller Bricall, en què jo, modestament, també vaig col·laborar..., segurament que ell, en aquells moments, si un dia hagués pensat que avui estaria defensant una esmena de retorn dels pressupostos del Departament de Presidència, pel que fa, concretament —com ha fet—, bàsicament, al Departament —un sector— d'Universitats i Recerca, en aquells anys, segurament, li hauria —segurament— costat pensar que un dia ens trobaríem, doncs, fent aquest debat —a mi també.

Avui, per mi, és un honor tenir-lo a vostè de contradictor, i permeti'm que, des de l'experiència parlamentària, no d'altra, li digui que he escoltat amb moltíssima atenció la seva intervenció, per aquest respecte que li he manifestat, però que no diria que m'ha sorprès, perquè, si fos així, em contradiria a mi mateix, però sí que deixi'm que li digui, una mica des de l'experiència, que vostè ha demanat un reguitzell de diners per a funcionament que estaria en absoluta contradicció amb el que el seu cap de files, aquest matí, defensava com a pressupost alternatiu amb una rebaixa —deia— de 45.000 milions de pessetes.

Però bé, aquest és el paper de l'oposició, senyor Vallès, i aquest altre és el paper que em toca en defensa dels interessos del Govern. Però és possible, com li dic, que, des d'aquesta perspectiva, diríem, més acadèmica, en el moment d'expressar els desitjos, que per vostè de ben

segur que són una millora de reforços econòmics, perquè el Departament funcionés més en la línia que vostè desitjava..., entrariem en contradicció, com li deia, fins i tot, amb el seu cap de files en el discurs d'aquest matí.

I s'han fet esmenes a un departament, a la línia, concretament, d'Universitats i Recerca, que he de dir que, en general, m'han sorprès una mica perquè, en un moment en què acabem de constituir, s'acaba d'aprovar el Departament, i avui ja tenim el conseller, el nou conseller del Departament aquí, entre nosaltres, home!, seria lògic que se li donés un cert grau de confiança, si més no d'uns quants dies, i atès que, aquest any, veurem –en aquest any natural–, també, el pressupost de l'any 2001, potser sí, potser sí que el conseller Mas-Colell, al cap d'aquests mesos, podrà començar a explicar què és el que farà, però que avui ja se li hagin presentat esmenes a la totalitat, senzillament, jo no pensava que això passés, però la realitat és la que és i, per tant, res a dir-hi. Sí dir, en tot cas, que la proposta que se'ns fa des del Departament de Presidència a nosaltres ens sembla força ajustada, dintre de les possibilitats que hi ha en aquest moment dintre del mateix Departament.

I m'estendré una miqueta més en la qüestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El senyor Joan Ferran, com és habitual en ell, també, ha fet una intervenció que, de vegades, fins i tot, en les formes, és més belligerant del que pot haver estat aquesta tarda, encara que Déu n'hi do, però en el fons ha estat dur, és la seva manera de fer i desplegar-se i, per tant, res a dir; no només res a dir, sinó que, en molts aspectes i en molts moments, jo l'envejo. A mi m'agradaria tenir la capacitat que té vostè per referir-se i defensar els temes com vostè ho fa, diríem, amb l'empenta que ho fa; el que passa és que l'empenta no vol dir que tingui raó, l'empenta és l'empenta i la raó no és ni de vostè ni meva, no és de ningú, segurament n'hi ha en parts de tots, d'aquesta raó.

Però, en qualsevol cas, se'm fa una mica difícil..., i sap que li vaig dir personalment que, aquest any –que sí que han fet un posicionament jo crec que força coherent– quan, en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, els seus representants... –perquè devem poder parlar de representants, malgrat que tots van ser elegits pel Parlament, però, eh?, hi ha representants de cada grup–, ningú va votar en contra del pressupost –ningú–, i, fins i tot, algun membre del Consell d'Administració proposat per la seva força política va votar a favor dels pressupostos.

Em sembla coherent, en aquest cas, la posició d'Esquerra Republicana que, atès el posicionament que va fer en el Consell d'Administració, doncs, no ha fet esmena. Malgrat això, els seus arguments, senyor Ferran, els respecto moltíssim, però m'hauria d'admetre que hi ha una certa incoherència en l'actitud dels mateixos membres en un cas votant a favor del pressupost, el mateix pressupost, i en l'altre votant-hi en contra aquí, en el Parlament.

Un pressupost, per altra banda, que jo crec que, en la compareixença, el director general, senyor Puig, va estar tremendament valent quan va confessar sense cap

mena de problema que el dèficit de la Corporació en aquests moments..., diu: «Més o menys 100.000 milions»; no, no, va dir 105.000 milions –són molts diners–, i que entre tots –entre tots–, coneixedors del problema, vegem de quina forma i de quina manera hi podem trobar solució.

I la solució, aquest dematí, l'inici de la solució, ens la proposava el conseller Mas, aquest dematí. En els pressupostos de Presidència, hi ha una quantitat molt important de més de 15.000 milions –i em corregirà, el conseller, si m'erro–, més de 15.000 milions de pessetes destinats no tant a inversió, sinó a amortització del deute. (*Pausa.*) 19 –gràcies, doctor Espasa–, 19.000 milions de pessetes. Convindrà amb mi que és una quantitat molt important i que estem en la línia de la reducció del dèficit d'allò que vostè mateix ha esmenat, com el que vostè deia «la joia de la corona»; el que hem defensat, la gent de Convergència i Unió, com una cosa absolutament important, que ho és. I vostè sap que la Corporació i la televisió catalana són molt importants i que hem d'esmerçar tots els esforços que calgui per intentar que aquest projecte tiri endavant. Hi ha maneres de fer-ho; una és aquesta: a través d'una subvenció pura i dura, com és el cas –pura i dura– de 19.000 milions de pessetes perquè comenci a poder funcionar i anar desapareixent el dèficit i el deute, com a conseqüència del dèficit.

I hi ha una altra possibilitat, ja els ho vaig comentar aquest dia, també, en la Comissió de Control: al Regne Unit, cada família del Regne Unit paga 27.000 pessetes l'any per mantenir la seva televisió pública. Miri, seria un planteig que, dit de passada i ara que no ens sent gaire gent, ningú dels que estem aquí agafarem la bandera per dir que paguem, les famílies catalanes, 27.000 pessetes l'any, però això faria que la Corporació, amb els pressupostos actuals, no tingués gens de dèficit. El que passa és que això no és polític, és clar; dir que la gent pagui per veure la televisió, doncs, no és polític; doncs, si no és polític, és dèficit, i, si és dèficit, hem de pagar, i ho hem de pagar d'una manera o altra.

Per tant, tot i que m'agradaria poder-me estendre en el model de la televisió, etcètera, és igual, m'he compromès a no ser llarg i no ho faré. Però, en qualsevol cas, en aquest tema que tots estem tan sensibilitzats, i quan vostè acaba la seva intervenció, senyor Ferran, dient: «El que cal és una modificació de la llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió» –home!, *en ello estamos*, com diuen els castellans, no?–, avui podríem haver acabat el primer compromís del debat que vam mantenir el mes de novembre en relació amb la Llei del CAC. No ho hem pogut fer del tot, tot i que, a hores d'ara, ja s'ha entrat en el Registre el document en què, a més d'un vot particular del Grup socialista, els altres quatre grups de la cambra ja han signat l'informe de la Ponència, i que, bé, ens quedaran encara uns dies per intentar apropar-nos en allò que ens separa, que és molt poqueta cosa; després d'això, ve la Llei de la Corporació, ja hi som, és a dir, ja hem agafat aquest compromís tots plegats, ja hi estem anant, ja estem en el camí que ens havíem proposat.

Bé, per tot plegat, senyor president, senyores i senyors diputats, els anuncio que, tal com ho faran els meus

companys, votarem en contra de la proposta d'esmena de retorn que ens ha fet tant el Grup Socialista com Iniciativa per Catalunya, que en aquest moment no veig a ningú, com d'Esquerra Republicana, en aquells aspectes que ho ha fet, i els agraeixo la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em toca posicionar-me en nom del nostre Grup, de Convergència i Unió, quant a l'esmena a la totalitat presentada pels altres grups de la cambra a l'Institut Català de la Dona.

Realment, jo aquí no puc estar d'acord amb algunes de les coses que han dit les il·lustres diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula en tant que l'Institut Català de la Dona tenia un pressupost minso. Estic d'acord que potser el pressupost, si es pogués, com més gran –tots els pressupostos– millor. Però és que aquest pressupost de l'Institut Català de la Dona ha crescut un 16,8%, que és més del doble de la mitjana de creixement del pressupost de la Generalitat per a l'any 2000. Amb això, val a remarcar que la voluntat política de millorar les dotacions que impulsen polítiques d'igualtat home - dona, i polítiques, també, de protecció a la dona, el Govern també ho té en compte i ho ha reflectit també amb els pressupostos.

Però vull dir, aquí, i ho faré utilitzant paraules que va fer, en aquesta mateixa cambra, en la darrera interpellació, el conseller de la Presidència, en aquest moment aquí present, en què també es recordava que les polítiques de la dona són unes polítiques transversals, que no solament amb aquest pressupost de l'Institut Català de la Dona, ja important amb aquest increment..., també s'hi ha de sumar tots aquests milions de pessetes importants que es fan des d'altres departaments de la Generalitat i que reverteixen en totes aquestes polítiques de la dona. Vull recordar, per exemple, i dic del *Diari de Sessions*, que, tal com els va recordar en les respostes que els va fer, a les dues diputades precedents, hi ha 179.500 milions de pessetes en la gestió de les cases d'acollida, 36 milions i mig per a la inversió en la xarxa de les cases d'acollida, 73 milions de pessetes més per subvencionar programes d'ajuda a través de l'ICASS, o bé a través d'entitats, també, del 052 i de l'IRPF.

Però és que, a més, alguna de les diputades que m'han precedit ha dit que l'increment estava, bàsicament, en els capítols 2 i 4, i així és, realment; però jo crec que..., no sé si s'han adonat, també, que, en el capítol 2, a part també hi ha tot un capítol, un article que s'ha doblat, que ha passat de 15 a 30 milions, que és, també, per a «Estudis, treballs tècnics, recerca, avaluacions, altres programes», que després incideixen, també, en polítiques de la dona, també està dintre d'aquests capítols, i que, també, en el capítol 4, en els «Ajuts a entitats i a famílies sense ànim de lucre», hi ha també els ajuts a empreses, a les transferències d'altres ens públics,

com ara universitats, i que, a més, hi ha, també, part de diners que s'han de donar –ja ho he dit– a les empreses que col·laboren en programes de la Unió Europea.

Vull –abans d'acabar ja, per no esmerçar el temps que li queda al meu company per defensar totes les polítiques de joventut– recordar que també, des de les conselleries d'Ensenyament, d'Interior, de Sanitat, de Benestar Social, hi ha, en els seus pressupostos –ja tindrem temps quan debatem les esmenes parcials per comentar-ho–, també, unes quantitats molt importants que repercutiran en la política de la dona.

Senyores i senyors diputats, pel Govern de la Generalitat, l'Institut Català de la Dona té importància, i ho podrem veure, després, quan puguem desenvolupar, amb aquest pressupost, tots els programes que estan ja posant-se en pràctica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedeix a fer el torn en contra de les esmenes a la totalitat en matèria de joventut, i, aquí, de la mateixa manera que la resta de companys del Grup Parlamentari que han intervingut en aquest Departament de la Presidència, agrair, evidentment, al Grup Popular el fet que no hagi presentat cap esmena de retorn.

Jo, francament, aquest torn en contra, em costa força de fer-lo perquè amb els continguts de les intervencions que han fet els tres grups –el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'una banda; el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, amb pràcticament tot el que han dit, hi podem coincidir perfectament. Intuïm que aquesta esmena de retorn ha de ser més una esmena d'inèrcia que no pas una esmena reflexionada sobre exactament què vol dir les partides pressupostàries que fan referència a la Secretaria General de Joventut i que també fan referència a l'empresa pública Tjuja.

Al llarg d'aquests anys hem estat capaços de bastir un consens important en matèria de joventut. D'instruments, n'hem abocat molts sobre la taula, des de donar-li un paper molt rellevant al Consell Nacional de la Joventut... La senyora Bet Font deia: «Home, exactament, quina referència a la interlocució s'ha fet?, quin paper essencial se li dona, al Consell Nacional de la Joventut?» Escolti, més important que auspicar el nou Pla nacional de joventut, sobretot, en base als criteris del Consell Nacional de la Joventut, em sembla que és complicat.

Hem creat aquesta Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la Joventut a Catalunya, hem impulsat conjuntament una proposició no de llei al voltant d'aquest tema. Per tant, des del punt de vista dels instruments, em sembla que estem força d'acord en el que ha de fer la mateixa Secretaria General de Joventut. I té un pressupost realment important, i un pressupost, home, que

ha crescut respecte a l'any anterior: estem parlant d'un creixement de 329 milions de pessetes. Estem parlant, globalment, d'un pressupost de la Secretaria General de Joventut de 1.429 milions de pessetes. Per fer-ho tot en matèria de joventut? Evidentment que no. Ja s'ha comentat. Les grans polítiques, aquelles que transformen profundament tot allò que afecta la gent jove, en matèria d'habitatge, en matèria d'ocupació, en matèria de sanitat, en matèria de seguretat, en matèria d'universitats, en matèria d'ensenyament, evidentment que queden reflectides a la resta de departaments.

Què ha de fer, doncs, la Secretaria General de Joventut? Doncs, bàsicament s'ha d'anticipar, ha de veure quines són les necessitats reals que té la gent jove d'aquest país, i, sobretot, a través d'aquest instrument que es va crear, de l'Observatori de la Realitat Juvenil, poder-se anticipar i poder fer un mandat molt directe i molt concret a la resta de departaments, que són els que, evidentment, sí que tenen una capacitat real d'inversió. Això és el que ha de fer la Secretaria General de Joventut.

I, de cara al futur –i comentava abans quins són els instruments de què disposem–, se n'hi afegeix un altre, que és aquest Pla nacional de joventut, i, com els deia anteriorment, un Pla nacional de joventut que sobretot tindrà en compte els criteris del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

En el pressupost d'enguany, evidentment, no hi queda reflectit, perquè el Pla nacional encara no està aprovat pel Govern. Però, tanmateix, sí que hi ha unes referències implícites a determinades partides que, en el moment que el Pla nacional de joventut estigui finalment aprovat, hi quedaran contemplades. Parlo de les partides referides a l'Observatori de la joventut, al Gabinet de Dinamització; en els àmbits territorials, estudis i publicacions. Per tant, ja ens avancem, ja estem fent un pas endavant a l'hora de preveure aquest Pla nacional de joventut.

Les prioritats han quedat perfectament recollides i reflectides, i vostès les tenen a la memòria. I respecte al que deia el senyor Ernest Benach, que ha estat qui ha fet una intervenció més de fons al voltant de la política de joventut, francament hi estarem, hi estem, molt d'acord, i aquest acord estic segur que quedarà reflectit sobretot a les conclusions d'aquella comissió d'estudi en matèria de la joventut.

Vaig acabant només referint-me a quatre últimes qüestions. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el suport al moviment associatiu, les polítiques de dinamització a nivell territorial i l'assignatura, sempre eterna, sistemàtica, que anem posant any rere any i que a vegades no sabem ben bé de què estem parlant, que és Tujuca.

Respecte al Consell Nacional de la Joventut, hi ha, en aquest Projecte de llei de pressupostos, una partida inicial de 25 milions, 500.000 pessetes. La nova presidenta del Consell Nacional de la Joventut ens ha fet arribar una carta, em sembla, a tots els grups parlamentaris, en la qual ens diuen que: «Atesa la feina i atès el protagonisme que ha anat assumint el Consell Nacional de la Joventut» demanen que aquesta partida s'incrementi

fins a 30 milions de pessetes. Ja els avanço que el Grup de Convergència i Unió presentarà una esmena a l'estat de despeses i que estem convençuts que la podem pactar amb la resta de grups parlamentaris per incrementar en 30 milions de pessetes, concretament, aquesta partida.

Respecte al moviment associatiu també hi ha un increment important. Estem parlant, i ens n'omplim la boca, del principi de subsidiarietat, i aquest principi de subsidiarietat queda perfectament reflectit amb un increment de 373 milions de pessetes a 489, per a «Ajut al moviment associatiu». I, concretament en convenis, m'agradaria fer-los adonar de l'esforç important que s'ha fet des del Govern de Catalunya, des del Govern de la Generalitat, quan, el 97, en convenis, estàvem parlant de 249 milions de pessetes i ara estem parlant de 328 milions de pessetes.

Exactament el mateix en polítiques de dinamització territorial, ja sigui a «suport als consells comarcals», i especialment en aquelles comarques que tenen més dificultats a l'hora de bastir polítiques locals, polítiques comarcals de joventut, com de cara a aquelles grans administracions locals, de cara a instal·lacions i també de cara a la dinamització. Parlem de 173 milions de pessetes.

I acabo, acabo amb les eternes esmenes a Tujuca. No podem ridiculitzar el paper de Tujuca, no podem dir que Tujuca, senzillament, es limita a fer campanyes absolutament supèrflues sobre «tirem-nos de cap al cap de setmana». Tujuca també és la xarxa d'albergs de la Generalitat de Catalunya. A mi em sembla que al principi, en la primera legislatura, es va fer un esforç molt important i molt consensuat perquè Catalunya tingués una xarxa d'albergs de primera línia, i és reconegut a nivell nacional de Catalunya, a nivell estatal espanyol i a nivell europeu que la xarxa d'albergs de la Generalitat de Catalunya és puntera, és important i marca referència, i això em sembla que ho hem de reivindicar amb orgull. I hem de reivindicar també amb orgull, doncs, la transparència que s'hi contempla en el pressupost d'enguany, justament per millorar encara molt més la xarxa d'albergs de la Generalitat.

I l'esforç important s'ha fet en tot allò que fa referència a la subvenció d'explotació. I no he sentit, no he pogut sentir cap referència a l'esforç que s'ha fet des dels 431 milions de pessetes de l'any 95 als 50 milions de pessetes de l'any 2000. M'hauria agradat que s'hagués fet aquest reconeixement, perquè, any rere any, des de l'oposició, i d'una forma molt contundent i molt vehement, es diu: «Home, la prioritat és Tujuca», i no és veritat, no és això.

En qualsevol cas, tenim l'obligació, tenim el dret d'intentar, sobretot, que el que és la política d'alberguisme, la política de turisme també adreçat a la gent jove sigui una política de qualitat.

En qualsevol cas, el Grup de Convergència, evidentment –de Convergència i Unió–, hi votarà en contra, i estic convençut que en aquesta mateixa línia de consens que estem aconseguint en matèria de política de joventut de cara als pressupostos de l'any que ve, doncs, segur que no haurem de substanciar aquestes esmenes de

retorn, perquè haurem estat capaços de bastir aquest consens suficient amb tots els grups. El Grup de Convergència i Unió i el Govern segur que hi estaran d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació d'aquestes esmenes al Departament de la Presidència.

(*El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.*)

Senyor Bargalló?

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, com hem anunciat en la nostra defensa de l'esmena al Departament de la Presidència i als altres organismes en què hem presentat petició de retorn, nosaltres demanem votació separada de les esmenes –i segueixo la numeració del butlletí oficial 42, annex–, esmenes números 15, 16, 17, 18, 19, 20, 27, 28, 29, 30, 33 i 34, que són totes les de la Corporació Catalana i de les seves empreses filials.

El president

Molt bé. Per fer-ho coincidir amb la meua numeració, que no és exactament aquesta, i per precisar-ho, demana votació separada del Patronat de la Muntanya de Montserrat? No. Perdó. De l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio, Principal d'Edicions, Corporació de Serveis Generals i Televisió de Catalunya Multimèdia, SL.

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a la votació d'aquestes que he anomenat ara mateix.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Passem, a continuació, a la votació de la resta de les esmenes presentades.

Comença la votació.

La resta de les esmenes presentades han sigut rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, per tant, al debat de les esmenes presentades al Departament de Governació i Relacions Institucionals. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, prego que ens posem en situació de poder fer el debat corresponent. Un segon, un segon, senyor diputat. (*Pausa.*)

Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyors diputats, senyor conseller, felicitats per l'estrena pressupostària d'aquest Departament, que, si hem de mirar els quadres comparatius, quasi tots baixen, és clar; diríem: «Quin estalvi més gran que hi ha en aquesta conselleria!», no? Dissortadament, si fem l'exercici aquell que diu el senyor Mas que a vegades no sabem fer, de sumar, resulta que Governació i Interior avui dia sumen de l'ordre de quasi 40.000 milions més que en el pressupost de l'any passat, i caldria veure què és el que ha succeït –39.000 per ser més exactes.

És un departament que ens vindrien ganes de donar-li la lluna de mel d'aquells dies d'estrena, i, més, quan ha tingut –lamento que el senyor Mas no hi sigui, perquè li regalaria les orelles amb allò que diu que no fem mai, que són elogis– la valentia de posar en marxa una cosa ben rara, *rara avis*, en la majoria de Convergència i Unió, i és un lloc de consens a partir de l'opinió dels experts sobre un tema tan important com l'organització territorial. Han trigat vint anys –vint anys!– per arribar a allò que en moltes democràcies és un hàbit corrent, normal: posar-se d'acord que una sèrie de persones que poden donar-nos criteri ens avancin el camí, i, després, ja discutirem parlamentàriament, com ens toca, i d'acord amb majories i minories, com ho apliquem a la legislació.

Per tant, doblement felicitats per qüestions que em sembla que tant de bo sovintegessin en aquesta i en qualsevol altra majoria, i de ben segur que compliria més en allò que la gent espera de nosaltres, que és menys barrallar-nos i més resoldre les qüestions, sobre un tema, a més, que gravita sobre moltes altres qüestions i departaments. L'organització territorial no és una assignatura menor. Recordin vostès que comporta, per exemple, quelcom que ens afecta a tots: la Llei electoral –som l'única comunitat autònoma de tot l'Estat espanyol que encara no l'ha elaborada, i ho diu l'Estatut–; que comporta revisar a fons –després en parlarem, en aquest cas críticament– el poder local; que comporta revisar a fons el mapa administratiu de Catalunya.

De totes formes, aquest increment de la despesa, amb la suma dels dos departaments –perquè, si no, cauríem al parany– revela alguns indicadors que sí que justifiquen l'esmena a la totalitat.

Hi ha, de nou, com dèiem aquest matí en el debat de totalitat dels pressupostos, un increment desmesurat en les despeses de béns i serveis, un 60%.

Hi ha, evidentment, camuflades aquí, qüestions que afecten transferències de capital, que poden tenir a veure amb altres discussions que hi han hagut també aquest matí, però no sabem fins a quin punt aquest increment de la despesa respon a una racionalització de les conselleries o –a veure si se'ns entén– la legítima disputa per espais, els cops de colze que s'han de donar perquè els respectin, i, més, quan són consellers de partits diferents a la majoria, porta a duplicar de vegades qüestions que es podien haver simplificat.

Nosaltres tenim un altre argument important per a l'esmena a la totalitat: no hi ha encara, seriosament, una negociació sobre la funció pública, i aquesta és

una assignatura pendent que tant de bo aviat també es pogués resoldre. Em referiré als salaris, però ho deixaré com a darrera qüestió. Començaré per la qüestió més emblemàtica: les trenta-cinc hores. Si en el Pacte per l'ocupació, que vostès van signar solemnement amb els sindicats i amb els representants dels sectors empresarials, es parlava d'impulsar l'avenç cap a les trenta-cinc hores a Catalunya, amb estudis, etcètera, pregunta: quins estudis i quines mesures s'han començat a prendre –i, quan dic «començar», recordin que fa un any i mig d'això– en el camp més propi, més directe, segurament més fàcil per predicar amb l'exemple, com és la funció pública?

A nosaltres ens agradaria, també, saber fins a quin punt creuen, o no, convenient un òrgan de mediació i arbitratge a la funció pública. Fins a quin punt no seria bo que la funció pública tingués, a partir de la Conselleria de Governació, quelcom que venim reivindicant de forma transversal, un instrument per a la igualtat, per a la igualtat a totes les conselleries, per la igualtat genèrica, qüestió molt endarrerida, en general, a Catalunya, de l'ordre d'un 30% amb una quantificació salarial, però també a l'Administració. I si no seria també exemple per a tot el país que fos Governació que impulsés el procés –i ho subratllo– de funcionarització del personal laboral en aquelles matèries que és ben fàcil i planer de fer-ho. Sí que em temo que aquí ho podem lligar amb les qüestions salarials.

Aquest matí, hem assenyalat que, en temes salarials, no és creïble el pressupost de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, no serà creïble que la negociació que vostès duguin a terme –continuu– amb els representants de la funció pública es basi en les xifres del pressupost. No és creïble que diguin que augmentaran el que augmentaran quan la partida només té que previsió d'un 1% més que l'any anterior. D'on sortiran els augments? Tornarem a allò que aquí aprovarem una cosa i després en faran una altra? No són vostès els que haurien de controlar que no fos tan desequilibrat l'augment? Per què el 14% als càrrecs i el 2 i escaig per cent a la mitjana? Tenen alguna resposta més coherent que la que acostumen a donar, que hem de competir amb el mercat, etcètera? Recordin els més veterans en aquesta cambra les discussions sempiternes sobre bufandes i tot el que es camuflava per als alts càrrecs. Per què tanta precarització? No són vostès els que haurien de començar a fer marxa enrere en el que afecta la precarització? No dic a la flexibilitat, ni a la temporalitat, que allà on està justificada és més que necessària; em refereixo a la precarització.

I l'apartat que menys em dol defensar com a justificador de l'esmena a la totalitat i que més em dol retreure al conseller Duran i Lleida és el del poder local. Ell recordarà el debat que vàrem tenir sobre el Pla d'obres en aquesta cambra no fa gaires setmanes. Ja en aquell moment li vam dir que era una llàstima que ho portéssim no amb secretisme, però sí amb allò d'«aquí ho teniu i aquí passa». Per què aquesta por al poder local? Em podrien respondre en forma senzilla què passa amb Convergència i Unió respecte al poder local? Vostès que s'escarrassen –amb raó, de vegades– a protestar tant que el poder estatal és gasiu amb la Generalitat de

Catalunya i amb tots nosaltres, per què són tant o molt més gasius amb el poder local propi, de tots els colors? Què passa? Una vegada un alt càrrec de la Generalitat –alt quant al seu paper institucional, em refereixo–, molt alt, em deia: «És que no me'n fio.» Home, és molt fort! Són poders elegits democràticament i de tots els colors! No és que estigui jo defensant increment de dotacions per al poder local de la Paeria o de l'Ajuntament de Barcelona o d'allà on hi ha majories de color diferent de la de vostès. Parlem d'una dotació global, justificada des de tots els punts de vista; des de la comparació amb les democràcies homologables a la nostra, des de la reivindicació general del poder central, des de la necessitat de democràcia al primer graó.

I és que les xifres són per caure per terra. Ho he dit aquest matí i els ho torno a recordar: transferències corrents a ens locals, tret del que hi tenen obligació –i no hi poden tocar ni una coma– de traspasar partida als pressupostos de l'Estat, cauen, si comptem l'IPC, vora tres punts; si li afegim a sobre el PIB nominal, vora set punts. Per què? Transferències corrents més transferències de capital cauen, o bé comptant-hi el PIB nominal de l'ordre de quatre punts més, quasi cinc, i amb l'IPC pugem mig punt. Per què? Consells comarcals; sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –no d'un Grup Parlamentari–: «El Govern de la Generalitat, compleixi les dotacions per als serveis i competències que tenen atribuïts»; ignorància supina, desaparició del pressupost. Per què? Poden donar-me una raó intel·ligible o continuem amb el «no me'n fio»? Perquè bé hi ha calés per a altres dotacions! I estem parlant d'acció política i de la més propera a la gent, i alguna d'ella, la més mimada, fins i tot en la seva concepció sobre el poder local. Nosaltres considerem que aquest sol fet seria suficient per a l'esmena a la totalitat. N'he dit d'altres.

Voldria anunciar per part nostra la retirada d'una de les esmenes a la totalitat, que és la de l'Institut Català de la Mediterrània, i creiem que aquí hi ha un camí a recórrer a partir, de nou, d'aquí, i fins i tot del que pot ser la nova assessoria en un sentit plural, de pluralisme –un altre gest que honra la Conselleria; rar, perdó, eh?; tant de bo l'any que ve poguéssim dir: «Ja sovinteja tant que ja no és notícia–, i, per tant, no farem objecte d'esmena a la totalitat. Per a la resta, mantenim amb aquests arguments les nostres esmenes al Departament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Governació i Relacions Institucionals, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, aquest matí, el conseller Mas ens deia que una mostra de la manca de voluntat de

diàleg, la manca de voluntat per al diàleg que ofería el nostre president, eren justament les nostres noranta-cinc esmenes a la totalitat. Ben al contrari, totes i cada una de les noranta-cinc esmenes a la totalitat –i aquesta també, o aquestes tres corresponents a aquest Departament– il·lustren i amplien la intervenció que feia Pasqual Maragall aquest matí i posen de manifest que hi ha entre la voluntat de diàleg que expressa el Govern i les xifres del pressupost una distància abismal.

I si ens haguéssim de concentrar en aquesta Conselleria, que és per essència, per definició, gairebé per raó fundacional en aquesta nova etapa, la Conselleria del diàleg, jo no li tiraré cap floreta, senyor conseller, com feia el senyor Ribó, simplement perquè avui això va de números, no va de bones intencions, i, les bones intencions, vostè les ha expressades de formes molt diferents i molt contundents al llarg dels primers mesos de la seva Conselleria, però, a l'hora de la veritat, els números i el destí d'aquests números –que són, també, coses diferents– desmenteixen d'una forma radical i rotunda les seves bones intencions. Perquè és evident, tots ho sabem, que aquesta Conselleria de Governació i Relacions Institucionals va néixer com la gran novetat del Govern o la més gran novetat del Govern; naixia com el Departament estrella i, en el fons, era una mica la gran esperança, la gran esperança de tot el Govern i un departament fet a mida –semblava– al conseller Duran i Lleida.

Bé, aquest és un Departament nou, que, tot i que neix d'un Departament anterior, en la seva novetat, què aporta de nou a través d'aquest pressupost, no a través de l'actitud i les maneres del conseller? Home, sí, aporta una novetat. La gran novetat és que, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a part, aquest és el Departament el pressupost del qual té un percentatge d'augment més alt. El pressupost del Departament de Governació i Relacions Institucionals creix un 20%; passa de 16.509 milions de pessetes l'any 1999 –Interior a part, ja descomptat–, amb dades del Govern, a 19.899 el 2000, amb un increment de 3.390, és a dir el 20,5%, i es situa, com a departament de nova creació, per damunt de Medi Ambient, per damunt de Presidència i rasant un departament tan important per a l'economia productiva que vostès prediquen –i que nosaltres compartim– com Indústria, Comerç i Turisme. Els seus 19.899 toquen, estan a freqüència dels 21.097 del Departament del conseller Subirà. És a dir, el seu Departament creix pressupostàriament.

Ara bé, tot aquest increment, al servei de què? De la nova estructura del Departament, del seu funcionament intern, de la despesa corrent, de la creació d'aquesta estructura, i, en el fons, el destí últim d'aquests majors diners de què vostè ha disposat acaba essent un mal exemple. Perquè, pel que fa a les transferències a tercers, fonamentalment, corporacions locals, vostè les incrementa en un 10% globalment, amb els matisos que després comentaré, però les despeses pròpies internes –Departament endins– creixen un 78%, fins a un punt gairebé escandalós. Això vol dir que en el fons no s'han estat de res a l'hora de fer aquesta Conselleria: secretaria general, gabinet del conseller, direcció de serveis... És a dir, han sabut gastar endins, però no han sabut

gastar enfora. Atenen la màquina i desatenen les necessitats a què han de servir com a conselleria. Perquè –torno a insistir-hi– aquest és un departament que creix exageradament en personal, en béns i serveis, en inversions fins i tot, en despeses pròpies, sobretot, però, en canvi, no es tradueix en transferències i, menys, en transferències a les corporacions locals.

Aquest creixement important es podia haver dedicat a dos objectius programàtics d'aquesta Conselleria: millorar les relacions, millorar les transferències i millorar el funcionament del món local. I, en segon lloc, els podia haver dedicat a aprofundir i a explorar un canvi radical en les relacions institucionals i parlamentàries.

Si el Govern, i vostè com a conseller, hagués triat aquest camí, el conseller Duran i Lleida podia aparèixer, hauria pogut aparèixer com una garantia, i el Departament, com un aval per al món local. Però, en realitat, el món local, els ciutadans i les relacions institucionals són, en bona mesura, els grans damnificats d'aquests pressupostos del Departament de Governació; fins al punt, senyor conseller, que nosaltres entenem que generen més frustració que entusiasme. Perquè no hi veiem, no hi hem sabut veure cap aposta per la millora de l'Administració; cap aposta –em refereixo a paraules que acaba de pronunciar l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó– per la millora de la funció pública, cap gest, pressupostàriament parlant, d'acostament institucional, i, en definitiva, en tot el pressupost, no hi ha re de re de re que es correspongui amb les compareixences del conseller, les seves suposades bones intencions i les raons i els arguments esgrimits per justificar la creació de la Conselleria estrella. Anem al detall, justament, a partir de l'estructura que vostès mateixos s'han volgut donar, per comentar-ho una mica més de prop.

La Secretaria General, per exemple. La veritat és que, mirat de prop, fa la impressió que s'han dedicat, fonamentalment, a llogar la casa, a parar la casa i a muntar cursos, reunions i conferències. A la pregunta de dir: «Bé, però què hem de fer amb aquesta nova Conselleria?», la resposta escaient no és «vendre la casa i anar a lloguer», perquè no hi havia casa; la decisió ha sigut anar a lloguer, o al lloguer que fos: però en lloguers s'escolen 166 milions de pessetes per a la Secretaria General, o des de la Secretaria General. I en inversions (*veus de fons*) –d'acord!– en edificis, inversions noves en edificis, se n'escolen 131. I en adquisició de mobiliari, se n'escolen 150. En publicitat i propaganda han sigut extremament modestos: només hi figuren el preu de dues pàgines senceres d'un diari de Barcelona: 740.000 pessetes; o d'un, si és segons quin diari i en edició de diumenge, 740.000 pessetes. Però, en canvi, 20 milions a «reunions i conferències»; 12 a «altres despeses diverses»; 65 a «estudis i treballs tècnics»; 21 a «publicacions».

Ho dic no pas per posar en entredit la mateixa Secretaria General, sinó per posar de manifest que, en estructura, part d'aquest creixement que s'ha produït, se'n va cap a llocs que deixen malparada la vocació del Departament d'entendre's –i entendre's-hi bé– amb les corporacions locals. Passo per alt –hi insisteixo– la funció pública; ja n'ha parlat el senyor Ribó, i, pel que fa al

tema salarial i a altres qüestions, faig meves algunes de les seves reflexions.

Però anem al món local, i també faria meves algunes de les seves preguntes, que no eren gens retòriques, sinó que eren preguntes que han caigut un any darrere un altre, des de fa molts i molts anys, ja, en aquesta cambra, preguntant-nos tots per què tot el món local convergent es mirava en silenci una actitud pressupostària que es tradueix en la Direcció General d'Administració Local i en les transferències a corporacions locals, que posa, de veritat, la pell de gallina.

Governació és –era en el passat, ho segueix essent ara– el Departament responsable de les relacions amb les corporacions locals. I, en aquest sentit, el Fons de cooperació local –ajuntaments–, que creix un 2%, creix, en xifres absolutes –si he sabut restar, que és de les poques coses que sé fer en aritmètica, sumar i restar–, creix 83 milions de pessetes. És a dir, el Fons de cooperació local amb els ajuntaments creix la meitat de les despeses en mobiliari, globals, de la Secretaria General. Home! I els 944 ajuntaments de Catalunya no són un moble qualsevol, francament: 83 milions, que passen de 4.158 a 4.241. Tot recordant que, els primers 4.000, malgrat tot el que deia el conseller Mas aquest matí, van ser fruit d'un pacte excepcional, i probablement en mala hora nascut i formulat, entre vostès i nosaltres, per dotar, per primera vegada, l'any que es va crear, el Fons de cooperació local amb 4.000. I d'això fa un grapat d'anys; jo ja no me'n recordo, de quants en fa, però en fa, com a mínim, cinc. Doncs, en cinc anys, hem passat de 4.000 a 4.241, de transferències a les corporacions locals. I no val, no val, no val, no val! dir que el dia que l'Estat els deixi administrar la participació en els ingressos de l'Estat, aquell dia ja ho faran i ho incrementaran. Escolti, això és una altra cosa! Perquè això és el que ja reben tots els ajuntaments de l'Estat, amb uns criteris de distribució que, si aquí fossin diferents, crearien discriminació, fins i tot constitucional, respecte als ajuntaments de la resta de l'Estat. Això sí que és barrejar peres i pomes!

Fons nacional de cooperació local, vull dir participació en ingressos de l'Estat. Deixem-lo de banda: vostès facin d'oficina pagadora, i el dia que tinguem més autonomia negociem i pactem noves formes de distribució que vagin en benefici d'un reforçament dels governs locals, i, sobretot, dels ajuntaments. Però, mentrestant, allò que la major part de les comunitats autònomes de l'Estat han creat per voluntat pròpia i amb vocació municipalista, que és un fons de cooperació local autonòmic, i que aquí vam crear fruit d'un consens esporàdic, home!, siguin una mica generosos: posin algun moble més que no sigui el cartell de l'entrada! 83 milions per a un any, amb uns criteris de distribució que representa que la majoria d'ajuntaments reben molt pocs diners des d'aquest Fons de cooperació local. I, això, situem-ho i emmarquem-ho en un conjunt més ampli, en el qual el conjunt de les transferències per subvencions corrents baixa un 0,7% –també ho ha dit el senyor Ribó– i on el conjunt de les transferències, si descomptéssim Governació i Ensenyament, baixa un 78%. És a dir, les transferències corrents a les corporacions locals es redueixen en un 0,7% i, en

termes reals, els ajuntaments rebran menys recursos d'una forma absoluta. Les aportacions d'Ensenyament baixen un 4%, al mateix temps que les de les escoles concertades tenen un augment molt elevat. I la resta de departaments –exclosos Governació i Ensenyament– redueixen també d'una forma molt sensible les seves aportacions a les corporacions locals.

En el fons, si afegim les variacions que es produeixen en les transferències de capital, seguim tenint que la sensibilitat municipalista del Govern de la Generalitat és molt, molt, molt, molt escassa, i, en realitat, les coses queden força com estaven l'any anterior, sense cap modificació sensible. Amb un matís, que és que, en l'evolució dels darrers tres anys, hem anat baixant el percentatge de despesa consolidada de la Generalitat en relació amb les corporacions locals, que baixen del 2,60 al 2,55 i del 2,55 al 2,43 aquest any. I la Federació de Municipis de Catalunya, que es pregunta si el 2,66 podria ser un horitzó desitjable, ens ve a dir que aquí hi ha dos queixals fortíssims, en detriment de les corporacions locals de Catalunya.

Amb el benentès que això passa, fins i tot, en l'àmbit del Pla únic d'obres i serveis. Perquè, si bé és veritat que el Pla d'obres i serveis té un cert increment, la realitat és que, si comparem el liquidat de l'any 99 per al Pla únic d'obres i serveis i el que s'ha pressupostat per a aquest any, baixa, també baixa. I, de fet, aquí apareix una petita trampa, i és que, del conjunt d'aportacions que l'any passat hi havia, de l'Estat i de les diputacions, vostès hi posen una xifra rodona, tancada, 1.000 milions de pessetes, i els inclouen en aquests 6.120 d'aportació global al Pla d'obres i serveis per a l'any 2000.

Bé, nosaltres estaríem disposats a considerar un bon gest que els 5.120 que hi posen d'aportació pròpia es mantinguessin intactes en el cas que, o de l'Estat o de les diputacions, en vinguessin més que aquests 1.000, de tal manera que poguéssim anar a un Pla únic d'obres i serveis de, com a mínim, 10 o 11.000 milions de pessetes. Però no sembla que aquesta sigui la seva intenció, ni en tenen massa ganes.

En qualsevol cas, anem a un altre aspecte emblemàtic de la Conselleria: la Direcció General de Relacions amb el Parlament. Senyores i senyors diputats presents ara a la cambra, que som els que som (*rialles*), la Conselleria, generosa, ha decidit que era bo que hi hagués una Direcció General de Relacions amb el Parlament. N'estem contents, n'estem contents. Bé, sí, 6 milions i mig de pessetes, capítol 2. 6 milions i mig de pessetes en capítol 2. Jo no sé si en aquests tres o quatre dies de presència parlamentària en el debat pressupostari ja no ens els haurem cruspit, i la Direcció General es podrà quedar quieta esperant l'any que ve per tornar-los-hi a posar i tornar-los a dedicar a aquests dies que passarem tots plegats junts aquí, tan divertits, discutint els pressupostos de la Generalitat. 6 milions i mig de pessetes!, que no deu ser ni un dels sous que deuen figurar en aquesta Direcció General.

Pel que fa a la Direcció General de Relacions Exteriors, no m'hi vull estendre, tot i que nosaltres voldríem pensar que els 805 milions de pessetes d'ajuda al Tercer Món se situaran, s'haurien de situar, a través de les es-

menes corresponents i, si no, ens ho hauríem d'apuntar tots plegats per a l'any que ve, en els nivells que, entre tots, havíem pactat, i que no s'arriben a complir. Si més no perquè, si en gastem 805 per a ajudes al Tercer Món, i ens en gastem 142 per a reunions i conferències, o 50 per a promoció cultural, hauríem d'esbrinar, exactament, de què estem parlant, i per fer què.

Nosaltres no retirarem l'esmena a l'Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i Cooperació, perquè, amb tots els respectes pel senyor Andreu Claret –a qui fem confiança, perquè inicia els treballs per posar en marxa, per reprendre la marxa de l'Institut Català de la Mediterrània–, volem posar de manifest que, sobre un pressupost de 264 milions de pessetes, si 41 són de lloguers, –41 són de lloguers–, 5 per dietes, 6 per a altres indemnitzacions, 12 per a estudis i treballs, 6 per a reunions i conferències, 5 per a transports i 6 per a publicacions, jo no sé si, realment, el senyor Andreu Claret, amb tota la bona voluntat del món, la mateixa que el conseller respecte a la Conselleria, pot fer gaires estudis o pot promoure gaires propostes de cooperació, ni que sigui en el terreny dels estudis, gastant 41 milions de pessetes en lloguers, un bon grapat de diners, pel que fa al capítol primer, i aquests 6, 12, 6, 4 o 6 per a publicacions, estudis, conferències, etcètera.

I finalment –i amb això acabaré i exhauriré el temps que em correspon–, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. El conseller, el conseller de Governació i Relacions Institucionals, va fer, també, no fa gaires dies, en el Consell rector de l'Escola, una declaració, també, carregada de bones intencions. I va dir: «Les meves línies per a aquesta Escola són la millora dels processos selectius; l'impuls dels models de gestió de qualitat; la creació de l'institut del directiu públic; motivació, formació i promoció interna; acord de les forces sindicals; mobilitat interadministrativa; posicionament internacional de les diferents administracions, i, per d'aquí a un any, un programa de formació via Internet.

Molt bé, a la pràctica, què passa amb l'Escola d'Administració Pública de Catalunya que hauria de ser, que podria ser, l'instrument adequat per trencar el malefici que fa que Catalunya, amb relació a la funció pública, tingui poques inclinacions en aquesta direcció, i que els catalans, en general, hagin triat altres camins probablement de major eficiència i més productius, tant a nivell personal com a nivell col·lectiu? L'Escola podria trencar aquesta tendència i podria ajudar a crear un camí per canalitzar vocacions en l'àmbit de la funció pública.

Molt bé, estem d'acord amb l'institut del directiu públic; pessetes per a l'institut que promet el conseller en la seva compareixença en el Consell de direcció de l'Escola: zero; pressupost total: congelat des de fa una colla d'anys; vocació per a la funció pública, per a l'administració pública de Catalunya i per a la reforma de l'Administració, que comentàvem aquest dematí: zero, zero, zero. Perquè, a més a més, sobre aquests 639 milions de pessetes de pressupost per a l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya, 388 se'n van al capítol 1 i al capítol 2, si descomptem formació; 178 se'n van en formació i, d'aquests, n'ingressen 120 amb

quotes d'inscripcions a cursos. De tal manera que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya és una acadèmia de cursos i exàmens, una bona acadèmia, acreditada, però una acadèmia.

Ja em sap greu, perquè l'han dirigida i hi han participat persones que, amb més pressupost i amb una política coherent, podrien fer de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya l'instrument que tots hem dit que necessitem, i en això ens podríem posar d'acord, i amb això podríem construir el diàleg que oferiria el nostre president aquest dematí i que el conseller Mas deia que no veia per enlloc. Comencem per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, posem-hi més diners i fem que no sigui una acadèmia per fer cursos –i cobrar-los– i una acadèmia per proporcionar membres als tribunals de qualificació de les proves d'accés a la funció pública, sigui autonòmica o sigui local. Perquè, per altra banda, per la Llei de creació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, l'Escola està obligada a prestar serveis de formació al personal dels ajuntaments. I, en això, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya és un zero a l'esquerra; no en fa, o en fa molt poc.

I la proliferació de cursos i cursets que neixen arreu és una conseqüència directa d'aquesta manca de política de cursos de formació adequats des de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya; una escola que no té una estratègia per a la formació, que no té una estratègia per a la renovació i la reforma de l'Administració; una escola que no té ambició ni horitzó; una escola que avui no respon ni a l'esperit de la Llei de la seva creació, ni a les necessitats de les administracions catalanes; una escola, en definitiva, que no trenca la tendència negativa, respecte a Catalunya, a una major presència en l'àmbit de la funció pública per part de gent que podrien millorar l'eficiència, la productivitat, la sensibilitat de les administracions públiques catalanes.

Per tots aquests motius, que no em semblen pocs, i encara per algun més, nosaltres demanem el retorn, també, d'aquest Departament i dels seus dos organismes al Govern; perquè, a més a més, ara que ha sorgit tot aquest tema del Pla de dinamització de la Mina, sobre un compromís de 500 milions de pessetes que va prendre el Govern, 123 de Benestar Social són al pressupost –i el Govern compleix el seu compromís–; 177 de Treball, provinents del Fons social europeu, no són al pressupost, i els 200 que comprometia Governació tampoc no hi són.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per presentar l'esmena al Departament de Governació i Relacions Institucionals, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré una part de l'esmena a la totalitat que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; de fet,

ho farem col·legiadament amb el diputat senyor Jaume Oliveras, que em seguirà en aquesta intervenció. I, d'entrada, dir que, a diferència d'altres anys, no insistirem en un seguit d'esmenes parcials a cadascun dels capítols que presenta aquest Departament de Governació i Relacions Institucionals, sinó que intentarem fixar la posició del nostre Grup al voltant dels grans eixos de desacord amb relació a aquest Departament de nova creació, intentant examinar, encara que no sigui de forma exhaustiva, secció per secció, tenint en compte que, aquest any, les conselleries tant d'Interior com de Governació són de difícil valoració amb relació a l'exercici de l'any 99, perquè són de nova creació i, a més a més, han experimentat o han tingut una important reestructuració interna, que, de fet, ens impossibilita, a la pràctica, de comparar la despesa agregada.

La nova conselleria de Governació, des del punt de vista pressupostari, es compon fonamentalment d'un servei: la Direcció General d'Administració Local, que, de fet, agrupa, pràcticament, el 74 o 75% del total del pressupost assignat a aquest Departament; és a dir, dels gairebé 19.755 milions, en són 14.602. Aquesta Direcció General gestiona, principalment, dos programes –el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya–, que, com després explicarà el senyor Jaume Oliveras, experimenten increments molt inferiors al del conjunt del pressupost, i, a més a més, complementàriament, també, aquest any, volem destacar que, per exemple, l'ajut extraordinari als municipis es veu reduït, i de forma molt considerable, de 948 a 452 milions per a l'any 2000. El detall i la concreció, en aquest apartat, com deia, el farà el company que seguidament prendrà ús de la paraula.

Parlem de relacions exteriors; un tema de plena actualitat, de plena vigència. Aquests dies hem vist la trobada amb els casals catalans a Barcelona. El pressupost preveu dues partides significatives: la primera és l'ajut als casals catalans, que es manté invariable en els mateixos 90 milions de l'any passat, i l'altra partida fonamental és la de l'ajut al Tercer Món, que passa de 500 milions previstos l'any 99, a un total de 805 per a l'any 2000. Aquest darrer apartat experimenta, això sí, un increment bastant notable, d'un 61%, que contrasta –i ho volem deixar molt clar– amb l'actitud en matèria de cooperació internacional mantinguda fins ara pel Govern de la Generalitat. Però dit això –que és així–, també hem de dir que aquesta partida i aquest increment resta lluny, molt lluny, per no dir que hi ha pel mig un autèntic abisme, dels 3.500 milions de pessetes –segons els nostres càlculs– que es derivarien d'aplicar el percentatge mític del 0'7%, però calculat només sobre els capítols 1 i 2, d'ingressos, tal com fan, en aquests moments, la majoria d'ajuntaments catalans, i, per tant, des d'aquest punt de vista, continua sent una assignatura pendent del nostre Govern aplicar aquest mateix criteri com fa l'administració local.

No és el nostre propòsit, no és l'objectiu del nostre Grup Parlamentari de fer un debat sobre cooperació internacional amb motiu del debat a la totalitat del pressupost de Governació. Només volem deixar dit, i expressar la nostra contrarietat i, per dir-ho d'alguna forma, el nostre rebuig pel fet que Catalunya continuï, per

tant, estant a la cua –i dic «a la cua» perquè és la quarta comunitat autònoma de l'Estat que contribueix menys en matèria de cooperació i solidaritat internacional. I, a més, agafo una dada que va més enllà de l'exercici pressupostari que estem plantejant; em refereixo a la mitjana dels darrers últims quatre anys; ens estem referint, com a molt, a destinar el 0,08% del pressupost o, el que és equivalent, el 0,15 del nostre producte interior brut; per sota del que hi destina l'Estat: el 0,25%; lluny –com deia– de l'objectiu fixat per Nacions Unides: el 0,7%; lluny, també, dels compromisos derivats del Pacte per la solidaritat, que, si s'hagués estat complint tal com es va signar, en aquests moments, almenys, hauria elevat aquesta xifra al 0,5%, i lluny, també, d'establir com a objectiu prioritari de la cooperació catalana la lluita contra la pobresa mundial i les seves causes en favor del desenvolupament humà sostenible, segons els acords subscrits en aquesta matèria per Nacions Unides a les cimeres de Rio, Viena, el Caire, Copenhaguen i Pequín.

Per tant, la conclusió és que aquests no són, en la nostra opinió, uns pressupostos que representin la sensibilitat solidària de la nostra societat; que s'ha posat, per cert, en relleu, i de forma molt contrastada, l'any passat, amb la desgràcia de l'huracà Mitch o, fa molts pocs mesos, amb els aiguats a Moçambic.

I, si us plau, un prec, una petició: si un govern, i no només un govern sinó un Parlament, vol estar mínimament a l'alçada del poble que vol o que pretén representar, tant costa d'arribar pressupostàriament a aquest 0'7% tan desitjat? Tant costa de cooperar, per exemple, amb tants ajuntaments catalans que estan en aquests moments treballant en el marc del Fons català de cooperació amb el desenvolupament? Amb les organitzacions solidàries que, per exemple, estan treballant en el marc de la Federació Catalana d'ONG? Espero, en tot cas, que, de la discussió que tindrem aviat de l'article del pressupost, en podem treure alguna partida i, per tant, arrencar també un compromís pressupostari més evident del Govern en aquest apartat.

Acabo amb una referència a l'Institut Català de la Mediterrània. Any rere any, i gairebé s'esdevenia un clàssic, el nostre Grup Parlamentari presentava una esmena a la totalitat d'aquest organisme. Enguany –em sembla que ho ha dit, també, algun altre diputat que m'ha precedit–, les coses han variat una mica, hi ha hagut un canvi d'adscripció orgànica –de Presidència al nou Departament de Governació– i hi ha hagut un canvi de director –hem passat d'un inefable director, en situació, per cert, de permanent dimissionari, a un altre director, que, per nosaltres, mereix tota la confiança.

Encara que, parlant de direccions, aquest no era, fonamentalment, el motiu que sustentava la nostra esmena a la totalitat –ho hem dit en més d'una ocasió. El veritable motiu és que nosaltres no hi creïem, en aquest Institut, en el seu concepte i en la seva pràctica, perquè sempre hem cregut que, per estudiar la realitat social de la Mediterrània, el Govern ja té altres àmbits formatius, com, per exemple, la Universitat, que, per cert, ja té els seus respectius instituts d'estudis africans i mediterranis, etcètera, etcètera. I mai no havíem vist totalment justificats que, per exemple, aquests 250 milions que

enguany es destinen a aquest organisme, que se'n van pràcticament en sous, en béns i serveis i en el lloguer de la seva seu, estiguessin plenament justificats. Però, enguany –i em sembla que ho ha dit algú altre, també–, nosaltres fem un vot de confiança a l'Institut Català de la Mediterrània, en els seus objectius de contribuir, a partir d'ara, a la reflexió i a la difusió de les diferents realitats a la conca mediterrània, a més de ser o d'intentar esdevenir un instrument o una plataforma de cooperació, de mediació i de diàleg per a la societat civil, a través de cursos, seminaris, publicacions i d'altres activitats.

Entenent aquesta nova etapa com un àmbit transversal, com un àmbit que vol esdevenir un instrument per elaborar escenaris mediterranis de futur, amb especial incidència, per exemple, en la problemàtica derivada de les migracions, ens sembla que la seva existència és plenament actual i plenament vigent. Només dir, si de cas, que, en un element de la seva actuació més recent, nosaltres, el nostre Grup, hi discrepa. Per exemple, en l'atorgament del recent Premi Catalunya a un intel·lectual magrebí, però arabista, i, a més a més, antisaharià. Entenem que la diversitat no passa ni per enaltir la teocràcia ni pel panarabisme, que és el que representa, en aquest cas, aquest personatge i, per tant, si més no deixar aquest únic apunt dit perquè és el primer element de discrepància que tenim amb la primera actuació d'aquest institut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Té, ara, la paraula, per complementar la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, pel que fa al pressupost de la Direcció General d'Administració Local, hem de dir que estem francament decebuts. Les bones intencions inicials d'aquest Departament i, també, de la Direcció General d'Administració Local no han tingut un reflex pressupostari. És evident que aquest Departament ha iniciat la seva activitat amb una major dosi de diàleg i amb la voluntat d'introduir determinats canvis en l'estructuració del món local a Catalunya. El debat al voltant del Decret del Pla Únic d'Obres i de Serveis, malgrat els aspectes negatius que encara conté, però amb la voluntat de poder anar introduint modificacions i també amb la voluntat de modificar les actuals lleis d'ordenació territorial de Catalunya a partir del consens de les diferents forces polítiques i el món local, no podem deixar de valorar-ho com a aspectes positius. Però l'actuació política es concreta en les partides pressupostàries i aquestes mostren una continuïtat en el que ha estat la política de la Generalitat vers el món local durant tots aquests anys.

El Govern de Catalunya no pot continuar –i aquests pressupostos en són una mostra– d'esquena al món local, ja que els nostres ajuntaments són una peça clau, fonamental, per a la vertebració del país. L'augment del

pressupost de la Direcció General d'Administració Local, creiem que és insignificant. L'augment es dona, bàsicament, en el capítol 2 i no pas en les transferències corrents i de capital, que seria fonamental per millorar el finançament del món local. El Govern continua amb aquesta política menysvalorant el paper dels ajuntaments. Això no vol dir que no veiem necessari l'augment del capítol 2 d'aquesta Direcció General, ja que ja li convé una certa modernització i que pugui millorar determinats serveis als ajuntaments, per tal que comenci a deixar de ser una prolongació d'una estructura partidària i prengui una funció de servei als municipis i a les administracions locals, en general, ja que això, fins ara, no s'ha donat.

És evident que el problema del finançament és molt més complex, que caldria anar a una reforma en profunditat de la cooperació local. Actualment, bona part de la inversió local recau excessivament en les pròpies hisendes locals. A l'Estat espanyol, el món local representa entre un 14% i un 15% de la despesa pública, lluny de la mitjana del 20% d'altres estats de l'Europa occidental. El grau de coresponsabilitat fiscal dels municipis és molt alt: el 50% dels seus ingressos tenen origen tributari, sent a Catalunya un 60% i sent aquesta, l'aportació fiscal per habitant, molt superior a la mitjana estatal. Evidentment, això va lligat a plantejar un nou finançament per a Catalunya, que passaria pel concert econòmic, que permetria millorar aquest finançament local. Cal que ens plantegem, amb urgència, l'augment del fons de cooperació local, com també la participació dels municipis en determinats ingressos de l'Estat. Ens cal un nou marc de cooperació local, basat en el principi de la subsidiarietat i l'autonomia local, en la necessitat de replantejar l'actual model territorial de Catalunya, un nou model que, a banda dels temes de la regionalització, la simplificació de les estructures administratives i altres aspectes, ha de basar-se en el fet que els ajuntaments han de ser la peça clau per a la vertebració territorial de Catalunya.

En el pressupost de la Direcció General d'Administració Local, les assignacions al Fons de Cooperació Local per als ajuntaments i els consells comarcals continuen sent molt insuficients; els augments, com he dit abans, són insignificants: 83 milions per als ajuntaments i 77 per als consells comarcals. Unes aportacions per als ajuntaments que no demostren cap sensibilitat cap aquest món municipal, i uns consells comarcals que continuen condemnats a la més completa inanició i que caldria, per a ells, un pla especial de suport, havent de fer, al mateix temps, una redefinició sobre les seves funcions i les seves competències en el marc del debat de la modificació de les lleis d'ordenació territorial.

Tampoc veiem que, a partir que faci referència a la necessària celebració del II Congrés de Municipis de Catalunya, que ha de ser un instrument necessari de trobar a tots els ajuntaments catalans, per redefinir el paper dels ens locals després de vint anys d'ajuntaments democràtics, posant a debat, també, aquest model territorial que hem abans esmentat, el marc competencial dels ajuntaments i de les altres administracions locals i abordant la problemàtica del finançament. Caldria, també, contemplar la problemàtica de l'incompliment

ment dels terminis de pagament previstos en els convenis de traspass de recursos de la Generalitat cap a les corporacions locals, generant interessos de demora.

Pel que respecte al Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, continua sent totalment insuficient. L'aportació passa, respecte a l'any passat, de 3.945 milions a 5.120 milions. En els darrers quatre anys, però, l'augment del 5% anual previst en el Decret no s'ha anat complint, sinó tot el contrari: l'aportació de la Generalitat ha anat disminuint progressivament, any rere any, produint-se un estalvi pressupostari que creiem totalment injustificat. L'actual decret de convocatòria del PUOS continua tenint fortes mancances, malgrat algunes modificacions introduïdes, com l'in necessari informe previ dels consells comarcals per als projectes municipals o insuficiència en el programa per a nuclis agregats, malgrat alguna introducció que introduïa alguna millora. El PUOS és la xocolata del lloro per als ajuntaments, i això passa per replantejar la cooperació local a Catalunya, amb un acord entre l'Administració de la Generalitat i els municipis i les seves entitats municipalistes.

Caldria abordar, també, altres problemàtiques, com les diferents tipologies de municipis. No només la problemàtica, com he dit abans, dels nuclis agregats sinó també les especials problemàtiques de municipis de muntanya o dels municipis turístics. Caldria, per tant, anar cap a la creació d'un fons general per a les entitats locals catalanes, que estructurés tots els elements que tenen un paper en la cooperació local a Catalunya, en base al diàleg i al pacte amb el món municipal. És evident que tenim una visió distinta del món local, que es basa en el concepte, per a nosaltres, de la subsidiarietat i en la importància que té el factor municipal com a element de vertebració social i, també, de reconstrucció nacional del país, amb un concepte de país que també es construeix de baix a dalt, a partir del paper que el món municipal juga com a institució més propera a la ciutadania, que molt sovint ha de cobrir les mancances de les altres administracions. Malgrat aquestes diferències, resoldre la problemàtica del finançament del món municipal i les seves funcions requereix un consens ampli entre les forces polítiques, amb la participació dels municipis –un consens imprescindible, si volem avançar, després de vint anys d'ajuntaments democràtics, on ja seria hora que consideréssim els nostres ajuntaments com a majors d'edat. Dissortadament, el pressupost d'enguany no va en aquesta direcció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. Per al torn en contra, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mitjançant el decret 297/99, es va crear el Departament de Governació i Relacions Institucionals; per tant, un nou departament, que aplega les responsabilitats del Govern sobre l'Administració i Funció Pública, l'Administració local, les relacions amb el Parlament,

les relacions exteriors, l'Institut Català de la Mediterrània i l'Escola d'Administració Pública. Responsabilitats que, fins ara, estaven repartides entre els departaments de Presidència i l'antiga Governació –avui, Interior. És una conselleria creada per donar un nou impuls a unes competències que, cada cop, són més importants en el conjunt de les que gestiona el Govern de la Generalitat. Una mostra d'este interès del Govern a dotar de més contingut aquestes àrees ha estat l'elaboració del pressupost del 2000 i l'increment que experimenta el nou Departament, que és del 20'47%, enfront de l'increment mitjà del 9'5% del conjunt del pressupost de la Generalitat respecte al 99, o del 6'2% del liquidat, amb un import total de 19.756 milions de pessetes. I, vist això, sembla, per les intervencions que hi ha hagut, que s'han presentat 3 pressupostos diferents del Departament de Governació. Per una banda, el que parlava el senyor Ribó, que deia que baixava. L'altre, com deia el senyor Nadal, que resulta que pujava, i el que presenta el Govern de Convergència i Unió, que és el que diu, fidelment, el que passa, que és que, des del 99 al 2000, sumant Governació i Interior, descomptats els departaments o les direccions generals que passen d'una banda a l'altra, resulta que, l'any 99, el conjunt eren 59.716 milions de pessetes i, per al 2000, sumen, aquests dos departaments, uns 73.226 milions de pessetes, i no sé si el senyor Ribó ha fet l'exercici que parlava aquest matí amb el conseller Mas, d'aprendre, o no, a sumar.

Una de les primeres tasques de la nova conselleria ha estat l'avaluació de les necessitats humanes i materials per fer front a les responsabilitats encomanades i el total de llocs de personal a cobrir s'ha estimat en 321. Aquesta xifra inclou, també, el personal adscrit a les direccions generals transferides amb la distribució següent: alts càrrecs, 9; eventuais, 12; funcionaris, 276, i, laborals, 24. I no hi són inclosos els 98 llocs corresponents a l'Escola d'Administració Pública i a l'Institut de la Mediterrània. Quant a les necessitats materials, cal tenir en compte la ubicació del nou Departament a Via Laietana, 26, amb l'afegit que també cal una nova seu per a l'Escola d'Administració Pública i l'Institut d'Estudis de la Mediterrània. En la proposta de despesa corrent s'ha valorat, amb cura, el cost de posada en funcionament de les unitats, tenint present que, enguany, la instal·lació i trasllat a un nou edifici, tant cap a la nova seu de la conselleria a Via Laietana, 26, com per a la nova seu de l'Escola d'Administració Pública i l'Institut de la Mediterrània a Ausiàs March - Girona, condiona una despesa extra superior a la del normal funcionament, i d'aquí ve l'increment de la despesa a la Secretaria General.

Voldria, en tot cas, dir al senyor Nadal, cordialment, que suposo que el dia que els diputats d'aquest Parlament tinguem, doncs, taula i cadira no farà la crítica que ha fet avui de cara que els funcionaris del Departament de Governació tinguin en la futura seu taula i cadira també noves.

També enguany es veurà obligat el Departament a racionalitzar reordenant l'espai per a la Secretaria General d'Administració i Funció Pública, tota vegada que el lloc on es traslladaven, a primers d'any, és precisa-

ment la nova seu de la Conselleria, així com també per al Gabinet Jurídic, especialment els seus serveis centrals, que, fa uns dies, han passat a la competència de Governació, amb un acord del Govern de la setmana passada.

Quant a les unitats ja existents, en la seva proposta de despesa corrent, supera el percentatge del 2% previst inicialment, però en cada cas la partida ve justificada per compromisos anteriors i ja aprovats, com els de l'Institut d'Estudis Autònoms, que representen els 75 milions que —em sembla que era el senyor Nadal— deia que estaven a estudis i treballs tècnics; és la transferència per fer front a les despeses de l'Institut d'Estudis Autònoms, o bé les quotes de participació en organismes internacionals o trobades als casals catalans, amb 40 milions de pessetes, que vénen com a compromisos de la Direcció General d'Exteriors, adoptats anteriorment al canvi de conselleria.

Pel canvi d'adscripció de diferents unitats, moltes de les despeses de les quals, vinculades o assignades per les direccions generals, per diferents motius estaven, en anys anteriors, pressupostades a les secretaries generals corresponents. Per a la proposta de l'any 2000, aquestes quantitats han estat pressupostades íntegrament en les unitats que les gestionen, cosa que fa que el creixement del seu pressupost respecte a l'any anterior sigui sensiblement superior als límits proposats amb caràcter general, i aquí, també, ve l'explicació de per què hi havia el creixement tan gran del Departament en estes partides.

Cal fer esment especial, en aquest apartat de despesa corrent, a la consignació de 75 milions de pessetes per part de la Direcció General d'Administració Local, per fer front a diversos convenis amb organismes i institucions especialitzades com el consorci Localret per a la realització d'estudis i treballs que permetin planificar actuacions significatives per als propers anys, en el procés d'introducció dels ens locals de Catalunya en el món de les tecnologies de la societat de la informació, com una de les prioritats que s'ha marcat el Departament per a aquesta legislatura.

Per les mateixes raons esmentades en els conceptes anteriors, nova conselleria, noves seus, nova dotació d'infraestructures bàsiques, es justifica plenament el pressupost d'inversions que, en un departament com el que ens ocupa i en condicions normals, no pot ser massa significatiu en el conjunt de la despesa. Malgrat les circumstàncies d'excepcionalitat esmentades, el pressupost d'inversions, el conjunt del capítol 6 és només de 415 milions de pessetes, repartits de la següent manera: 232 milions per a obres, instal·lacions, mobiliari i informàtica, per a la posada en funcionament del nou edifici de la Via Laietana, 26; 85 milions per a la posada en funcionament del nou edifici d'Ausiàs March, que serà la seu de l'Escola d'Administració Pública i de l'Institut d'Estudis de la Mediterrània; 73 per a la millora de l'equipament de les unitats que no van al nou edifici i per a la millora dels serveis informàtics de l'Institut d'Estudis Autònoms, i 25 per a la renovació i ampliació dels serveis informàtics de la Secretaria General d'Administració i Funció Pública.

Pel que fa als capítols 4 i 7: transferències corrents i transferències de capital, respectivament, s'han de distingir tres eixos: les aportacions als organismes autònoms, les subvencions a organismes de cooperació i desenvolupament i les transferències als ens locals. Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Institut de la Mediterrània, s'incrementa l'aportació del Departament en transferències corrents un 8,5%, amb un import total de 249,3 milions de pessetes, i de les de capital amb 13,5 milions. El senyor Nadal ha fet esment que no sabia ben bé què és el que havia de fer l'Institut, ell ha fet l'enumeració dels seus objectius i li puc dir, li podria enumerar —suposo que no fa falta— tota la quantitat d'activitats que té previstes l'Institut de la Mediterrània per a l'any 2000, on es contempen estudis, cursos, simposis, debats, seminaris i conferències, publicacions i participacions en congressos i actes organitzats per altres entitats.

I aprofito per dir-los que el Premi Internacional Catalunya, de què feia esment el senyor Ridao, en el pressupost d'enguany i amb la creació de la nova Conselleria, ha estat transferit a Presidència.

Pel que fa a l'Escola d'Administració Pública, l'aportació del Departament en transferències corrents s'incrementa un 4%, amb un import total de 483 milions de pessetes. I, les de capital, en 15,3 milions, amb un pressupost global del Departament de 640 milions de pessetes, l'any 2000, respecte a l'any 1999, que n'eren 623.

I també comentava —em sembla que era el senyor Nadal— el tema dels cursos de formació per a l'Administració Local, i, escolti'm, del conjunt de les activitats de l'Escola per a l'any 99, que van ser 2.110 activitats adreçades a 32.100 alumnes i en les quals es van utilitzar 66.841 hores, les d'Administració Local van ser participacions en 885 convocatòries.

Quant als organismes de cooperació i desenvolupament, cal destacar la nova partida per a «cooperació i solidaritat internacional», de 175 milions de pessetes, que permetrà millorar les quantitats que fins ara s'han destinat a les convocatòries d'aquests tipus d'ajuts. Aquest increment es fonamenta en la tramitació de la nova Llei de cooperació i en la necessitat d'augmentar, d'anar augmentant aquest concepte per sobre dels percentatges normals, i, amb aquest increment, que representa un 27,8%, es passa dels 630 als 805 milions de pessetes per a l'any 2000.

De tota manera, l'anàlisi definitiva, cal fer-la afegint a les quantitats específiques de la Direcció General de Relacions Exteriors totes aquelles que, des d'altres departaments o organismes autònoms de la Generalitat, van destinades a finalitats vinculades a la cooperació i ajuts internacionals, que, l'any 99, van representar 2.500 milions de pessetes, quan la partida pressupostària era de 630. Per tant, aquí ve també la demostració de la sensibilitat del Govern en els temes de cooperació i ajut internacional, i, per tant, doncs, tampoc no es compleixen les previsions que aquí s'han fet, de quin és el percentatge respecte al conjunt del pressupost de la Generalitat. En algun cas s'ha parlat del 0,07%; en altres, del 0,08%. Jo crec que amb els 2.500 milions de

pessetes passem a 1,1%, i s'ha de tindre en compte una altra cosa –perquè també se n'ha fet esment–: que els pressupostos generals de l'Estat ja preveuen una quantitat que, si no la descomptéssim d'aquí, voldria dir que aquests diners tenen una doble imposició, perquè, quan es fan les transferències de l'Estat a la Generalitat, els diners de cooperació ja han estat prèviament descomptats.

Convé, també, destacar igualment la quantitat de 90 milions de pessetes destinats a subvencionar els casals catalans.

Quant a les transferències als ens locals, la consignació experimenta un increment del 8% global, que suposa passar de 13.414 milions per al 99 a 14.457 per al 2000, que es concreten en transferències corrents amb un import total de 8.855 milions, que inclouen un increment del 2% del Fons de cooperació local, amb 4.240 milions per a municipis i 3.963 per a comarques. I l'import ja previst per al municipi de Badia, que els recorde que va ser creat per una llei del Parlament –Badia del Vallès–, que passa de 111 milions de pessetes a 533 milions de pessetes. Junt amb aquestes quantitats es proposa un nou programa anomenat «de suport a actuacions específiques dels ens locals», valorat en 97 milions de pessetes, per a l'any 2000, que vol ser una eina que permeti al Departament fer front a demandes puntuals de cooperació en matèries molt variades i imprevisibles, la natura de les quals moltes vegades no s'adiu amb el que pròpiament es preveu en els plans del Departament quant a despeses de capital.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les transferències de capital inclouen 452 milions en aportacions extraordinàries per a inversions locals, aprovades per plurianualitats, i 5.120 milions destinats a finançar el Pla únic d'obres i serveis, que es reparteixen en 5.026 milions corresponents a la consignació de l'any 99, incrementada en un 2%, i la nova proposta d'increment de 1.000 milions, amb l'aprovació, ahir, per part del Govern, d'una despesa plurianual extra per finançar aquesta xifra en tres anualitats, amb els mateixos percentatges que fins ara, que, a més a més, donarien resposta a les demandes plantejades per la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis.

I en les intervencions que hi ha hagut abans, s'ha parlat molt a bastament del Pla d'obres i serveis i ningú ha tingut en compte estos 1.000 milions extres que figuren al pressupost. I es parlava –em sembla que era, potser, el representant del Grup Socialista– que entre les aportacions de la Generalitat i les que venen de l'Estat i les diputacions, si es podia arribar entre 10.000 i 11.000 milions de pessetes. I haig de dir-li que, per a l'any 2000, les previsions d'inversió total del Pla d'obres i serveis, sumant les aportacions de les tres administracions, són de 10.091 milions de pessetes.

Vull, en tot cas, fer un comentari del que s'ha parlat per part de tots els grups, d'un cert estat d'abandó de l'Administració local, i que això quedava plasmat al pressupost. Per a algun dels grups, sí que té una lògica; en tot cas, és normal que es puguin fer aquestes apreciacions,

però, d'altres, no. Perquè jo, doncs, voldria recordar al Grup Socialista que fessin memòria de quina ha estat, històricament, en els anys de govern socialista, la participació dels ajuntaments en els ingressos de l'Estat a través del Fons nacional de cooperació estatal, i també parlar-los de la promesa que havien fet repetidament, del 25, 25,50, i també fer-los memòria que la Llei de finançament de les hisendes locals, expressament, exclou el finançament dels consells comarcals. Si això estigués inclòs dintre de la Llei de finançament de les hisendes locals, els diners que es dediquen del Fons de cooperació municipal a comarques podrien anar a municipis, i, de tota manera, seria un increment considerable respecte al que avui dia es pot fer amb els pressupostos o amb els ingressos de què disposa la Generalitat.

D'altra banda, cal mencionar les subvencions a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació de Municipis de Catalunya, per un import global de 51 milions de pessetes, així com els 18 milions a organitzacions sindicals, amb un increment del 13% derivat del Pacte de drets sindicals de 14 de gener d'enguany, o els 1.180 milions destinats al Fons d'acció social del personal al servei de l'Administració de la Generalitat. I aprofito, també, per dir-li, senyor Ribó, que la mesa de negociació està ara oberta per poder arribar a un nou conveni que inclogui part de les seves reivindicacions, no totes, però sí una part –o dels seus comentaris, que ha fet al pressupost.

També voldria fer notar, per acabar, l'esforç pressupostari que realitza no tan sols el Departament de Governació, sinó també el conjunt de departaments, pel que fa a transferències corrents i de capital als ens locals, si tenim en compte que, per a l'exercici del 2000, la quantitat total consignada és de més de 40.000 milions de pessetes, que es transformen en més de 47.000, si ens referim al conjunt del pressupost de la Generalitat.

I, si em permeten, finalment, només dos comentaris a temes que han sorgit que crec que val la pena clarificar. Un d'ells era quan es parlava de lloguers; de lloguers, la despesa important que hi havia de lloguers. Escolti'm, la nova seu del Departament no és un lloguer a fons perdut sinó que és un cens emfitèutic, que ve a ser una cosa semblant a un *renting* immobiliari, i, per tant, a la llarga, no són diners que es llencen sinó que es recuperen amb la propietat, a la llarga, de l'edifici.

I, quant a la Direcció General de Relacions amb el Parlament, semblava una cosa caricaturesca, tal com l'ha presentat el senyor Nadal. El senyor Nadal deia que no podríem pagar ni els sous, perquè tan sols hi havia 6 milions i mig de pessetes al capítol 2. El capítol 2, senyor Nadal, no és per pagar sous, el capítol 2 és per a altres coses, i el capítol 1 –suposo que vostè, després, se n'ha adonat–, el capítol 1 de la Direcció General està dintre del global de la Secretaria General.

Per totes aquestes raons, suposo que vostès troben evident que el nostre Grup votarà en contra de totes les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, ara, a la votació.

(El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.)

Sí? Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, era per, d'una banda, retirar l'esmena 42, a la totalitat de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, i demanar votació separada de les 38, 39, 40 i 41. És a dir, en tot cas, separar l'Institut de la Mediterrània i l'Escola d'Administració de Catalunya.

El president

Tot en un sol bloc. La 39, la 40 i la 41? Molt bé.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

Posem... Sí? Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

La 38 està retirada.

El president

Sí, exactament. Sí, sí. Posem, per tant, a votació les esmenes 39, 40 i 41.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

A continuació posem a votació les esmenes al Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació entrem a debat les esmenes al Departament d'Economia, Finances i Planificació. Per defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego als senyors diputats que permetin que, a l'hemicicle, es puguin debatre al més aviat possible aquestes esmenes. *(Pausa.)*

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta intervenció afecta i engloba totes les esmenes que ha plantejat el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, i és, per tant, una esmena de retorn.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Procuraré argumentar-les de la següent forma. Al nostre parer, realment, ens trobem davant d'unes partides afàsiques i continuistes; afàsiques en relació amb el nou curs econòmic, a la nova conjuntura, que és sensiblement millor que la d'anys enrere; partides afàsiques en relació, també i sobretot, amb el major grau i tonalitat de l'economia cada vegada més global i interdependent, i, per tant, són, al nostre parer –sempre al nostre parer–, partides «ensimismades» que no contemplen els grans canvis de la producció i dels serveis. És un «ensimismament» de la nova autarquia, que consolida –ja ho deia– el caràcter continuista d'aquest pressupost, o de continuïtat, que ha dit aquesta tarda el senyor conseller Mas, en un món que canvia; un pressupost que s'ha fet rutinàriament, sense consens. I jo també voldria dir que no faig del consens un fetitxe –ja ho he dit altres vegades–, tampoc el consens, segons la meua opinió, tindria com a objectiu, en absolut, el buidament de responsabilitats del Consell Executiu, ans el contrari: enfortir la tasca, la necessària tasca del Govern, del Consell Executiu. Però el consens en aquestes partides era necessari per la gran anomalia històrica de les nostres finances; el dramàtic endeutament que s'infla cada any i que plana al pressupost, any després d'any.

Aquí s'ha fet cofisimofis amb relació a l'endeutament i aquí s'ha acusat de postures apocalíptiques qui denuncia –jo també ho faig– el mastodòntic endeutament. En realitat, no és pas per insistir gratuïtament, però continuem necessitant saber quines són les xifres reals i concretes, perquè, l'any passat, ni el Govern ni el Grup majoritari van desmentir la xifra que estava al voltant dels 2 bilions de pessetes. Volem saber, doncs, quin és el deute a llarg termini; volem saber quin és el deute a curt termini, i volem saber quin és el deute a proveïdors. La magnitud quantitativa d'aquest deute escandalós –torno a insistir-hi– va, al nostre parer, més enllà del convencionalisme de la seva ràtio amb relació al producte interior brut.

Nou cicle econòmic? Cert, però existeixen alguns elements de preocupació. El passat exercici, l'IPC català estava a l'1,8%; ara, estem al voltant, si no el superem, del 3,6. És irrellevant aquest element, aquesta pujada? Això és un forat negre, un forat negre per a l'economia catalana, per als poders adquisitius del conjunt assalariat, dels pensionistes i dels jubilats, i també per a la competitivitat i l'eficiència de l'empresa. Atenció, compte amb l'IPC! Poca broma amb això, perquè també és una poderosa interferència per a la idea que tenen vostès de la plena ocupació. He dit «de la idea» –o concepte– «que tenen vostès de la plena ocupació», a la qual em referiré més endavant, però permeti'm una petita digressió que crec que ve al cas, i, en aquest sentit, no m'importa recalcar el seu caràcter propositiu.

En qualsevol país que es dispari la inflació, es provoca un gran debat nacional, i aquí s'ha disparat la inflació i la inflació subjacent i, per començar, ni els poders públics orienten ni prenen disposicions; doncs, bé, no és el nostre cas. Perdó: amb les competències que tenim, podem posar en marxa mesures imaginatives, tant

des del Govern com des de la societat civil. Per exemple, d'orientació del consum, d'un cantó, i, de l'altre, estimulant nous models vacacionals, allargant el diapasó del període vacacional, avui concentrat, com un idiotisme històric, gairebé als mesos de juliol i agost. Però el Govern ha de començar suggerint, plantejant, proposant normes perquè tingui autoritat, també per ell mateix i les seves funcions, i també perquè la societat civil sigui el mateix, un subjecte actiu, col·laborant en la lluita contra la inflació.

Permeti'm que retorni a la idea que tenen vostès sobre la plena ocupació. En primer lloc, considero útil que es parli aquí amb els termes, fins i tot, amb què s'ha parlat. Em felicito que ara –dic: «ara»– parlin vostès de plena ocupació, perquè fins ara era un senyal exclusiu de les esquerres i dels moviments socials. Que parlin de la plena ocupació és un fet positiu. Molts de nosaltres, durant molts anys de la nostra vida, hem parlat de plena ocupació i se'ns han dit els adjectius més desqualificadors. Jo torno a dir: els felicito que parlin de la modernitat de la plena ocupació.

Ara bé, vostès, en realitat, no parlen de la plena ocupació real; vostès fan un joc de paraules –més o menys el mateix que feia el senyor conseller Mas quan parlava d'«escoles prefabricades», perquè no li agrada l'expressió «barracons». És plena ocupació real la rotació exponencial dels contractes de treball? Jo crec que no. I, en realitat, vostès s'afegeixen a una concepció nominalista: si una persona treballa una hora, ja està comptabilitzada dintre de la definició irreal de la plena ocupació. Però no és aquesta la definició que fa el moviment sindical europeu; tampoc és la definició que fa el món dels científics socials, com Ralf Dahrendorf, com Klaus Schulz, com André Gorz, de reconeguda solvència acadèmica.

Els ho dic amb tota la responsabilitat: no aixequin falses expectatives amb relació al preacord, a la plena ocupació, que, després, seria ingovernable la situació que es podria crear; no aixequin falses expectatives en un assumpte tan delicat. Si de veritat volen anar i es vol anar a la plena ocupació real, parlem-ne: que s'obri un escenari polític i social en direcció –ja ho dic– a la plena ocupació real.

Les inversions. Parlem d'inversions. Vostès pensen que amb aquestes inversions –per cert, matisades molt fortament pel senyor Fabregat– poden anar a un camí real per les necessitats d'avui, poden anar per les necessitats de la plena ocupació, encara que sigui fictícia, com les que vostès han parlat? No, *padre*.

Parlem ara d'un altre forat negre d'aquestes partides: els salaris dels funcionaris i personal laboral de la Generalitat de Catalunya. Torno a insistir i a recordar que l'IPC català és de l'ordre del 3,6%; és que es preveu quelcom de més del 2%? Quin marge hi ha per poder negociar a la mesa de la funció pública? Quin marge és aquest? Dic això perquè vostès, quan convé, sacralitzen l'IPC català i, quan no els interessa, passen de llarg de l'IPC.

Asimetria. Alts càrrecs, increment enorme: del 99 sobre l'any anterior, el 35,62%; d'aquest any al 99, el

38,76; els funcionaris, la primera comparació seria un increment que no arriba al 9%, i, la d'aquest any amb relació a l'exercici anterior, del 13,88. La pregunta és: es tracta de més personal d'alts càrrecs, o són increments salarials sobre l'IPC de Pedralbes? Que consti: jo tambéestic per la defensa del poder adquisitiu dels alts càrrecs, però o tots moros o tots cristians. Els anuncio que nosaltres, a la Llei de pressupostos, plantejarem una esmena de cara que l'increment sigui del 4% per als funcionaris.

Institut Català de Finances. Hi ha un sentiment molt generalitzat, senyores diputades i senyors diputats, que l'Institut Català de Finances està perdent gas, d'un cantó, i, de l'altre, s'està encaminant no al seu objectiu fonamental, és a dir, a polítiques d'impuls dels serveis, de la indústria, ans al contrari: és un ens de substitució d'allò que no fa o no vol fer el Govern català. Es percep un canvi visible de metabolisme a l'Institut Català de Finances –de l'Institut Català de Finances– i, després, un canvi que ens recorda, malauradament, el que a Itàlia es coneix com la *lottizzazione*, un estira-i-arronsa de la pitjor politiqueria. En definitiva, amb tots els respectes, penso que l'Institut Català de Finances corre el perill de convertir-se en un *patio de Monipodio*.

Nosaltres som partidaris d'una discussió concreta, detallada del funcionament d'aquest important Institut, però també de fer una verificació del seu itinerari i del caràcter que gradualment està adquirint; també per conèixer el grau i la fiabilitat dels compliments del finalisme de crèdits i avals que fan els destinataris de crèdits i avals.

Finalment, parlant l'altre dia amb importants dirigents de l'economia social, em recordaven, a més a més, allò que, ara sí –ara sí, en paraules meves–, podríem qualificar d'una relació inamistosa, poc favorable de l'Institut Català de Finances cap a aquest important sector; un sector que s'està fent a si mateix des de fa molt de temps i que, en determinats escenaris, ha aixecat empreses «xatarra» a centres d'una importantíssima innovació tecnològica, prestigiada i prestigiosa a tot arreu.

Per tot això, demano que aquesta part del pressupost, el pressupost que estem discutint ara, torni a la Rambla de Catalunya perquè sigui fet de nou amb millors condicions i amb millors objectius.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Departament d'Economia, Finances i Planificació, per part del Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar-li que acumularé en aquest torn, també, les esmenes que el nostre Grup té al Departament del deute. Suposo que, per tant, no crec que necessiti els trenta minuts, però així serien trenta-cinc..., no crec que els necessiti. Bé, en tot

cas, sí que em sembla que val la pena fer-ho, perquè són temes que van estrictament lligats.

Fer l'esmena de retorn al Departament d'Economia i Finances és un element que..., en tot cas, és inevitable que fem referència als elements globals del pressupost en algun moment, o que puguem sortir del que és estrictament el Departament per centrar-nos en qüestions més àmplies. En tot cas, el Departament d'Economia i Finances té la responsabilitat de la gestió del conjunt dels recursos de la Generalitat i, si més no, des del punt de vista econòmic, no tant des del punt de vista polític –aquí estaríem d'acord que caldria diferenciar els dos aspectes–, però sí, des del punt de vista econòmic, en té la responsabilitat.

Per tant, determinades coses, determinats elements, determinades referències que passen en el conjunt del pressupost també són elements que hem de tenir en compte en el moment que parlem del Departament d'Economia, Finances i Pressupostos.

Ja en la intervenció del president del nostre Grup, aquest matí, vostès hauran notat que un dels temes que ens preocupen és la gestió dels recursos, des del punt de vista que entenem que s'estan malbaratant recursos a la Generalitat de Catalunya en la gestió que fa el Govern de Convergència i Unió, o, dit d'una altra forma: l'increment que tenen les despeses de funcionament, l'increment que tenen les despeses corrents és un increment excessiu. No per això hem de deixar de reconèixer que, en un moment determinat i davant de determinades despeses, tenir un determinat nivell de despesa corrent pot ser necessari, i és necessari –i ens recordava el senyor Codina com es posa un hospital en funcionament, com es posa un centre de dia en funcionament–, això és necessari; però, en tot cas, sempre, cercar l'equilibri és l'important, i entenem que aquest és un pressupost que es presenta desequilibrat.

I el mateix Departament d'Economia i Finances n'és un exemple. Clar, com pot criticar, o com pot moderar, el conseller d'Economia i Finances, la resta de consellers per l'increment dels alts càrrecs –tema al qual no s'ha donat resposta en cap moment en les intervencions de tot el dia, i això que ha sortit en diferents moments–, com pot moderar el conseller que el conjunt d'alts càrrecs hagi pujat un 16%, si els del mateix Departament pugen un 50%? Com pot moderar l'increment de lloguers d'un 25%, si el del mateix Departament puja un 65%?

Liquidació sobre pressupost, senyor conseller; no ens estem inventant res, són les dades que vostè ens ha enviat a aquest Parlament, que, nosaltres, l'únic que hem fet és posar-les a l'ordinador i trobar les ràtios. Com pot, l'honorable conseller, intentar constrènyer la resta de consellers, intentar que no es donin increments espectaculars en despeses que no entenem? I segur que el conjunt dels ciutadans de Catalunya no entén per què les despeses protocol·làries han de pujar un 20%, o per què les despeses de publicitat i propaganda han de pujar un 36%? Quan parlem que les despeses corrents s'estan disparant, quan parlem que les despeses corrents estan descontrolades, estem parlant d'això, estem parlant que les publicacions ens costaran, l'any que ve,

un 40% més. Escolti, si hi ha raons, surtin i expliquin-les; si hi ha raons, surtin i expliquin-les.

Nosaltres crec que en altres moments hem demostrat la nostra capacitat de comprensió de determinades raons i d'entendre que en determinats moments hi pot haver coses que siguin explicables. Però, escolti, aquests increments no són justificables. Quan parlem que és possible estalviar, i estalviar molt en les despeses del conjunt de la Generalitat, els estem dient això: moderin aquests creixements. Aquestes despeses no són explicables, i la prova que no són explicables –ho repetixo– és que al matí, que s'han citat en diferents moments tant els alts càrrecs com els lloguers que han estat citats a bastament en el conjunt de les intervencions, en cap moment l'honorable conseller ha donat cap tipus de resposta que poguéssim considerar mitjanament satisfactòria. Bé, no n'ha donat cap, de resposta, ni mitjana, ni nul·la, no n'ha parlat! Em sembla molt bé, està en el seu dret, però, en tot cas, és allò que, si no en parla, alguna cosa deu haver-hi, alguna raó devem tenir la resta de grups, quan diem que hi ha coses que s'han disparat, quan diem que hi ha coses que estan fora de mare.

Però, al mateix temps que li diem això, li hem de dir que també torna a fer en aquests pressupostos allò..., ens està escamotejant determinats recursos, i li'n posaré dos exemples, dos, evidentment, reflectits en el mateix Departament d'Economia i Finances. L'any 1999, per un cost de personal de 4.000 milions de pessetes, el Departament va gastar 712 milions en Seguretat Social; en el pressupost de l'any 2000, per un increment que està al voltant del 5%, per damunt, 4.211 milions en el conjunt del capítol de personal, ens preveu un 10% menys de Seguretat Social. Home, si això ens ho explica, potser serem capaços de traslladar-ho al conjunt del país i aconseguir un estalvi important en Seguretat Social. I això no passa només en el Departament d'Economia i Finances; en tot cas, passa en el conjunt de la Generalitat; per un capítol de personal que ha crescut, les despeses en Seguretat Social han baixat. Miracle dels pans i els peixos? No, escolti, que ja ho sabem. Com deia algú aquest matí, els qui som veterans en aquesta casa ja sabem què fan: partida ampliable a la Seguretat Social; la pressupostem a la baixa i, després, ja gastarem el que hàgim de gastar. És clar, així s'equilibren els pressupostos?, així es presenta un pressupost amb menys dèficit del real? Segurament. Però, és clar, això és enganyar-nos a tots, i el més fumut és enganyar-se vostès mateixos. I no ens sembla que sigui bo ni que enganyem el país, ni que s'enganyin vostès mateixos.

Li he dit que li donaria dos exemples. L'altre exemple és el capítol d'interessos, de despeses financeres. Més o menys, el volum de despeses que vostès preveuen en el concepte d'interessos és molt semblant al que liquiden el 1999. Pesseta amunt, pesseta avall, vostès preveuen gastar, més o menys, el mateix que han gastat el 1999. Això és raonable en l'actual conjuntura? Miri, jo li donaré un parell de dades que suposo que vostè convindrà amb mi: el tipus d'interès mitjà del Míbor del Banc d'Espanya de l'any 1999 és el 2,7%. En aquest moment, estem al 3 i mig. La seva intervenció d'aquest matí, sense anar més lluny, ens ha pronosticat una ten-

dència lleugerament a l'alça en el tipus d'interès. Per tant, amb un tipus d'interès que creixerà, aproximadament, en termes relatius, un 20 o un 25%, amb un increment de l'endeutament total de la Generalitat, doncs, que pujarà un 5 o un 10%, ja en parlarem, després, d'això. Podem pensar que pagarem la mateixa quantitat d'interessos? Jo li ho diré ras i curt: on són els 20.000 milions que falten d'interessos? En aquest pressupost falten 20.000 milions de pessetes per pagar els interessos del deute que té acumulat la Generalitat. I, si no, honorable conseller, el mes de desembre els comptarem, els podrem comptar, i vostè haurà d'admetre que havia fet una previsió a la baixa, però jo li dic que, aquesta previsió a la baixa, vostè ja la sabia des del primer moment.

Ara és, de nou, una operació de maquillatge. Ja l'entenc, és d'aquelles partides més difícils, una altra partida ampliable, evidentment, perquè, conceptualment, ho entenc, i conceptualment no li criticaré que sigui ampliable; el que, en tot cas, li podem criticar, i el nostre Grup li critica, és que, refugiant-se en el caràcter ampliable d'aquesta partida, vostès facin pressuposicions a la baixa en Seguretat Social i en interessos, per dir dos exemples que tots entenem i que són molt clars.

Per tant, aquest pressupost té un dèficit encobert, i un dèficit important, que no hem avaluat, perquè tampoc era qüestió d'anar repassant partida per partida, però sí en aquests dos conceptes –li ho repeteixo–, que poden faltar 8, 10.000 milions a la Seguretat Social i 20, 25.000 milions en el concepte d'interessos financers.

Per tant, quan aquesta manca de rigor es dona en el mateix Departament, de vegades jo entenc que sigui difícil exigir rigor a la resta de departaments, tret que sigui un element convingut entre tots vostès i que acceptin que s'ha de fer així perquè no té més solució per poder presentar els pressupostos en aquest Parlament.

Aquest matí s'ha dit, entre altres coses, que el termini de pagaments, la morositat de la Generalitat ha millorat. Jo, com ha fet el senyor Huguet, no tinc cap problema d'acceptar-li que és cert, que això és cert. Ara, cal afegir-hi també alguna cosa: ha millorat, entre altres coses, perquè han trobat noves tècniques financeres que els han permès avançar aquests pagaments, afegim-hi que vostès han introduït des de fa dos o tres anys la tècnica del *confirming* com un element que els permet avançar els pagaments als seus proveïdors, però, és clar, això genera més interessos, això genera més despeses financeres. Els proveïdors estan més contents? Segur, segur, honorable conseller, que els proveïdors estan més contents, i això ja és bo –i això ja és bo–, però, en tot cas, vostè, el que tampoc ens pot dir és que això és un simple mèrit de la bona gestió; en tot cas, d'uns costos financers que es generen a partir d'aquí.

Un element que..., deixi'm fer un apunt sobre el tema del model de finançament. Jo crec que se n'ha parlat molt aquest matí, però hi ha una qüestió que ha quedat penjada, sobretot de la seva darrera intervenció, quan ha dit: «Escolti, el model renda/població no funciona». Ha dit: «No és un bon model per al país». Miri, nosaltres seríem capaços d'entrar a discutir amb vostès un

altre model si el posen sobre la taula, però, en tot cas, tenint en compte que ha de ser un model que contingui una fórmula que sigui acceptable, no solament per a Catalunya, sinó també per a les altres comunitats autònomes. És clar, aquí hi ha una sèrie de fórmules que s'han de tenir en compte; no podem pensar que vivim en un món aïllat, sinó que vivim en un món, en un Estat, on hi ha un sistema de finançament. I de la mateixa manera que nosaltres reclamem que no hi hagi privilegis en relació amb alguna altra comunitat autònoma, també reclamem, també volem que hi hagi un model que, en tot cas, sigui un model que sigui exportable, com havia dit vostè mateix en algun moment, però exportable i acceptable, que és un tema que és prou important.

Passem, encara que sigui per damunt, perquè vull parlar una estona del tema del deute, que és l'altra esmena que he dit que acumulava, en relació amb les tres empreses: l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari i l'Institut d'Estadística de Catalunya.

L'Institut Català de Finances, l'hauríem de reclamar com un històric, no, honorable conseller? Tenim un tema pendent, però no d'ara, de fa... quants anys?, d'abans que el senyor Mas fos conseller d'Economia i Finances, una promesa de l'anterior conseller d'Economia i Finances, del senyor Macià Alavedra, d'intentar donar més transparència a l'Institut Català de Finances, d'intentar assolir un major nivell de participació, d'intentar que funcionés: consells assessors i coses per l'estil, que havien pactat però que no funciona, que no funciona. Llavors, per què no posem això en funcionament?

Miri, aquí hi ha un problema que en els últims anys és clar. Va haver-hi un moment –i jo li ho haig de dir així de clar– que l'Institut Català de Finances era bastant transparent en aquest Parlament. Podíem demanar la llista de crèdits que havien donat, ens la passaven i podíem veure-la, i llavors hi havia la responsabilitat de cada Grup de l'ús que se'n feia, d'aquesta llista. En un moment determinat això es tanca. Jo, miri, estic disposat a entendre que s'hagi tancat, estic disposat a entendre, de dir: «Escolti, si volem que l'Institut funcioni correctament, que sigui una entitat que mereixi el respecte de les persones, de les entitats que van a demanar-hi préstecs, hem de garantir un cert nivell de responsabilitat en l'administració de les dades» –li ho accepto. Ara, és clar, hem de buscar una fórmula alternativa. Vostè em diu: «Li ho accepto, però jo li tanco l'aixeta i vostè no pot saber a qui hem donat préstecs». Escolti, hi ha operacions de l'Institut que nosaltres volem saber què ha passat amb elles, i no es tracta de, cada vegada, trucar al senyor Sena, després d'haver fet la pregunta i d'haver dit que no ens la pot contestar, i que anem a l'Institut, la qual cosa vol dir una demora de tres i quatre mesos, moltes vegades: «Doncs, ara venim a veure'l». També es pot tractar, això. Però, no, hem de trobar uns mecanismes més institucionals que permetin que l'activitat de l'Institut sigui més participada i sigui més coneguda per aquest Parlament, amb les restriccions que siguin necessàries i amb les preses de responsabilitat que correspongui, però un Institut que l'any que ve donarà 20.000 milions de crèdit, una mica

més de 20.000 milions de pessetes, que s'endeutarà per donar crèdits, solament l'Institut, de 19.000 milions de pessetes addicionals, entre els 26.000 que demanarà i els 7.000 que amortitzarà, 19.000 milions, que després de GISA i la mateixa Generalitat, com a Administració general, que són 20.000, és l'entitat que més s'endeuta, hem de saber, una mica, què passa allà dintre! Hem de saber com s'administren aquests recursos!

Jo crec que hi ha diversos camins. Un és el camí del consell assessor o, en tot cas, hi ha el camí que nosaltres li proposarem en una esmena addicional d'aquest pressupost, i que també és objecte d'una proposició de llei, que vostè deu conèixer perquè nosaltres ja hem presentat en aquesta cambra, de reclamar la participació dels grups parlamentaris en els consells d'administració de les empreses. Hi ha diversos camins, en tot cas, examinem els camins, no ens tanquem a la participació; no és bo que empreses que gestionen el volum de recursos com pugui ser l'Institut Català de Finances o com pugui ser GISA, per donar un altre exemple, també, prou conegut, siguin com un món tancat en el qual els grups parlamentaris d'aquesta cambra no sapiguem què passa. Això, honorable conseller, no és bo, i crec que ha d'entendre que els grups necessitem saber què passa en aquestes empreses. Per tant, tindrem..., ja li anticipo que tindrem aquestes esmenes, aquesta Proposició de llei sobre la taula. El que li demanem és que entrem a parlar d'elles, i que entrem a veure i dir: «Escolti, miri, això no pot ser per aquest camí», però, en tot cas, la seva responsabilitat, nosaltres entenem, el nostre Grup entén que serà proposar-nos alternatives diferents, i, en tot cas, veurem si ens convenç o si ens satisfà; aquesta serà, també, la seva feina.

Miri, no entenem què passa; a l'Institut Català de Finances, en tot, les despeses del capítol 2 gairebé es tripliquen. Això em penso que mereix alguna explicació especial. Home!, en un nivell en què els marges financers s'estan reduint, també seria lògic que l'Institut anés adaptant la seva activitat a aquests marges financers. No sembla que sigui així; sembla que hi hagi una certa tendència expansionista. També suposem que ha d'haver-hi una explicació, però, és clar, no ho trobem a les memòries, no ens ho expliquen en els documents. Reclamem, demanem que, en tot cas, ens ho expliquin aquí.

Quelcom semblant amb l'Institut de Crèdit Agrari o l'Institut d'Estadística, que, per cert, diríem que en els darrers temps hi ha problemes en l'Institut d'Estadística, honorable conseller. Hi ha estadístiques que porten una demora en la seva actualització molt, molt important. No sé si és un símptoma de funcionament de l'Institut; en tot cas, a nosaltres ens preocupa el que està passant a l'Institut d'Estadística –ho repeteixo– d'uns mesos cap aquí, on determinades informacions que pràcticament de forma exclusiva, han d'haver sortit de l'Institut surten a la llum pública per altres vies poc explicables, i, en canvi, informacions que haurien d'estar a l'Institut més o menys actualitzades, no estan al dia. I li posaré un exemple clar: vostè ha vist que una de les preocupacions que nosaltres teníem era el tema de les exportacions; doncs, miri: la Memòria del Departament, quan parla de les exportacions –que en parla-

i de les importacions, recull dades acumulades a novembre. Si vostè punxa la *web* de l'Institut en aquest moment, aquest matí –ho poden haver actualitzat avui–, les dades són del mes de setembre. És normal que un document que vostès devien tenir preparat de fa un mes, dos mesos, tingués dades del novembre i que a l'Institut encara tinguem dades del setembre? Miri, diu: «Això és molt important?» No, no és massa important, però, en tot cas, són els símptomes; com sempre, els símptomes d'una malaltia, els símptomes d'un problema que cal tenir en compte.

Jo no sé si em donarà temps al final, però vull parlar una mica de l'endeutament, però, si no, també, d'algunes curiositats de l'Institut, perquè hi ha unes coses curioses que, si dona temps, en parlarem i, si no, com que no deixen de ser curiositats, tampoc tenen més importància política.

Conseller, un dels elements que ha plantejat, importants, en aquest pressupost és dir: «Reduïm el dèficit; plantejem un dèficit de 7.000 milions de pessetes; aquest és un dèficit inferior al de l'any passat.» Bé, ha fet una explicació raonable, correcta, sobretot si es té en compte la premissa que ha situat pràcticament en el frontispici de la seva intervenció aquest matí, quan ha dit: «Però només els parlaré del sector administratiu, eh? No els parlaré de res més. Per tant, totes les dades faran referència al sector administratiu.» Què hauria passat, si hagués agafat el consolidat total de la Generalitat, no el que ens porten en els documents que només entren firmes les empreses que tenen ordenació privada d'acord amb el dret –no, total, tot, incloem-hi GISA, l'ACA, tot, incloem-ho tot–, quines dades sortirien? Doncs, miri, que el dèficit previst l'any 1999 era de 98.000 milions de pessetes –no, ara no tinc aquí les dades liquidades perquè no les tenim; tenim el sector administratiu, no tenim les empreses– i, el previst el 2000, 130.000 milions de pessetes. És a dir, per al conjunt del sector públic de la Generalitat el dèficit no baixa, el dèficit puja 30.000 milions de pessetes. Quan vulgui, són les seves dades; si estan mal transcrits en els documents que ens han enviat, jo rectificaré, però, si no, són les seves dades –ni una més, ni una menys–, honorable conseller.

I com ho financen, això? L'any passat ho van finançar amb 72.000 milions de deute i amb 26.000 milions d'actius financers. Aquesta és una figura que ha anat sortint en els últims anys, també, per acabar de camuflar allò de l'endeutament, que no ho podíem exagerar més, ja. I el 2000? El 2000, 74.000, l'endeutament que vostès preveuen l'any 2000 és superior al que van preveure el 99. No ens digui coses que no són exactes. I, en tot cas, honorable conseller, ara, quan baixi, li deixaré la llista. Vostè, aquest matí, ha posat en dubte que l'increment de l'endeutament de les empreses de la Generalitat fos 74.000 milions de pessetes. Quan baixi, li dono la llista, i, si hi ha alguna dada en aquesta llista que no és correcta, la rectificaré, però aquesta és la llista que està en els seus documents pressupostaris.

Per tant, és clar, dius: «No, escolti, és que els números són aquests. Vostès tenen un dèficit que és un 30% superior, l'endeutament és superior, poquet, 2.000 milions, però és superior al que van preveure l'any passat,

i l'increment està en els actius financers.» Això, un dia o altre ho haurem de parlar, no?, també. Què passa amb els actius financers? Perquè si vas al document pressupostari no te n'assabentes. En la majoria d'ells, honorable conseller, vostè sap el text que posa: «Variació d'actius circulants». Darrere aquesta paraula s'hi amaguen conceptes totalment diversos, des de la titulació de les taxes de l'Agència Catalana de l'Aigua, 9.100 milions de pessetes –un dia o altre direm com pagarem el futur de l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè, si ens estem venent les taxes per anticipat...–, fins a increments, simplement, dels passius de les empreses. Estem finançant obres de la Generalitat incrementant l'endeutament amb les empreses que fan les obres. Bé, un dia o altre haurem de pagar-ho, això, no? Això de les variacions de l'actiu circulant, 56.000 milions de pessetes, és una altra manera d'amagar el dèficit. Si no ens amagessin totes aquestes quantitats en el dèficit, honorable conseller, segur que les quantitats serien totalment diferents.

Aquestes són les raons, senyor president, senyores i senyors diputats, que han portat el nostre Grup a plantejar-li aquest conjunt d'esmenes i de demanar el retorn del Departament, com a responsable del conjunt del pressupost i de la gestió econòmica de la Generalitat, i el retorn, també, de l'exacció del deute per la multitud d'arguments que s'han dit aquest matí i pels dos o tres que jo he afegit aquesta tarda. Però també en el pressupost hi ha coses que no s'entenen, i ara sí que són allò de les curiositats, que, en tot cas, ja m'ho explicarà un altre dia, ja ens ho explicaran.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És que hi ha partides que desapareixen. Diu: hi ha 1.600 milions de pessetes en el Comissionat de la Informació que van al Centre de Telecomunicacions, i, després, el Centre de Telecomunicacions diu en el seu pressupost que les envia al Departament d'Ensenyament, i llavors ja no entren, i on són? On són aquests 1.600? Perquè en l'estat d'ingressos de la Generalitat no hi són i haurien de ser-hi. On són? Ens han desaparegut 1.600 milions de pessetes. I vol un altre embolic? Departament de Medi Ambient: envia 676.000 milions a l'ACA; l'ACA n'ingressa 3.600, diu: «I on són aquestes? –No, això són acords del Govern però que...» Impossibile de desxifrar, impossible de desxifrar on són aquests milions de l'ACA. Ah!, aquí no és que desapareguin, aquí n'apareixen 3.000. Miri –ho repeteixo–, això no són coses importants, però, en tot cas, honorable conseller, sí que ens mostren que la fiabilitat del pressupost tampoc és la fiabilitat que es mereix aquest Parlament i que, per tant, raó de més per demanar-li el seu retorn.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena a totalitat del Departament d'Economia i Finances. Les xifres del Departament, tot i ser un Departament que no té un excessiu volum en el conjunt del pressupost dels departaments, va portant una línia ascendent. Aquest any, un 5,5% d'increment; l'any passat, va pujar un 11 i, l'altre, un 4,5%. Evidentment, com sempre, també, no marxa de la normalitat; el capítol 1 és el que sol pujar més: aquest any, ha passat dels 3.922 milions a 4.211; el capítol 2, de 802 a 842, amb un augment del 4,9; capítol 4, les transferències pugen un 4,9 –haviem baixat l'any anterior, el 97; el 98, també, i pujaven un 1,8, el 99–; el capítol 6, el 97, baixava un 21; el 98, pujava quasi un 86%; el 99, un 7%, i baixa un 10% aquest any, enguany, i el capítol 7 manté la transferència a capital. Algunes qüestions menors, com ara que les transferències corrents a organismes autònoms pugen de 545, l'any 98, a 555 milions, l'any 99, a 604 enguany. Les transferències a capital queden igual, i, finalment, al capítol liquidacions, també en la Conselleria d'Economia i Finances, hi ha desviacions: inversions de l'any 98, 87% d'execució sobre el definitiu. Algunes dades, diguem-ne, perquè suposo que també toca parlar de les dades mínimes del Departament.

Però m'interessava, sobretot, entrar en els organismes autònoms: Institut d'Estadística, Institut Català de Crèdit Agrari i Institut Català de Finances. L'Institut d'Estadística porta una marxa triomfal cap a la desaparició, diguem-ne, des del punt de vista pressupostari, no? Torna a disminuir el seu pressupost en un 20%; l'any 99, era un 31,9%; el 98, un 6%. Transferència de capital passa de 137 a 460 l'any passat, i, enguany, torna a baixar fins a 137. És clar, un organisme com el d'Estadística, que nosaltres considerem que, precisament, té una funció d'investigar, analitzar la realitat, crec que precisament no és mai sobrer, no?, i entenem que, precisament, el que caldria és dotar-lo de més possibilitats de fer la seva tasca.

Jo ja vaig dir l'any passat que l'únic que a vegades lamentem és que, potser, el que rebem els diputats arriba amb un cert retard, perquè, diguem-ne, valorar des d'un punt de vista de pilota passada algunes de les estadístiques que donen la sociologia, la radiografia econòmica o de població del país, doncs, amb anys de posterioritat al que caldria, lamentablement, només queda per a l'arxiu o per a l'hemeroteca, i, per tant, el que caldria és precisament dotar de mitjans perquè aquestes estadístiques fossin al màxim al dia possible i, si pot ser, penjades automàticament a la *web*. En alguns casos ja hi són, però –ho repeteixo– potser el que falta és més mitjans per a una renovació permanent de les dades del país i com tenim el país en cada moment en cada sector.

I, concretament, jo crec que en aquests moments s'ha posat a debat un tema fonamental, que és el tema de l'IPC català diferencial i del cost de la vida diferencial. Jo crec que hi hauria una tasca clara a fer en el Departament, en vinculació amb els centres d'estudi o amb els grups d'estudi més l'Institut d'Estadística, que era concretar realment quin és aquest cost diferencial i

avaluar sistemàticament un IPC propi català que cada cop exigeixen més sindicats i diversos col·lectius socials a l'hora de valorar les prestacions, perquè –senyor conseller, ja ho hem dit algun dia i alguna vegada– el cost diferencial de la vida està impactant negativament sobre les prestacions socials que es reben a Catalunya; no és el mateix cobrar les 40.000 pessetes de la pensió no contributiva aquí que cobrar-les, doncs, a Cuenca, on el cost de la vida és molt més baix, per exemple. Per tant, una tasca important per a aquest Institut seria la configuració d'aquest IPC anual, que seria d'utilitat àmpliament social. Per tant, aquí, el que lamentem, en tot cas, és que estigui mal dotat, i és per això que vam optar –com en alguna altra ocasió– per no presentar una esmena a la totalitat d'aquest institut.

L'Institut Català de Crèdit Agrari creix un 9,4% després de diverses oscil·lacions; baixava un 29, el 95; el 96, passava de 6.000 a 4.000, l'any següent. És a dir, hi ha hagut diverses oscil·lacions, però, en tot cas, el que és clar és que la incidència d'aquest Institut de Crèdit Agrari és escassa, lluny del que hauria de ser un autèntic banc agrari català que realment incidís en la política agrària i en la política de les empreses familiars agràries. És un institut que li manca massa crítica i que, per tant, queda lluny de les funcions que caldria que fes de cara a, precisament, l'empresa familiar agrària, com deia abans.

Hi ha, també, l'Institut Català de Finances, Institut Català de Finances, que en aquest any passa a 38.000 milions, amb un 17,7 d'increment. Els ingressos baixen, baixen els patrimonials, baixen un 5%; els actius passen de 8.000, el 98; a 4.000, el 99; a 8.000, un altre cop, el 2000 –puja el 101%–; els passius financers, que puguen el 7,6%; la remuneració al personal puja el 8,5%, i la partida «Préstecs i bestretes» passa de 20.000 milions –puja un 48% el 98– a 24.000 el 99 –puja un 20%– i, finalment, aquest any, enguany, a 25.000 milions de pessetes –puja un 7%. Però vostè mateix reconeixia aquest matí que, encara –continuem amb la cançó de l'enfadós–, precisament, el crèdit dedicat a les Pime per a creació d'ocupació pràcticament no s'ha utilitzat, s'ha infrautilitzat. Quin és el problema? Mala informació?, mala divulgació?, o és un crèdit que no acaba de donar les condicions adequades perquè el sector hi entri? Per tant, tenim una partida allà destinada a una funció que no s'està utilitzant.

L'Institut Català de Finances –ho hem dit alguna altra vegada– no acaba de desenvolupar la funció de banc públic de Catalunya, que és el que entenem que hauria de fer: un instrument per a practicar una autèntica política econòmica, que ens hem lamentat molts cops que no hi ha estat. Fins ara, la inversió, per exemple, en empreses també s'ha diversificat en diverses entitats, algunes depenent d'Indústria, i, per tant, hi ha una certa dispersió de la política de finançament d'empreses entre diversos organismes. I aquí caldria que la Generalitat racionalitzés una mica tota la intervenció, i una possibilitat seria que l'ICF, doncs, actués com a banc públic i amb una visió de política industrialista que superés les prestacions que donen –desgraciadament, escasses– a les caixes, sobretot, al país. Un institut que ha tingut en alguns moments crítiques de manca de

transparència i algun problema, i, per tant, que té algun repte pendent des d'aquest punt de vista.

I, també, un dels reptes que sistemàticament denunciem i que no acaba tampoc de solucionar-se és la insensibilitat amb relació a l'empresa d'economia social. És a dir que hi ha un forat, hi ha un repte pendent, que és l'alimentació amb crèdits a les empreses d'economia social, o també endegament, possibles endegaments d'experiències, com a Euskadi, d'una societat de garantia recíproca destinada a cooperatives i realitzada, en aquest cas, amb el fons de caixes basques, per exemple.

Per tant, això seria un repàs, si vol vostè, ràpid a les qüestions de números de la Conselleria. Però aquesta Conselleria té unes funcions, que són la política econòmica, la política pressupostària i la política financera. I no puc estar de comentar-ne algunes.

És evident que la política econòmica, en part, és una política que li manquen competències; hi ha tota una sèrie de competències pendents de traspàs que any rere any podem anar llegint aquí i continuen sent les mateixes, una sèrie de competències vinculades a planificació econòmica, a política econòmica de promoció exterior, a política tecnològica, a política industrial, a temes ja més vinculats amb el sector de la Seguretat Social, que sistemàticament anem llistant i continuen apareixent a les llistes –no només les que pugui fer jo, sinó les que té fetes la Comissió de Traspàs–, i que no es desencallen, ni quan vostè han estat decisius. Per tant, és lamentable que parts de l'Estatut incompletes no puguin ser ja d'una vegada resoltes i que això doni instruments reals de política econòmica a la Generalitat en general i a la seva Conselleria en particular.

Si parlem ja de les funcions pressupostàries..., després en parlarem una mica més en detall, però, si en parlem des d'un punt de vista de presentació dels pressupostos, dèiem que –i va ser una proposta nostra– l'important és que a l'oposició, en la seva tasca de control i impuls, se li facilitin les tasques. I, aquest any, per una sèrie de circumstàncies que espero que siguin casuals, se'ns han complicat les tasques, senyor conseller, perquè portàvem ja dos o tres anys rebent els pressupostos en suport informàtic, treballable, des del primer dia, i, aquest any, vostè van fer un gran desplegament de mitjans, propagandístic, publicitari, amb Powerpoint..., en fi, veient, aquí, als passadissos del Parlament..., que està molt bé des d'un punt de vista de la divulgació a la premsa, és d'agrair que s'hagi fet aquí i no a la Conselleria –això és una cosa que també li he de dir–, però, en canvi, a l'hora que els diputats de l'oposició vam haver d'entrar dintre dels pressupostos, ens vam trobar que no es podien treballar perquè no estaven en el llenguatge treballable, no? I, evidentment, això ha retardat, d'alguna manera, la possibilitat de tenir les dades, de tenir els números fets. Per tant, en fi, en principi, esperem que l'any que ve compleixin la Resolució del Parlament i ens en donin les dades informatitzades, però treballables.

I encara hi afegiríem una altra cosa –vam fer una proposició i ens la van tombar; la tornem a presentar, la tornem a presentar a través de l'articulat–: no pot ser que les liquidacions continuïn sent unes liquidacions

sobre grans capítols que no puguin entrar al detall, i, per tant, el que demanarem és que s'entri el detall i que això també sigui donat informàticament, perquè, si no, no hi ha forma de controlar com s'està executant el pressupost. Estem parlant de grans xifres..., i, si no ens obliguen, vostès ens obliguen a fer preguntes, a metral·lar-los de preguntes, perquè ens vagin determinant, partida per partida, com s'estan realment executant els conceptes o els subconceptes dels pressupostos. Per tant, aquí hi ha un tema de gestió pressupostària que em sembla que aquest Parlament té el dret i l'obligació de reclamar que es faci d'una millor manera.

Hi hauria l'apartat o les tasques de la Conselleria amb relació als diversos objectius de les diverses àrees del Departament. Jo em centraré en dues qüestions que, mirant una mica en diagonal la memòria, diguem-ne, de programes, em sembla que són importants.

Almenys sobre el paper, vostès estan fent en aquest pressupost d'enguany una aposta per..., i s'ha creat fins i tot un organisme destinat a això, de programació, planificació pressupostària i de política econòmica, i en la llista d'objectius –que entenem ambiciosos– esperem que, realment, l'equip que sembla que s'ha augmentat –diguem que s'ha incrementat l'equip relacionat amb la Conselleria en aquests temes– faci els deures pendents en tota una sèrie de qüestions clau en aquests moments, entre elles, el finançament. És evident que sense uns bons estudis o unes bones dades econòmiques del que significa la situació del dèficit fiscal, com ja l'estudi últim ens ha demostrat, sense dades comparatives amb altres comunitats, amb altres models federals, no tindrem o no tindrà el seu Govern arguments per negociar. Tot el que sigui, doncs, inversió en aquests estudis tindrà el nostre suport, senyor conseller; això és evident.

Com també hem quedat, en fi, sorpresos una mica, després del debat que vam tenir fa poc en aquesta cambra sobre gestió tributària, on el senyor conseller em va dir que hi havia una excel·lent, ja, gestió, i al cap de poc feia estrellars fitxatges de personal per reforçar precisament la gestió tributària, que no devia ser pas tan bona, doncs, si hi va haver necessitat de fer fitxatges per, precisament, gestionar millor tot l'apartat tributari. Bé, en tot cas, sigui benvingut si això és a fi de bé, i, per tant, doncs, seguirem amb atenció el desplegament dels programes que vostès han marcat en el seu propi informe.

I, ja per acabar, algunes idees, que, en algun cas, seran repetitives –amb relació, evidentment, a l'esmena a la totalitat, sempre sol passar en aquesta Conselleria–, que és el tema, evidentment, que ja hem dit aquest matí, del sistemàtic creixement del deute, el sistemàtic incompliment del mateix pressupost en el tema de les liquidacions –tenim desviacions que hi ha en partides d'ingressos, en partides de despesa corrent, que solen incrementar-se, i també en partides d'inversió, que sempre solen anar a la baixa–, i, finalment, el tema –deixi'm tractar dos temes vinculats a la seva gestió, amb alguns elements que no hem tingut ocasió de comentar al matí– del finançament, que hem abordat i que –ho repeteixo– jo crec que vostès haurien d'enfocar seguint les conclusions de la Comissió d'Estudi d'aquí, del Parlament, perquè, de fet, els números que van sortint

són bastant esfereïdors –uns números que no he tingut l'ocasió de dir aquest matí.

Escolti, els pressupostos per habitant, de l'any 98, a Catalunya i València, per exemple, figuraven a la cua de totes les comunitats autònomes del 151. Catalunya, amb 275.000 pessetes per habitant, estava molt per sota del rànquing, per exemple, del cas de Navarra, amb 612.000 pessetes per habitant, pràcticament el triple de pressupost. Què no podríem fer amb el triple de pressupost i les mateixes competències, senyor conseller? O, per exemple, també dèiem com el sector públic català, és a dir, tot el bloc públic, és aproximadament entre un 10 i un 12% del PIB català, quan al País Valencià i al País Basc s'està movent entre el 13 i el 15% del PIB, i estem parlant de comunitats autònomes industrials, comunitats autònomes no subsidiades. Per tant, queda molt tram a córrer, i –repetint una mica això del matí– es tracta d'estalviar funcionaris en alguns llocs que sobren i incrementar en serveis públics en llocs en què en falten. I tenim encara tot un tram per córrer, que podríem arribar perfectament al 14 i 15% del PIB, i no seria cap animalada, amb les noves competències, tenir aquesta dimensió de sector públic, que no tot necessàriament ha d'anar amb sou de funcionari –només faltaria.

Per tant, aquest és un tema que crec que a vostès, des de la Conselleria, els toca explicar i demostrar, possiblement en aquests temps que vénen, que tenen les raons suficients per, des de l'acord que ja hi va haver en el Parlament en la conclusió de la Comissió d'Estudi, portar-lo a terme i debatre'l allà on s'hagi de debatre, amb contundència i amb arguments correctes.

I un altre esment només del fet que a l'apartat d'ingressos –per tant, l'aparat tributari que vostès tenen– el que és clar és que, del conjunt d'ingressos dels pressupostos de la Generalitat, perquè es vegi en quin nivell ens movem, encara, d'autonomia relativa, estem parlant d'ingressos gestionats per la Generalitat, un 30%, 30,8, és a dir, pràcticament no ens movem –en algun cas fins i tot hem baixat: el 97 era el 32%–, i d'ingressos incondicionats estem estancats al 47, i, de condicionats, al 49. És a dir, pràcticament portem, en tot l'últim quinquenni..., no ens movem, és a dir, no hi ha moviment entre el que és ingressos condicionats i incondicionats, i el que és ingrès gestionat per la Generalitat i ingrès provinent d'una altra Administració. És a dir, tenim una posició d'encefalograma pla pel que fa a autonomia d'ingressos, que és l'autonomia real, no?, d'un país i d'una Administració.

Per tant, en fi, senyor conseller, per totes aquestes raons, d'una gestió que no posa fi, diguem-ne, a aquestes situacions i que, lamentablement, no ha entrat a resoldre una sèrie de problemàtiques que nosaltres hem posat per sobre la taula..., per exemple, –només n'hi citaré dues–, una: el tema de les pensions que em citava abans, la necessitat de complementar les pensions no contributives en forma de llei –no com vostès van fer, puntualment, de forma electoralista, una vegada, pocs mesos abans de les eleccions del Parlament de Catalunya–, en forma de llei, com ha fet alguna altra comunitat autònoma, precisament per eliminar aquest impacte negatiu que té el cost de la vida diferencial a Catalu-

nya. Això, per nosaltres, és un tema cabdal i era un tema estratègic pel qual estàvem disposats a tenir una actitud més comprensiva sobre el seu Departament. No ha estat possible. Com sembla que no ha estat possible un tema que és *vox populi*, que és la demanda –curiosament com hi ha a Estats Units, la gran potència liberal– de protecció de la Pime davant del concurs d'obra pública. Hi ha d'haver una part del mercat de serveis i obra pública reservat a la Pime, i això ho presentarem amb esmena, i veurem vostès a veure què voten. Però el que és clar és que aquestes propostes que fem de cara a avançar una possible actitud més suau del nostre Grup no han estat possibles, i, per tant, continuem mantenint l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

(Remor de veus. Pausa.)

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, atenent l'interès general de la cambra (*ri-alles*), intentarem aprovar aquesta part dels pressupostos amb la major rapidesa.

De fet, es tracta de debatre i, en tot cas, per la meua part, posicionar el torn en contra a l'esmena en concret al Departament d'Economia, Finances i Planificació i els seus organismes autònoms, diríem que amb arguments que crec que són bastant entenedors i que, a la vegada, justifiquen que no m'allargui per posar en coneixement de les il·lustres diputades i els il·lustres diputats el nostre posicionament.

El Departament d'Economia, Finances i Pressupostos, que és del que es tracta de discutir aquí, en aquest moment, no de discutir la política econòmica general, ni de discutir partides o aspectes dels pressupostos generals d'aquest any, sinó solament del Departament i dels seus organismes autònoms, com he dit, creix –aquest Departament– per poder complir amb les obligacions i amb els objectius que té, com molt bé s'han dit aquí, d'aplicar la política econòmica, la política pressupostària, la política financera... Evidentment, també quelcom molt important que s'ha dit per part del senyor Huguet, en la seva intervenció al final, que correspon a aquest any i que, evidentment, donarà faena a gent del Departament, que és preparar la revisió del nou sistema de finançament. Per tant, aquesta és una tasca molt específica per a l'any 2000, però la resta, que forma part ja de la tradició del Departament, es farà, com he dit, en un pressupost de 6.100 milions de pessetes, que, com vostès saben, representa un 9,14% d'increment respecte a l'any anterior, però, si restem aquelles partides que s'han incorporat per a la reorganització del Govern, assumint competències d'altres departaments, realment, el Departament incrementa la seva despesa en un 5,5%.

S'han dit algunes coses amb relació a les diferents partides de despesa del Departament; jo em referiré a

aquelles que m'han paregut més xocants. Per exemple, la partida de «Personal», de la qual el senyor Martí Carnicer ens té acostumats, tots els anys, llegint-li la seva intervenció, a recordar i a puntualitzar determinats aspectes, i, aquest any, m'ha cridat l'atenció una referència que ha fet, una mica, jo crec, extravagant, no? Diu: «El tema de la Seguretat Social. Com és possible que, havent pressupostat, l'any 99, 548 milions de pessetes i havent-se liquidat, al final, per 700 milions i escaig, ara pressuposten 643 milions?» I diu: «El que estan fent és reduir la previsió de despesa, disminuir la previsió de despesa respecte al que va passar l'any passat». És a dir que, en segons quins aspectes, fa referència al pressupost inicial de l'any passat i, en segons quins aspectes, parla del pressupost liquidat. Entre els 548 milions que vam pressupostar inicialment i els 700 i escaig que s'han liquidat, el Departament ha previst 643 milions de pessetes, que és un increment del 17%; no una disminució; una disminució respecte al liquidat, però un increment respecte al pressupostat de l'any passat. Per tant, ni els 548 ni els 700 i escaig que es van liquidar, 643 milions, creiem que s'aproximaran bastant al que serà la despesa de Seguretat Social del Departament. Per cert, sigui dit de passada que aquesta mesura d'ajustar-se al més aproximadament possible a la realitat, els diferents departaments, en la despesa de Seguretat Social s'ha anat generalitzant, és a dir, no ho ha fet només Economia, sinó que ho han fet els diferents departaments.

Un segon tema que també m'ha cridat l'atenció ha estat aquesta definició de la virtualitat, podríem dir-ne, de la despesa en interessos, i diu: «Els interessos que estan previstos en aquest pressupost són uns interessos molt per sota del que serà la realitat». 74.000 milions de pessetes, i vostè ha dit: «No, és que aquí falten 20.000 milions de pessetes més». És a dir que hi ha un 30% més, segons vostè, que haurien d'aparèixer, d'interessos; aquest 30% més d'interessos, l'hauria de referir –perquè la gent ho entengués–, potser, a un 30% més d'endeutament, perquè, és clar, si diu, si diem: «L'any passat, vam liquidar l'exercici amb un import i, aquest any, pressupostem un import similar en interessos», i vostè diu que encara hem d'incrementar un 30%, és que està dient que el deute i, per tant, la quantitat d'interessos que hem de pagar augmentarà, com a mínim, aquest 30%. Evidentment, en aquests balls de números podem tots discutir i parlar, però és evident que no ens posarem d'acord. 20.000 milions de pessetes per interessos més que l'any passat, nosaltres creiem que és una exageració.

Bé, he parlat de la Seguretat Social, he parlat dels interessos, i també voldria parlar d'alguns aspectes del mateix Departament que no s'han comentat aquí. Per exemple, pel que fa referència a la crítica que s'ha fet a l'increment del capítol 2, de «Compra de béns corrents i serveis», bé, realment, si tornem a fer l'operació d'eliminar aquelles partides que han vingut adscrites de nous departaments, realment, el Departament incrementa només un 4,9%, i, si parlem de «Transferències corrents», exactament igual: un 4,77%. I la major part d'aquests increments estan absolutament justificats; per exemple, en «Transferències corrents», 22 milions de pessetes per al «Foment del mutualisme», que és una

partida que ha estat traspassada del Departament de Treball, o un increment en el «Lloguer de béns mòbles», que representa un nou contracte quant a l'arrendament de les màquines de reprografia del Departament, per parlar de despeses corrents que afecten el Departament.

De totes maneres, jo crec que el conjunt del Departament no és el que els il·lustres diputats han valorat o han posat, jo diria, d'una forma especial, al debat d'aquest Departament. S'han centrat, probablement, més en aspectes com l'Institut Català de Finances, o el tema del deute.

Amb relació a l'Institut Català de Finances, haig de dir, simplement, que no he notat que s'hagin fet crítiques al pressupost de l'Institut, sinó, en tot cas, a aspectes que farien referència a demanar, per exemple, més transparència, la falta de documentació... Bé, això també és una retòrica que repeteixo cada any: l'Institut Català de Finances té un pressupost, l'executa, està auditat, tenim l'informe, tenim la Memòria, i, per tant –i em consta, a més, que, quan es demana més informació, aquesta es dona–, en tot cas, l'Institut Català de Finances, amb el pressupost que té, podrà, amb tota seguretat, gestionar les seves competències i col·laborar en la política econòmica del Govern, sobretot de cara a donar suport a l'economia productiva i continuar donant préstecs a les petites i mitjanes empreses i a aquells sectors que, realment, més ho necessiten.

I, per últim, parlar del deute. Jo també crec que discutir novament si el deute és un o l'altre, si es creuen o no es creuen els que apareixen als pressupostos i, per tant, els que elabora el Govern és una discussió estèril. Nosaltres estem convençuts, perquè el mateix criteri utilitzat enguany s'ha utilitzat els anys anteriors, que, quan diem que, aquest any, el dèficit pressupostari s'ha reduït i, per tant, s'ha reduït en un 31,9% respecte a l'inicial de l'any anterior, i ens situem en 7.950 milions de pessetes de dèficit d'un pressupost de 2 bilions, 7.950 milions de dèficit és, pràcticament, anar a un pressupost equilibrat –pràcticament.

I amb relació a l'endeutament, també entenem que aquest increment net de 20.562 milions de pessetes és inferior al 10,3% respecte a l'any anterior; també crec que justifica la política que està portant el Govern i, concretament, la Conselleria, en aquest cas, de reduir l'endeutament, situat sempre des de dins dels criteris pactats –en els escenaris pactats– amb el Govern de l'Estat.

Per tant, senyores i senyors diputats, els pressupostos, tant del Departament com de l'Institut Català de Finances, a què jo he volgut referir-me, d'una forma ràpida i, potser, desordenada, perquè veig que és el desordre que en aquests moments hi ha a la sala, per nosaltres són uns pressupostos correctes, són uns pressupostos que donaran capacitat per a exercir les competències i les activitats i les actuacions que té el Departament, i, per tant, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat. En tot cas, faltaria parlar, encara que sigui breument, de l'Institut de Crèdit Agrari i, també, de l'Institut d'Estadística de Catalunya, i serà la diputada

Núria Martínez la qui, en cinc minuts, segurament, els explicarà la bondat d'aquests dos nous organismes.

Moltes gràcies.

EL president

Senyores i senyors diputats, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Martínez.

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu de la meua intervenció és explicar el posicionament de Convergència i Unió respecte a les esmenes a la totalitat que han estat presentades al pressupost de l'Institut Català de Crèdit Agrari i l'Institut d'Estadística de Catalunya. Si m'ho permeten, començaré, tal com estan plantejades les esmenes, és a dir, em referiré, en primer lloc, a l'Institut d'Estadística de Catalunya i, en segon lloc, a l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Quant a l'Institut d'Estadística de Catalunya, el Grup de Convergència i Unió considera que el pressupost de l'Institut s'ajusta al cost necessari per a executar el programa anual d'actuació estadística en el marc de les lleis del Pla estadístic de Catalunya de 1992-95 i 97-2000, d'acord amb la Llei 23/98, d'estadística de Catalunya. La Llei 9/96, de 15 de juliol, del Pla estadístic de Catalunya del 97-2000 descriu les activitats estadístiques consolidades i la relació d'activitats estadístiques experimentals en desplegament d'objectius operatius de plans anteriors...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada; esperi's un segon. Si els senyors diputats no atenen, després no sabran com votar. (*Rialles.*) Per tant, facin el favor d'escoltar. Gràcies. (*Remor de veus.*)

La Sra. Martínez i Barderi

...I la relació de les activitats estadístiques en projecte, les quals s'han de dur a terme durant l'execució del Pla.

En aquest sentit, la Junta de Govern de l'Institut d'Estadística de Catalunya va aprovar, en data 20 de juliol, el programa anual d'actuació estadística del 2000. Com vostès ja saben, cada any, per decret del Govern, s'aprova un programa anual d'actuació estadística, que recull les activitats que han de donar compliment a la Llei del Pla estadístic. El Programa anual d'actuació estadística estableix la relació d'activitats estadístiques experimentals i en projecte, i conté, entre d'altres informacions, la referida al cost directe d'aquesta. Els esmentats programes es publiquen íntegrament al *Diari Oficial de la Generalitat*, amb una descripció de cadascuna de les activitats programades. El Govern comunicarà al Parlament de Catalunya el Programa anual d'actuació estadística per al 2000, com així ho ha fet en els anys anteriors. Com no pot ser d'altra manera, aquest Decret de programa d'actuació estadística s'adequarà a la Llei de pressupostos de la Generalitat.

El pressupost de l'Institut d'Estadística de Catalunya per al 2000 és de 1.034 milions de pessetes, que servi-

ran per finançar 89 activitats estadístiques, encomanades a l'Institut. Amb relació al pressupost del 99, hi ha una disminució de 260 milions, que, com ja indicaré, es deu –aquesta disminució– al cens agrari. D'aquests 1.074 milions de pessetes –i em refereixo a l'estat de despeses–, 750 milions van destinats a les «Remuneracions de personal», cosa que suposa un increment del 2,7% amb relació a la dotació de l'any passat. Aquest és, de fet, el cost prioritari de l'activitat estadística, que es refereix al personal que dissenya i dirigeix les operacions, que, en la seva majoria, és laboral fix i funcionari, i també el personal que realitza els treballs administratius i de camp –personal que, generalment, és temporal.

Augmenta un 6,7% la dotació assignada a la «Compra de béns corrents i de serveis», que passa dels 135 milions de l'any 99 als 144 milions per al 2000. Quant a les «Operacions de capital», hi ha una disminució de la dotació, que passa dels 426 milions de l'any 99 als 137 milions per al 2000. És a dir, uns 280 milions de diferència. Aquesta disminució té la seva raó en el fet que, cada deu anys, es realitza el cens agrari. Aquest es va realitzar l'any passat; per tant, no toca realitzar-ho fins d'aquí a deu anys, i, per dur a terme d'aquesta activitat, l'INE realitza una transferència de 280 milions –d'aquí, la disminució que abans un diputat ha esmentat.

És per tot això que el Grup de Convergència i Unió votarà, evidentment, en contra de les esmenes a la totalitat presentades a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Quant a l'Institut Català de Crèdit Agrari, aquest organisme té previst, per a l'any 2000, finançar inversions en el conjunt del sector agrari, ramader i pesquer, per un import de 2.955 milions de pessetes, amb un augment del 29% respecte al que es va pressupostar l'any 99. Els recursos s'obtindran, en bona part, de l'«Endeumentament a llarg termini» –uns 1.945 milions de pessetes–, del «Reintegrament de capital de préstecs concedits» –942 milions de pessetes–, així com dels «Rendiments obtinguts de préstecs concedits» –383 milions–, dels «Dipòsits de comptes» –5 milions i mig– i dels «Interessos de demora percebuts» –25,35 milions.

A més, el pressupost incorpora la liquidació a l'Institut per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de l'amortització i de les despeses financeres d'operacions d'endeumentament concertades per l'Institut amb entitats financeres, per tal d'efectuar pagaments per compte del Departament d'Agricultura a favor dels ajuts contra la pesta porcina clàssica, 4.050 milions, i per als ajuts per al foment de les assegurances agràries, 600 milions. Totes dues operacions financeres, així com la seva finalitat i la seva consignació pressupostària a càrrec del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb caràcter plurianual en el cas dels ajuts concedits per paliar els efectes de la pesta porcina clàssica, han estat aprovades pel Govern de la Generalitat mitjançant acords de 25 de novembre del 97, pel que fa a la pesta porcina, i de 9 de març del 99 entre les seves assegurances agràries.

Així, els imports del capítol setè d'ingressos, 600 i 450 milions, obeeixen a aquesta finalitat. Tenim com a con-

trapartida la liquidació a les entitats financeres en el capítol novè, de despeses, per un import global de 1.550 milions. Les corresponents despeses financeres, 25 i 191 milions del capítol tercer de despeses, tenen la seva contrapartida com a ingressos en el capítol quart d'ingressos, 38 i 191 milions. La diferència que hi ha de 13 milions s'estalviarà si l'Institut pot amortitzar l'endeumentament de 600 milions abans del previst.

La Generalitat aportarà, en concepte de capital, a l'ICA, 150 milions; el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en compensació de la concertació del risc sectorial assumit per l'ICA, transferirà 146 milions. El capítol primer, de despeses de personal, augmenta més d'un 2%. El capítol segon, de despeses per a adquisició de béns corrents i prestació dels serveis, augmenta en un 2%.

Per últim, indicar que la previsió de l'activitat creditícia per al 2000 es basa en el fet que en l'exercici del 99, l'activitat creditícia va ser de 3.277 milions, quan se n'havien pressupostat 2.280. I en data 31 de març d'enguany, l'Institut ja ha lliurat 1.901 milions de pessetes en préstecs, per la qual cosa s'ha estimat la continuïtat de la tendència indicada el 99, gràcies a la millora de la competitivitat de les línies de finançament existents per a l'actualització de les seves condicions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara a la votació de les esmenes del Departament d'Economia, Finances i Planificació. Prego, si algun senyor diputat vol votació separada...

(El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.)

Senyor portaveu d'Esquerra Republicana.

El Sr. Huguet i Biosca

Perdó, votació separada de la... Perdó, ja ho diré demà! *(Rialles.)* De l'Institut d'Estadística, perdó. *(Rialles.)*

El president

Passem, per tant, a la votació, primer, de les esmenes 46 i 47, que fan referència a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 50 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

A continuació posem a votació la resta de totes les esmenes a aquest Departament. *(Remor de veus.)*

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

La sessió se suspèn fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.